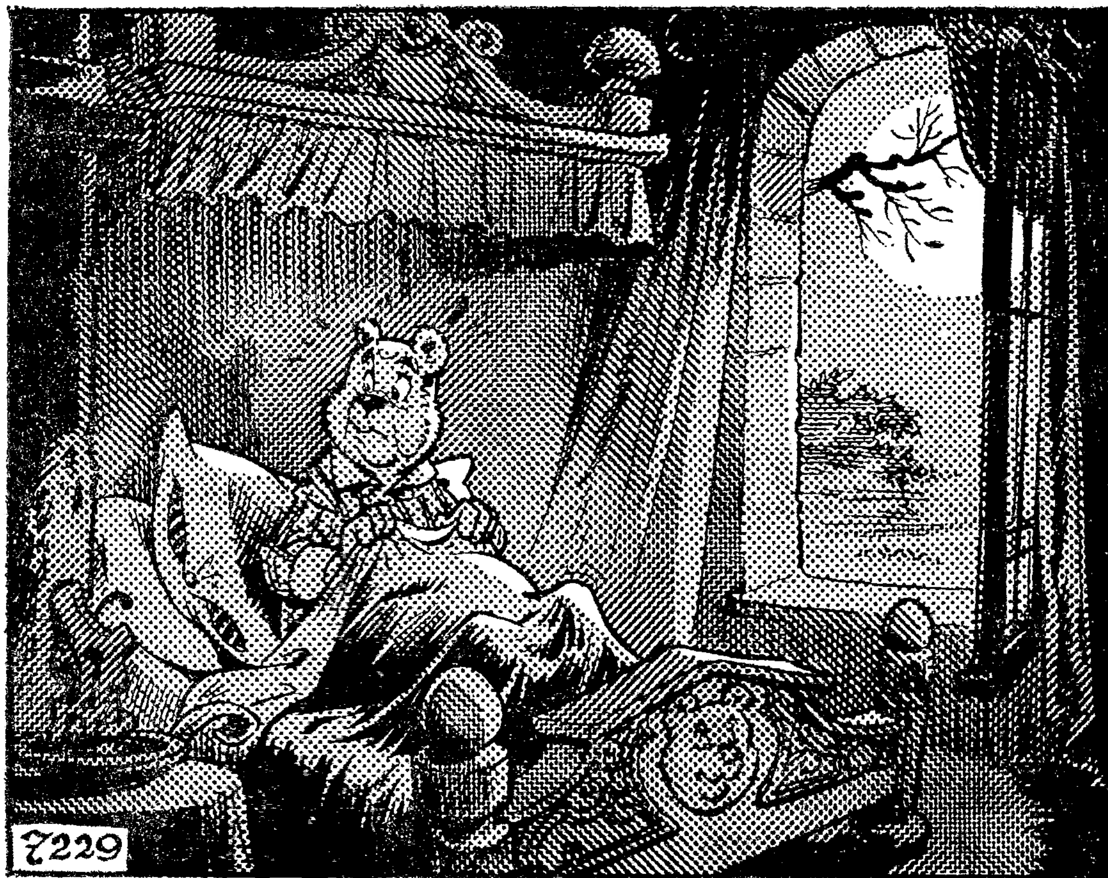
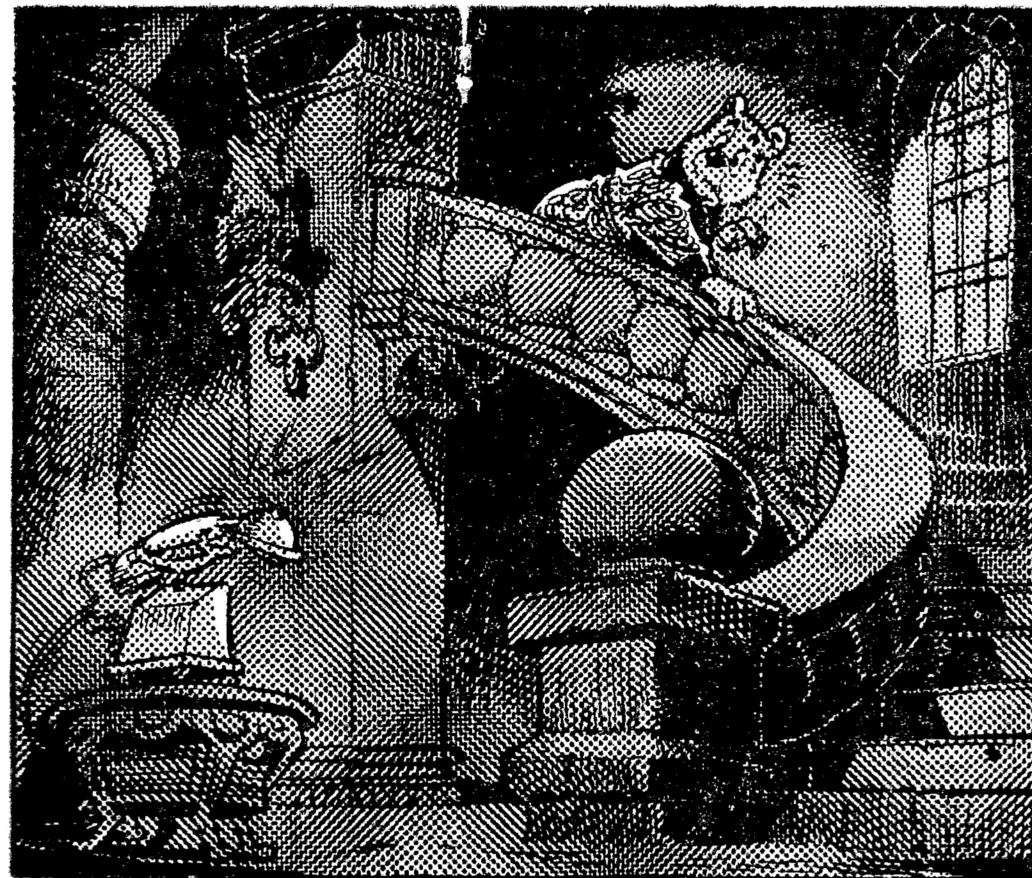

7229. Op een zomernacht, nog niet lang geleden, schrok heer Bommel wakker uit zijn eerste slaap en schoot overeind.

Door het openstaande raam scheen de volle maan naar binnen, de gordijnen woeien zachtjes en behalve het gesjirp van enkele krekels was alles stil.

,,Toch was er iets'', prevelde heer Ollie. ,,Iets ongewoons, dat weet ik zeker.''

Hij hield zijn adem in om beter te kunnen luisteren en toen hoorde hij beneden de telefoon gaan.

,,Het moet wel héél dringend zijn, wanneer men een heer op dit uur uit zijn bed belt'', dacht hij. En terwijl hij zijn kamerjas aanschoot, haastte hij zich de trap af naar de donkere hall, waar het toestel stond te rinkelen.

,,Met Bommel'', sprak hij de hoorn opnemend.

Aan de andere kant van de lijn klonk wat geschuifel en gehijg, en toen vroeg een holle stem: ,,Bent u daar, meneer Schoffel?''

,,Met Bommel'', herhaalde heer Ollie onaangenaam getroffen. ,,U bent verkeerd verbonden.''

,,Nee, nee, dat is het niet'', riep de stem dringend. ,,Mijn tijd is gekomen; ik voel me lang niet goed. Kunt u onmiddellijk komen? Het zijn vooral de kleintjes waar ik me zorgen over maak. Wat moet er gebeuren als ik er niet meer ben?''

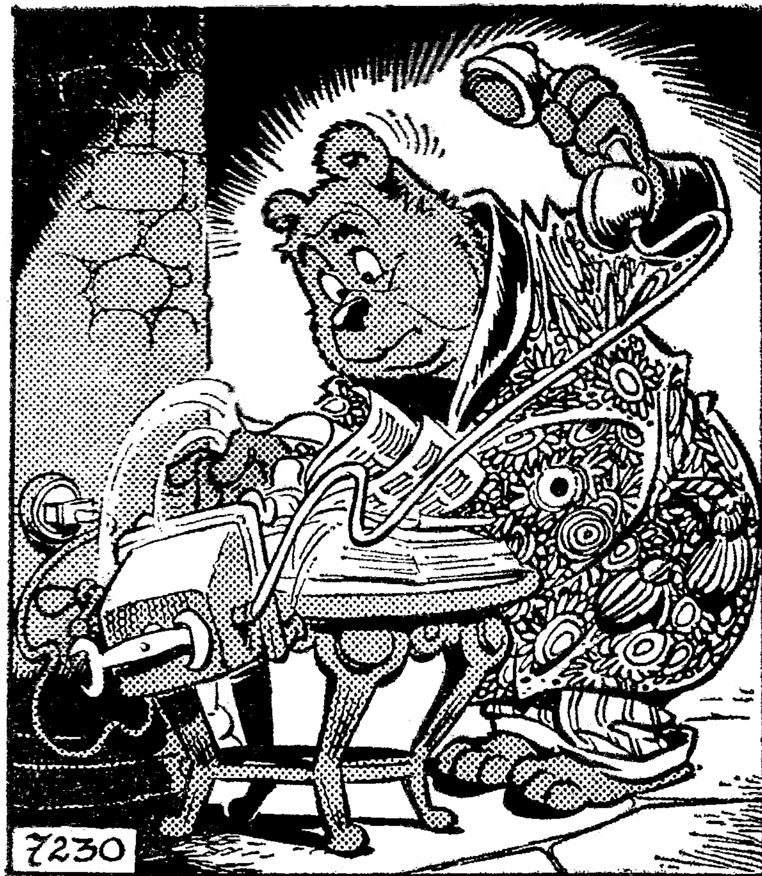
Deze vraag schokte de luisterende heer, dat valt te begrijpen.

,,Mijn naam is Bommel!'' riep hij ontsteld. ,,U bent...''

,,Ja, ja, Schoffel'', hernam de stem, die nu van veraf scheen te komen. ,,U spreekt met Kon Gruwer, van het Krochthol, u weet wel. Kom gauw!''

Even klonk er nog een borrelend gehijg en daarop werd de verbinding verbroken.

710809

7230. Een ogenblik stond heer Ollie vol ontzetting in de telefoonhoorn te kijken, maar toen kwam hij in beweging.

„Hier moet onmiddellijk hulp geboden worden!" hijgde hij, terwijl hij verwilderd in het telefoonboek begon te bladeren. „De stakker had een fout nummer, want iedereen weet, dat ik niet Schoffel heet. Maar toch... Het is mijn plicht als heer om bijstand te verlenen nu ik verkeerd ingeschakeld ben."

Zo mompelende had hij het nummer van zijn geneesheer gevonden en nu belde hij deze met rillende vingers op.

„Met Bommel", riep hij. „Er is een ernstig zieke in het Krochthol, dokter! Kunt u daar meteen heen gaan?"

Helaas, de arts deelde hem gemelijk mede, dat het Korchthol niet zijn rayon was.

„Ik heb daar geen patiënten", zei hij voordat hij de verbinding verbrak. „U kunt beter een collega in die buurt zoeken."

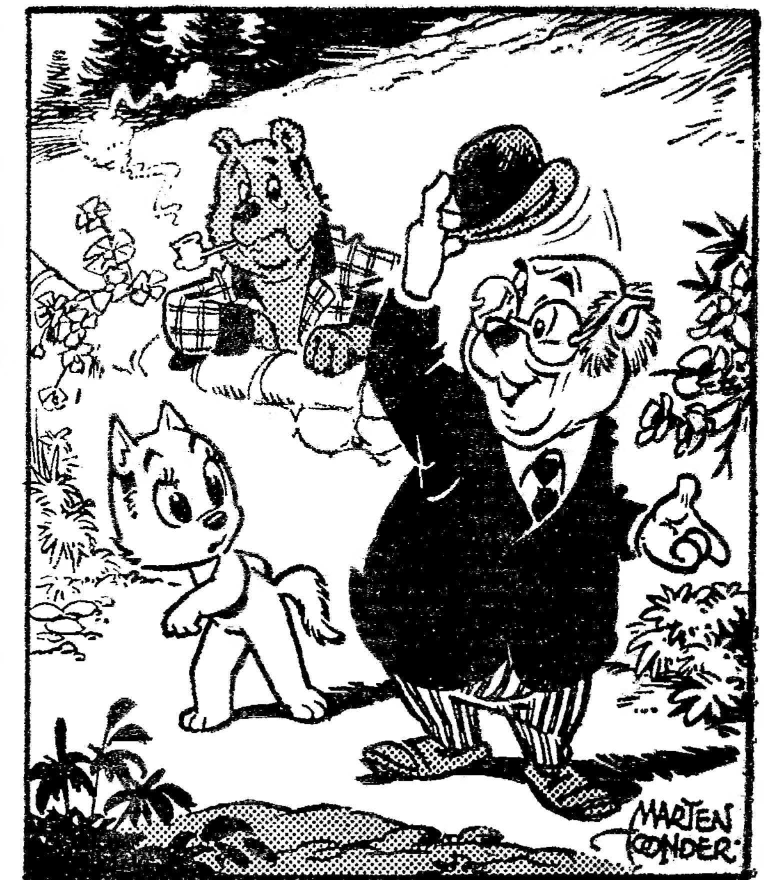
Heer Ollie volgde die raad op, maar hoe hij ook zocht, hij kon geen plaats van die naam in het telefoonboek vinden. Ten einde raad belde hij de centrale, en terwijl hij bezig was de zaak uit te leggen kwam de bediende Joost de trappen af.

„Schort er iets aan, met uw welnemen?" vroeg die, toen hij zijn meester in een moeilijke houding op de grond zag zitten. „Ik hoorde iets vallen, als u mij toestaat..."

„Dat was het toestel", zei heer Bommel, terwijl hij vermoeid de hoorn op de haak legde. „Dat was verkeerd verbonden door een zekere Kon Gruwer die zijn einde voelde naderen. Het is een kwestie van leven en dood. Maar nu bestaat zijn nummer niet eens, zegt de centrale!"

7231 Toen Tom Poes de volgende dag op zijn morgenwandeling langs Bommelstein kwam, zag hij heer Bommel in zorgelijk gepeins over zijn muurtje leunen. Hij groette opgewekt en wilde doorlopen, maar heer Ollie hield hem staande.

„Weet jij soms waar het Krochthol is?", vroeg hij. „Joost weet het niet en de centrale zegt, dat er geen aansluiting van die naam bestaat. Maar toch ben ik daarvandaan in de nacht opgebeld door een zeker Gruwer, die zijn einde voelde naderen. De stakker was verkeerd verbonden natuurlijk. Maar men kan dit als heer niet laten gaan — daar was iemand in nood!"

„Hebt u het niet gedroomd?", vroeg Tom Poes. „Hoe kan iemand nu opbellen op een plaats waar geen aansluiting is? Ik heb trouwens nog nooit van het Krochthol gehoord."

Deze woorden ontstemden heer Bommel, dat valt te begrijpen.

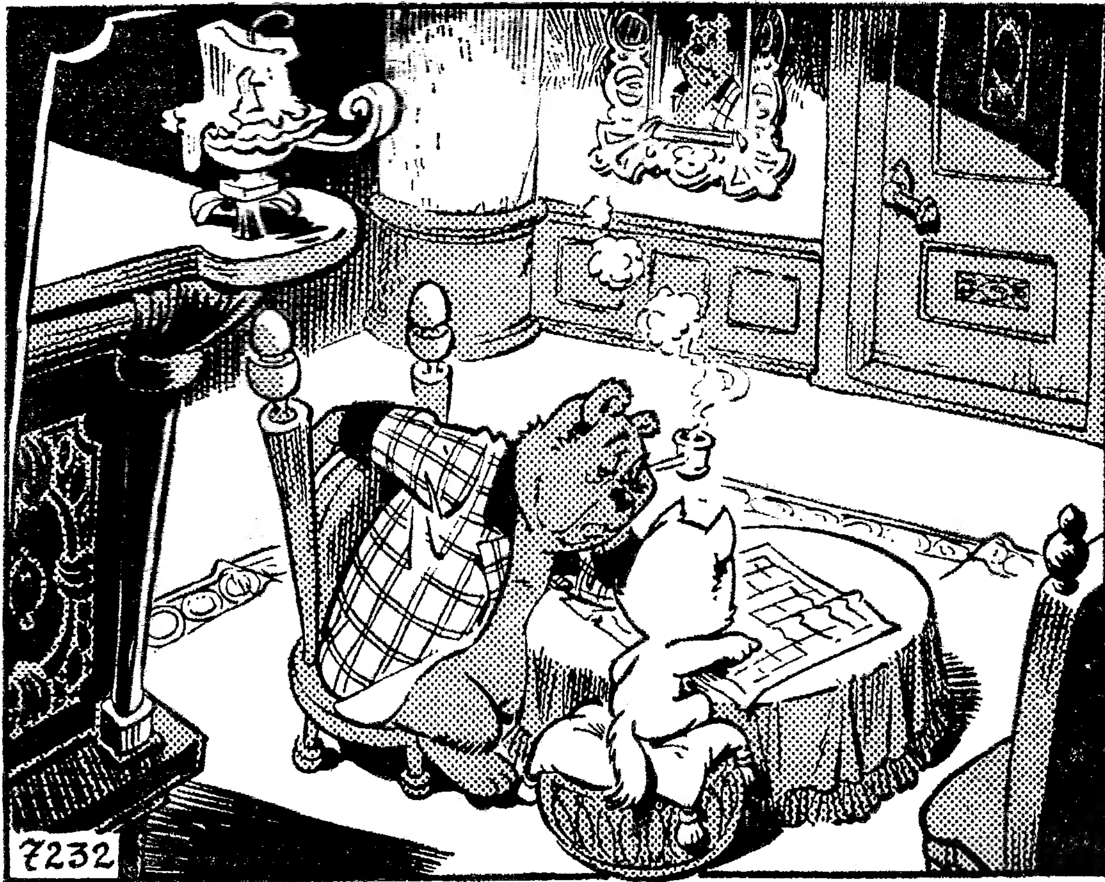
„Ik droom niet", zei hij korzelig. „Er is weinig wat mij ontgaat en ik sta met beide benen op de grond, ook als ik in bed lig, als je begrijpt wat ik bedoel."

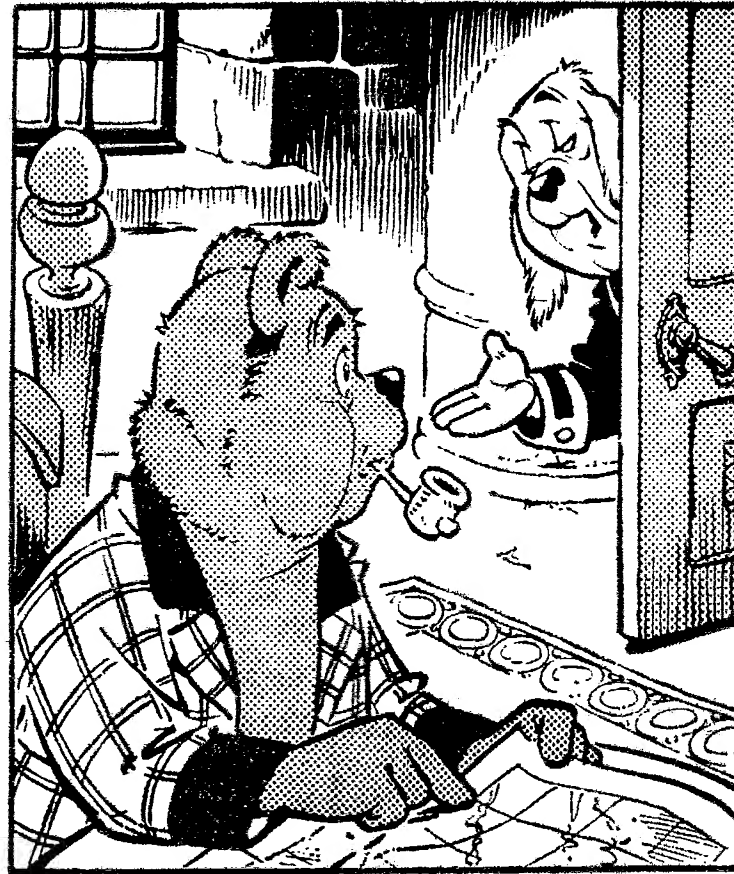
„Hm", zei Tom Poes. Hij had de ambtenaar Dorknoper aan zien komen, die alle plaatsen in de buurt ambtshalve kende. En hij dacht dan ook gemakkelijk te kunnen bewijzen, dat heer Ollie zich vergiste.

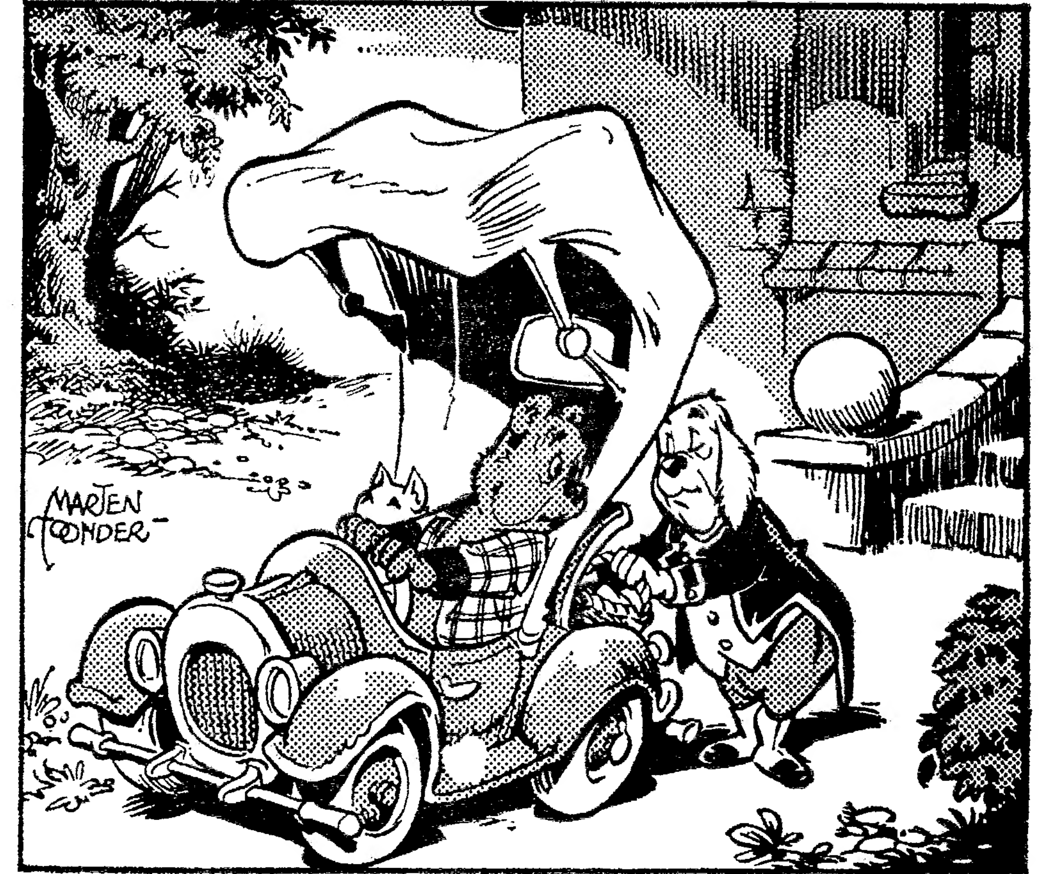
„Weet u misschien waar het Krochthol is?", vroeg hij.

„Het Krochthol. . .", herhaalde de hooggeplaatste beambte peinzend. „Eens even kijken. . . . Dat is kadaster 15, d en e, als ik me niet vergis. Juist ja. Dat is een verlaten mijn, die al in geen jaren meer in gebruik is. U zult het op de kaart kunnen vinden aan de voet van de bergen. Goede morgen, heren."

Hij lichtte de hoed en liep verder, Tom Poes verrast achterlatend.

7232 Toen Tom Poes wist, dat het Krochthol echt bestond begon hij nieuwsgierig te worden.

,,Een verlaten mijn aan de voet van de bergen'', zei hij. ,,Hebt u een kaart van die buurt?''

Die had heer Ollie natuurlijk, en al spoedig zaten ze er aandachtig over heen gebogen.

,,Er staan heel wat lijntjes op'', mompelde heer Bommel. ,,Het is slecht voor mijn ogen, bedoel ik. En toch ligt hier tussen al die streepjes iemand in nood, terwijl ik de enige ben die hulp kan bieden. Dat is duidelijk, want niemand zal dat telefoongesprek willen geloven. Maar waar moet ik zijn?''

,,Hier'', zei Tom Poes, die intussen ijverig gezocht had. ,,Dat kruisje daar, aan de voet van de Zwarte Bergen!''

,,Prachtig!'', riep heer Ollie uit. ,,Nu kan ik eindelijk aan het werk gaan! Ik zal onmiddellijk. . . .''

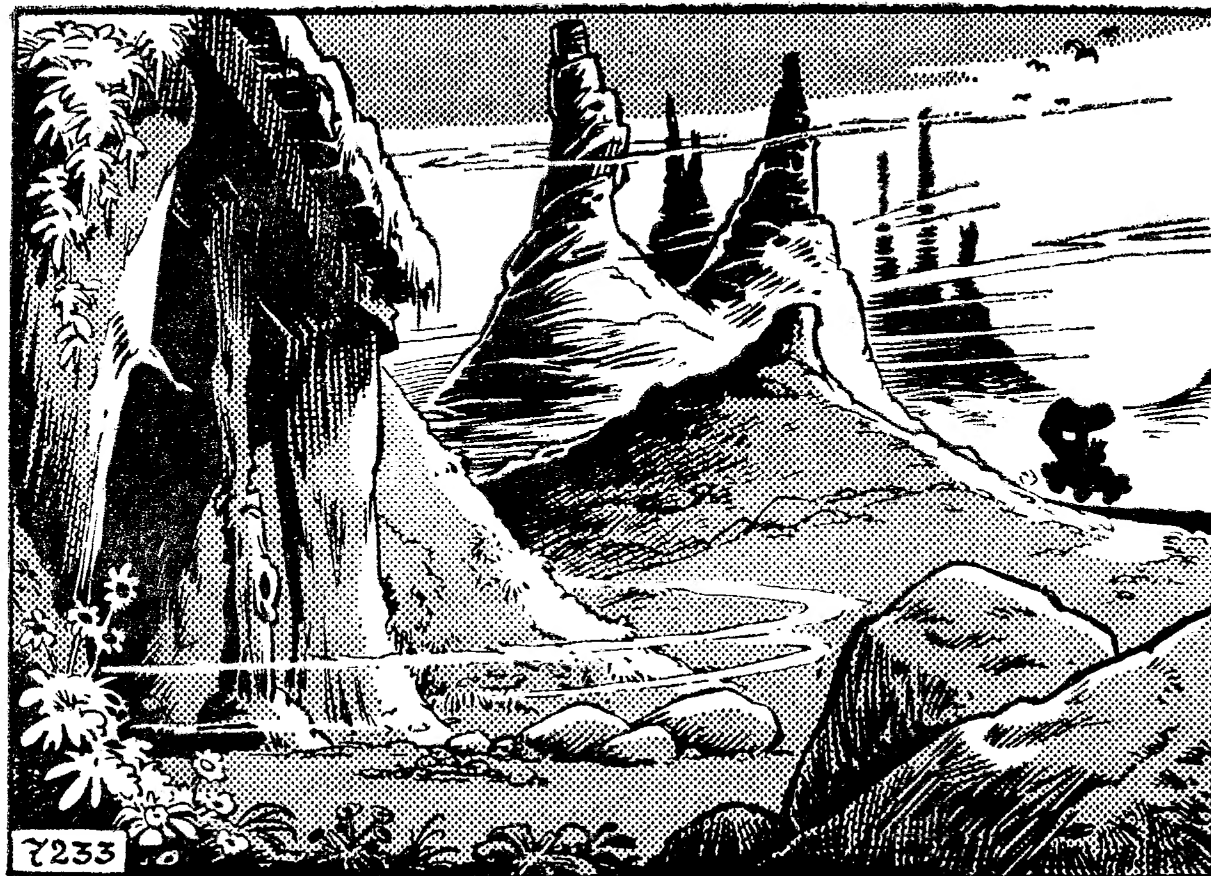
,,Excuseer, heer Olivier'', zei Joost, het hoofd om de deur stekend. ,,Wat denkt u van een koude lunch? Ham, kip, een salade en fruit had ik willen voorstellen, als u mij toestaat met het oog op het weer.''

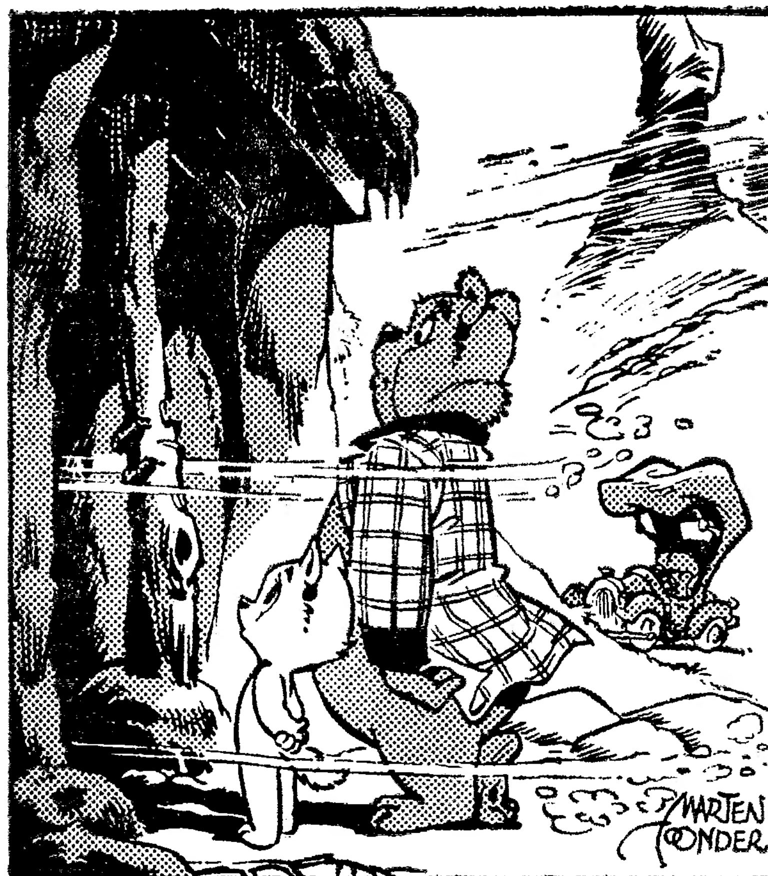
,,Heel goed!'', zei heer Bommel gejacht. ,,Gooi de hele zaak maar in een mand en zet die in de Oude Schicht. Ik moet onmiddellijk naar de Zwarte Bergen!''

De trouwe knecht gehoorzaamde onthutst en verscheen niet lang daarna met de etenswaren, die hij zorgzaam in de bagageruimte plaatste.

,,Salade verlept zo snel'', sprak hij. ,,Wanneer zij is aangemaakt bedoel ik. En omdat ik weet hoe u tegenover aanmaken staat ben ik zo vrij geweest. . . .''

,,Zeur niet!'', riep heer Ollie achter het stuur vandaan. ,,Het is een kwestie van leven en dood. Bel maar vast de dokter op, Joost; we zullen waarschijnlijk met een ernstige patiënt thuiskomen.''

7233 Met behulp van de kaart was het niet moeilijk de voet van de bergen te vinden. Heer Bommel haalde het uiterste uit de Oude Schicht, en omdat het mooi weer was bevonden ze zich al spoedig in een ruw, verlaten landschap.

„Hoe vreselijk om hier ziek te liggen'', sprak hij. „Helemaal alleen, zonder geneeskrachtige bouillon of een zachte hand. En dan in een mijn! Denk je dat eens in, jonge vriend!''

„Ja'', zei Tom Poes. „Erg ongezellig! Kijk, daar in de heuvel is de ingang. Een zwart gat, hoor!''

Heer Ollie bracht zijn voertuig tot staan en steeg uit. Een dunne bergwind speelde om de rotsen en maakte een vreemd huilend geluid in de mijntunnel.

„Heel vreselijk'', herhaalde hij huiverend. „Zo'n verzwakte patiënt zal lelijk kouvatten. We hadden eigenlijk een deken mee moeten nemen.''

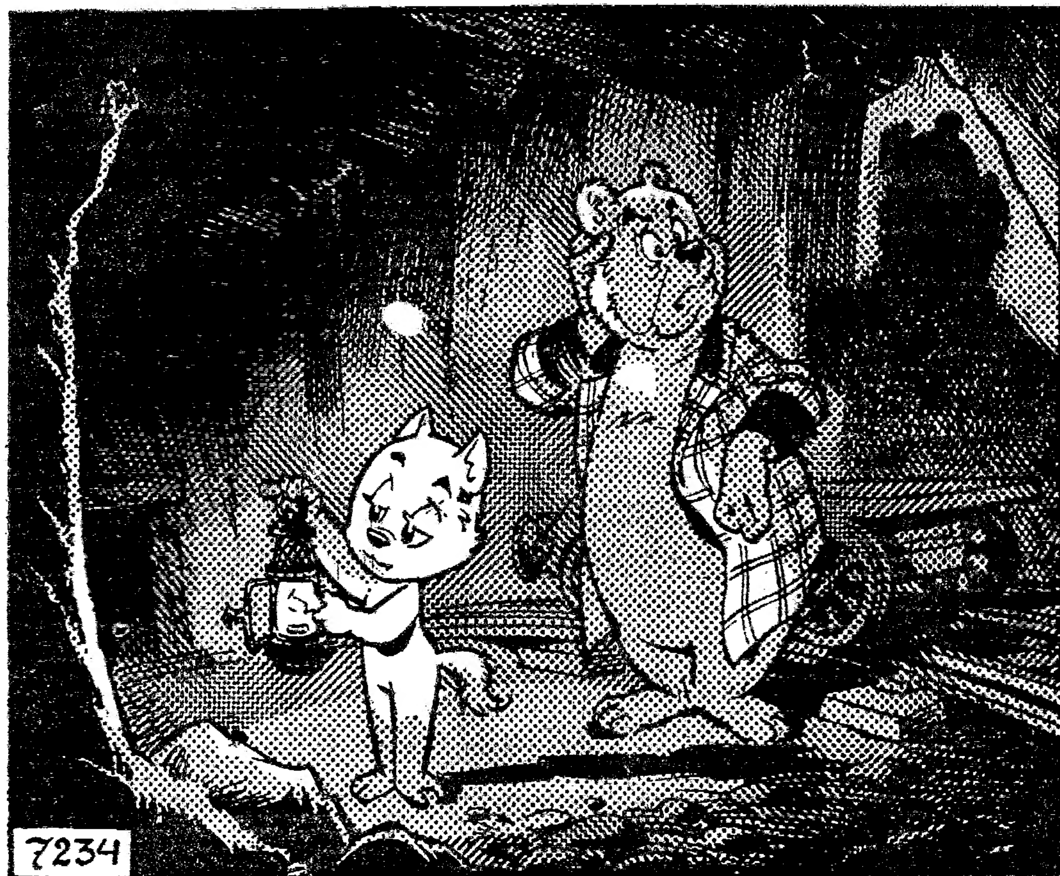
„Ik begrijp niet, wat hij in dat hol doet'', zei Tom Poes. „Het moet een raar iemand zijn. U weet toch wel zeker dat iemand u hiervandaan heeft opgebeld?''

Op deze vraag gaf heer Bommel natuurlijk geen antwoord; hij trok zijn jas recht en schreed onverschrokken de huilende ingang binnen.

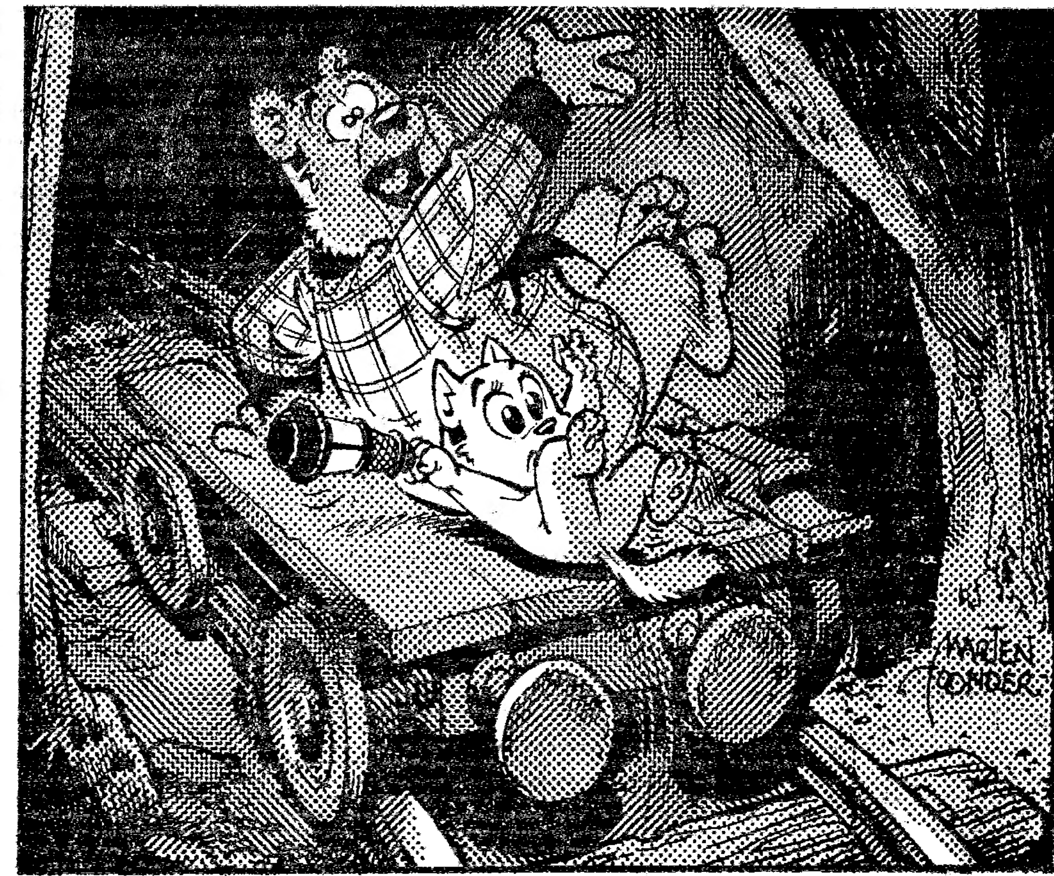
Nu stond hij in een zwarte duisternis, waar de vochtige geur van schimmels en bederf hing. Er was geen spoor van leven te bekennen, en ondanks zichzelf voelde hij zijn zelfvertrouwen tanen.

„Oehoe!!'', riep hij met onzekere stem. „Is daar iemand?''

Maar alleen de echo's antwoordden hem.

7234 — Heer Ollie bewoog zich onzeker door de stikdonkere ruimte. Muffe geuren tochtten hem uit het binnenste van de aarde tegemoet en de echo's van zijn eigen stem rommelden om hem heen, zodat het hem vreemd te moede werd. Het koude zweet begon hem dan ook reeds uit te slaan, toen Tom Poes gelukkig een mijnlampje vond en dat aanstak.

,,Gelukkig!'', sprak heer Bommel oplevend. ,,Nu kunnen we de patiënt tenminste zien!''

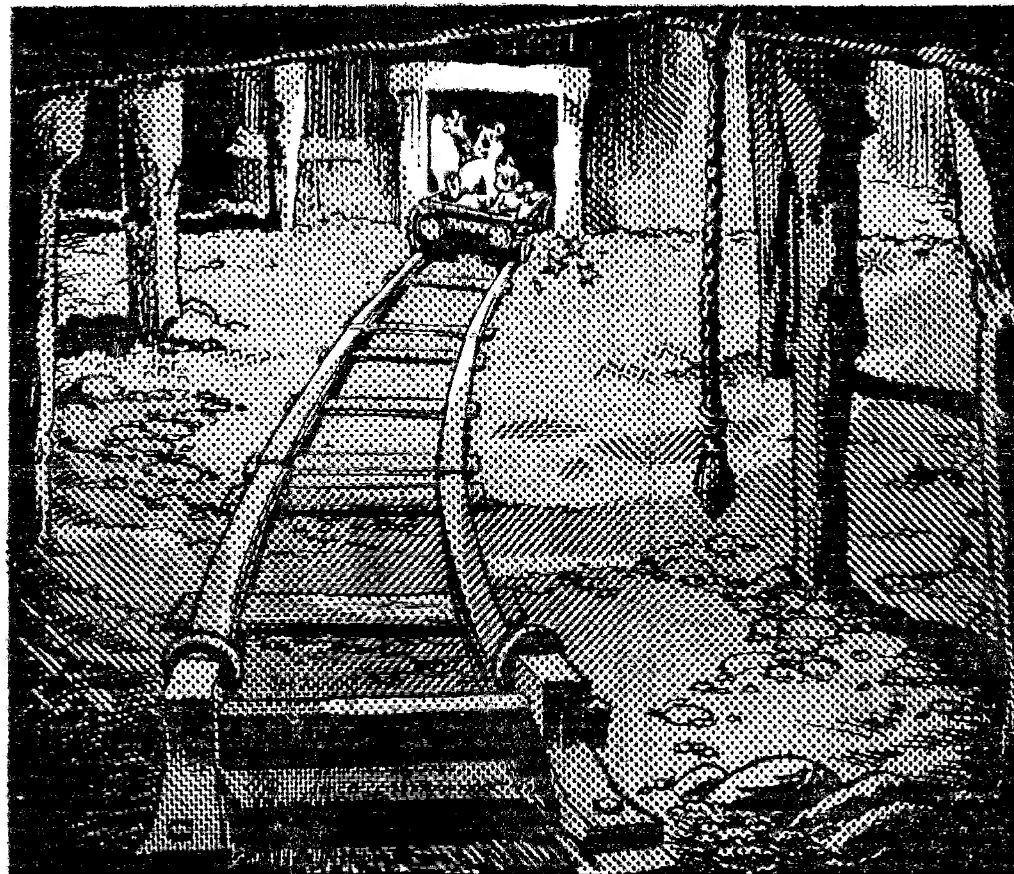
,,Er is geen patiënt'', zei Tom Poes. ,,Dit is alleen maar een ingang. Daar loopt een gang, die naar beneden voert, ziet u wel? En er liggen rails in.''

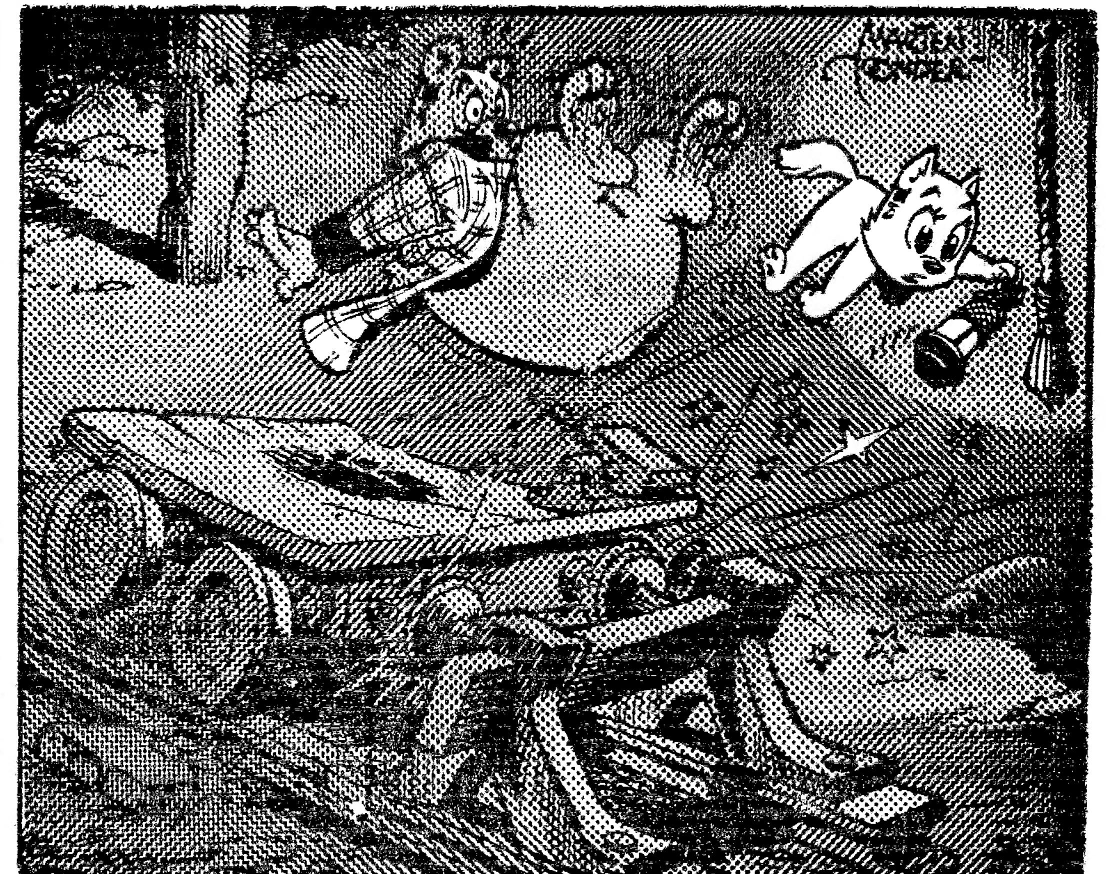
,,Hier is niemand'', gaf heer Ollie toe. ,,We zullen verder moeten zoeken. Wat een omgeving voor een ernstige zieke! Het is een schande dat de overheid niet ingrijpt. Maar ja.... personeelsgebrek en overvolle hospitalen...''

Hij schudde zorgelijk het hoofd en nam peinzend op een wagentje plaats dat daar op de rails stond.

,,Ik had eigenlijk wel een bloemetje mee kunnen nemen'', hernam hij, maar verder kwam hij niet. Het geval wilde namelijk, dat hij op de remhendel van het karretje was gaan zitten, zodat deze was losgeraakt. En voordat hij het in de gaten had reed hij de hellende rails af in de richting van de duistere gang. Tom Poes wilde nog opzij springen, maar hij was te laat. Het wagentje meerderde zo vlug snelheid, dat hij geschept werd en er achterover op sloeg. Het enige gelukje was, dat zijn lamp bleef branden.

7235 — Het wagentje gleed met toenemende snelheid de gang in, die tamelijk steil naar beneden bleek te voeren. De wanden weerkaatsten het getik en gegier van de ongesmeerde wieltjes op de rails, en de lamp wierp vreemde schaduwen om de voortspoedende reizigers, terwijl een bedorven geur hen uit de diepten der aarde tegemoet tochtte.

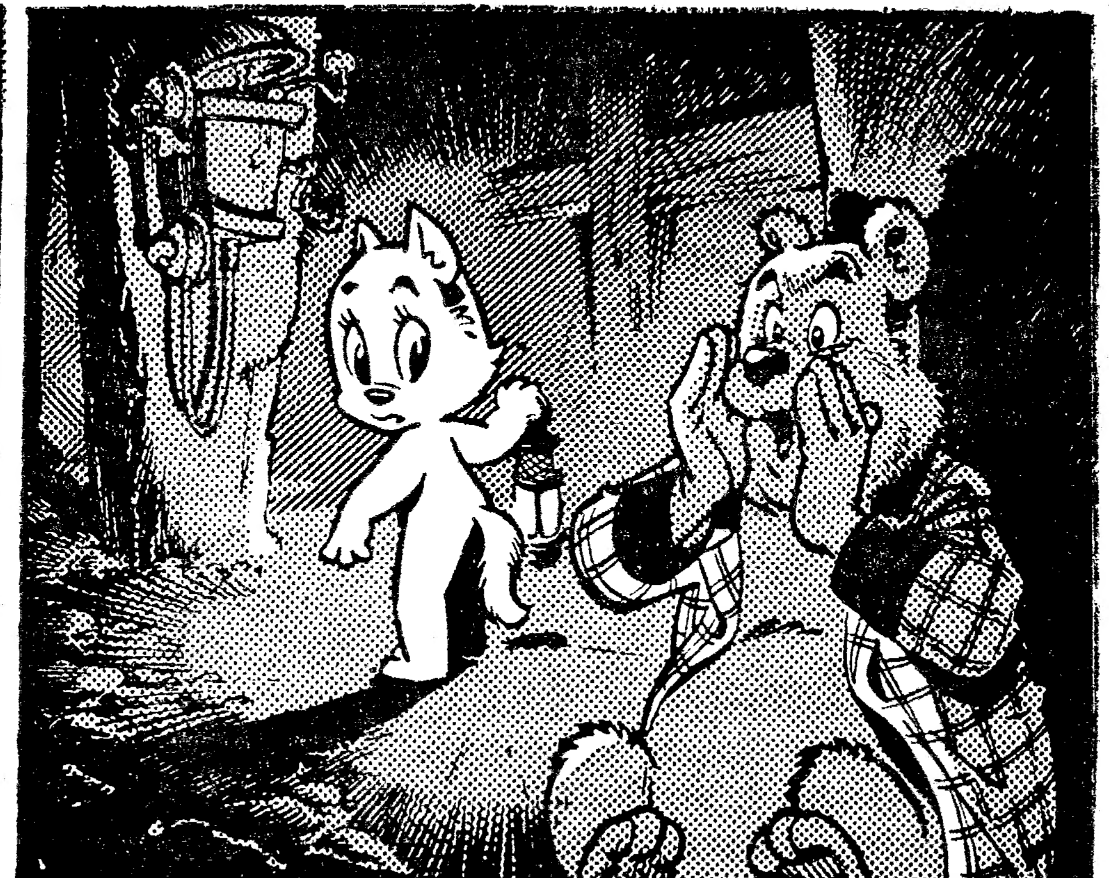
„Ho! Stop!", riep heer Ollie verwilderd. „Dit is heel vreselijk voor een heer die ziekenbezoek gaat afleggen! Rem dan toch, jonge vriend!"

Tom Poes had toevallig net de remhendel gevonden en rukte daar met alle macht aan. Maar hun snelheid was te groot, zodat het enige gevolg van zijn werk was, dat er vonken uit de gillende wielen schoten en dat ze ernstig begonnen te slingeren.

„Kan het niet wat zachter?!", piepte heer Bommel radeloos. „Stop dan toch! Halt, bedoel ik! Denk aan de patiënt."

Op dat moment had het karretje het einde van de rails bereikt, en daar donderde het met zo'n vaart tegen het stootblok aan, dat de achterkant omhoog schoot en de passagiers er af werden geslingerd.....

7236 — Toen het wagentje tegen het stootblok botste, werden de passagiers er op ruwe wijze afgeslingerd. Heer Bommel kwam met een doffe dreun tegen de muur terecht, waar hij uitgeblust bleef liggen. Maar Tom Poes was gelukkiger. In zijn vlucht had hij zich vastgegrepen aan een kabel die daar ergens neerhing en nu slingerde hij heen en weer, terwijl zijn lampje dansende schaduwen door de donkere ruimte wierp.

Na enige tijd sloeg heer Ollie de ogen op en staarde glazig voor zich uit.

„Wie is daar?", fluisterde hij. „Hoe laat is 't, bedoel ik?"

„Het is in orde, hoor", riep Tom Poes. „We zijn van dat karretje gevallen. Kijk, daar hangt een telefoon, heer Ollie!"

„Gevallen", prevelde heer Bommel voor zich heen. „Telefoon. 'k Wil geen telefoon. Ik heb hoofdpijn. Ik voel mij lang niet goed..."

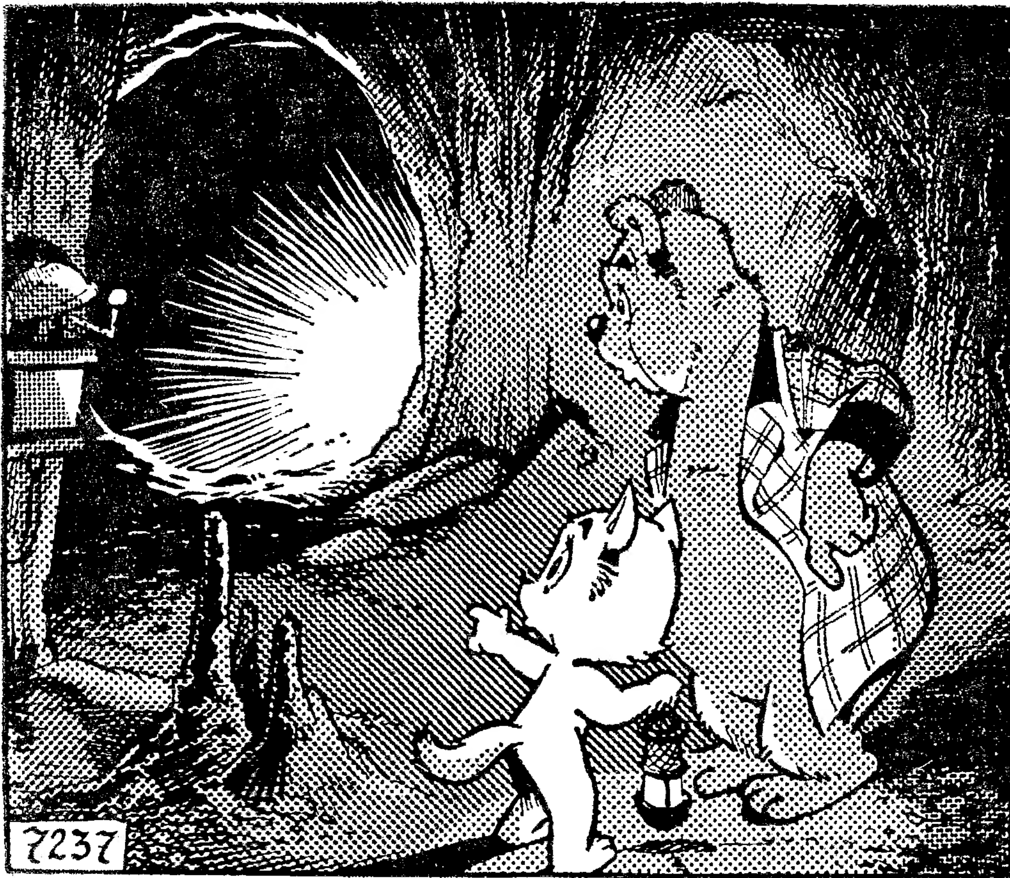
„Misschien is er dan toch iets van het verhaal waar", hernam Tom Poes. „Het is mogelijk, dat dat apparaat nog werkt en ergens een verbinding gemaakt heeft."

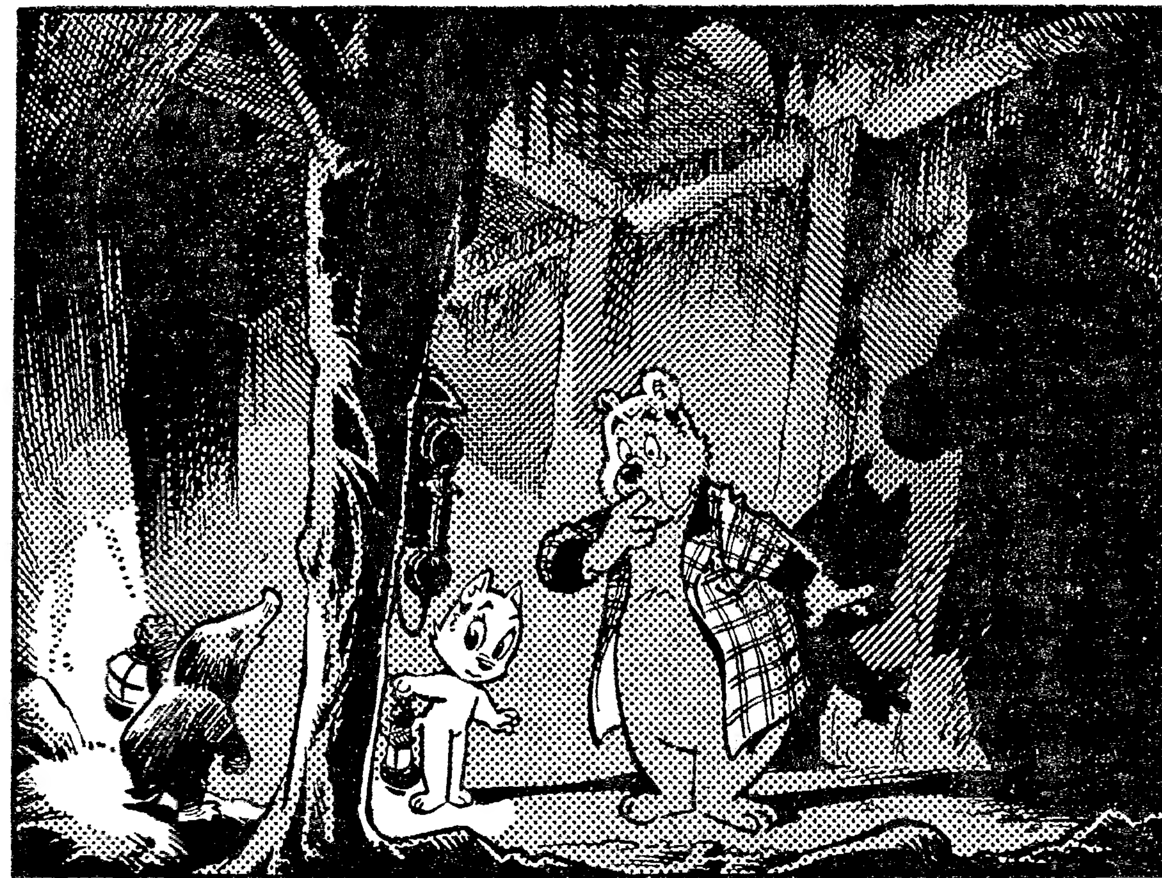
Deze woorden brachten heer Ollie weer geheel tot zichzelf.

„Natuurlijk is mijn verhaal waar!", riep hij verontwaardigd. „Hier vlakbij moet een lijder bezig zijn de laatste adem uit te blazen, terwijl jij mijn reddend werk in twijfel trekt. Het is allemaal heel vreselijk; en de omgeving is erg neerdrukkend en er is niemand te zien!"

„We moeten verder gaan kijken", zei Tom Poes. „Er zijn hier heel wat zijgangen."

Dat trok heer Ollie echter niet bijzonder aan. Hij zette de handen aan de mond en begon opnieuw te roepen.

7237 — ,,Oehoe!'', riep heer Bommel. ,,Is daar iemand?''

Het geluid van zijn stem werd door de gangen weerkaatst en joelde op een vreemde wijze door de ruimte, zodat de roepende heer verschrikt zweeg. De echo's stierven langzaam weg, en nu werd er heel in de verte een sloffend geluid hoorbaar, dat langzaam naderbij kwam.

,,Daar loopt iemand!'', zei Tom Poes opgewonden.

,,Er komt iemand aan!'', fluisterde heer Ollie. ,,Ik zie een lichtje! Zou die zieke...''

Hij zweeg verbaasd, want op dat moment trad uit een zijgang, een korte gedaante, die bijziende rondkeek.

,,Lawaai en gerommel'', zei die op sombere toon. ,,Wie komt hier donderjagen?''

,,Ik'', antwoordde heer Bommel. ,,Ik donderjaag niet, bedoel ik. Integendeel. Ik zoek een ernstige patiënt! Bent u dat? Bent u de heer Gruwer?''

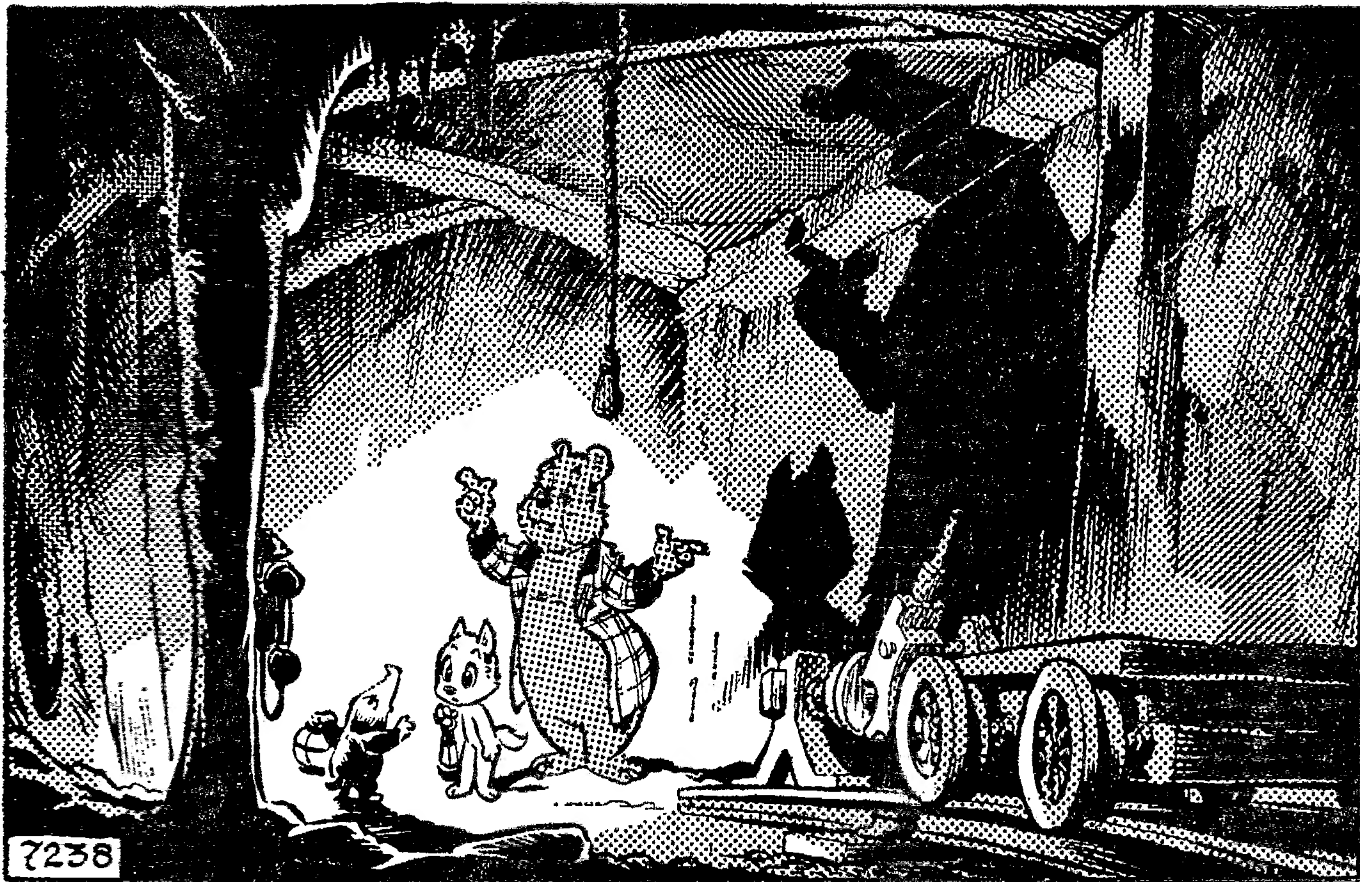
,,Vragen! Vragen!'', riep de onbekende geprikkeld. ,,Kom eens wat dichterbij! Ik zie je niet, kletsmeier. Leuterkoek.''

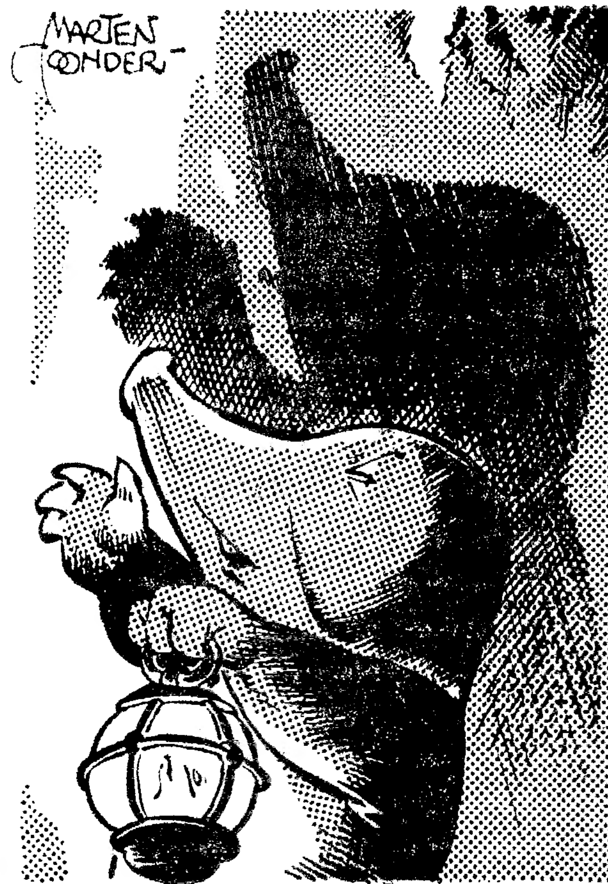
Heer Ollie bewolkte, maar toch boog hij zich wat dichter naar de ander toe.

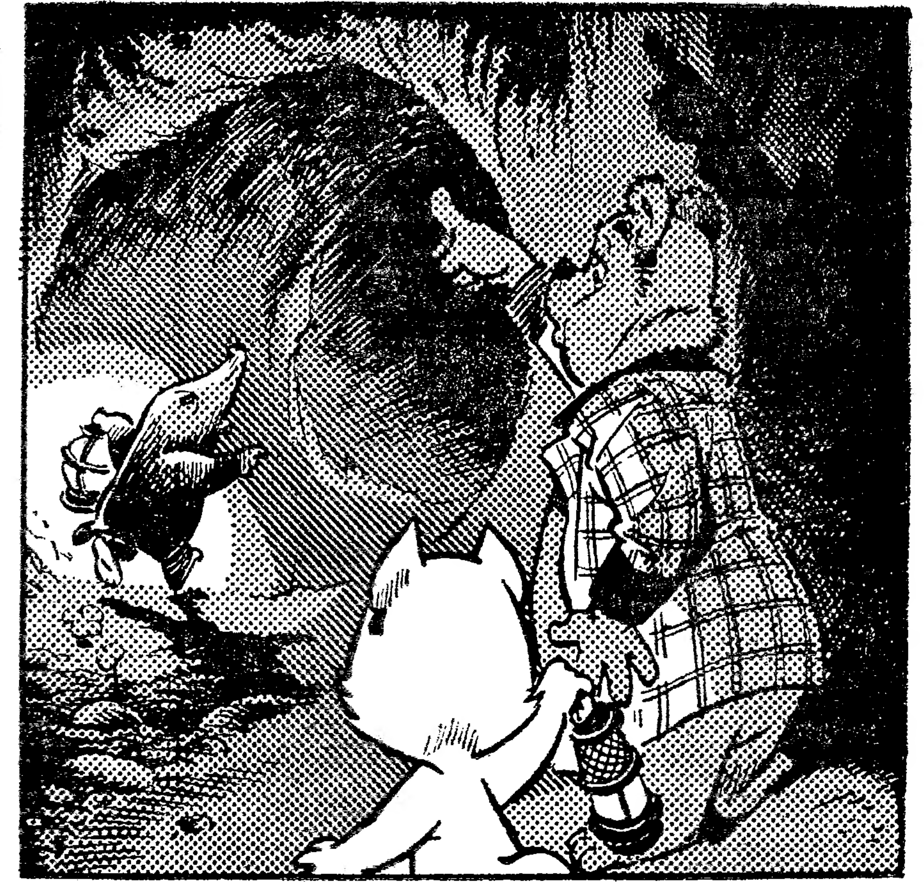
,,Ik ben geen leuterkoek'', sprak hij koeltjes. ,,Mijn naam is Bommel en ik zoek een zekere Kon Gruwer, die het einde voelt naderen. Bent u dat?''

,,Het gaat je geen donder aan'', zei de vreemdeling.

,,Ik ben Joris Schoffel, en ik woon hier niet. Een van mijn gangen komt hier toevallig uit. Je kan beter maken dat je weg komt. Het deugt hier niet.''

7238 Joris Schoffel hief zijn lantarentje wat hoger en gluurde de bezoekers bijziende aan.

„Overlast en opdringerigheid'', zei hij nurks. „Wat komen jullie hier doen?''

„Ik ben opgebeld door een zekere Gruwer'', legde heer Bommel geduldig uit. Hij was verkeerd verbonden en hij voelde zijn einde naderen, zodat ik als heer een zware verantwoordelijkheid op de schouders kreeg. Hij dacht, dat ik u was, als u begrijpt, wie ik bedoel...''

Tsss, tsss!'', siste Schoffel kwaad. „Opbellen! Hoe durft het, dat Kon Gruwer! Dat komt er van wanneer men stom genoeg is om goeiedag te zeggen als men het tegen komt. Misbruik, dat wordt er van gemaakt. Maar ik wil er niets meer mee te maken hebben. Allemaal overlast!''

„Zeg dan tenminste waar we hem kunnen vinden!'', drong heer Ollie aan. „Hier moet toch iets worden gedaan!? Denk dan toch aan de arme kindertjes waar hij het over had.''

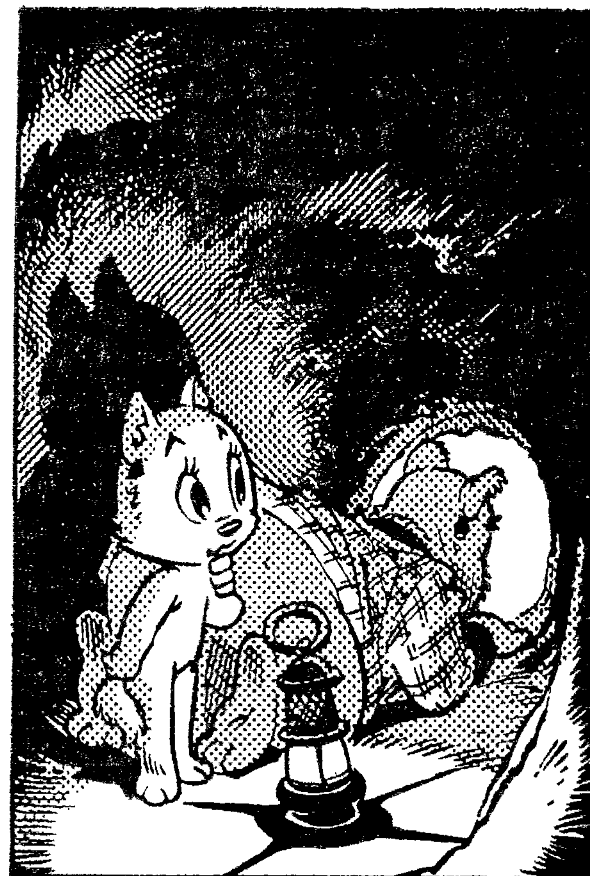
Joris Schoffel keerde zich om en slofte terug naar het donkere gat waar hij uit gekomen was.

„Aan het einde van die andere gang daar'', zei hij over zijn schouder. „Daar heb ik het een poosje geleden gezien. Kindertjes!! Tsss, tsss!''

Zijn gesis verdween in de duisternis en Tom Poes nam nadenkend zijn lamp weer op.

„Een heel onplezierig iemand'', zei hij. „En waarom praat hij over 'het'?''

7239 „Die Schoffel is geen heer, dat is zeker", zei heer Bommel. „Maar we weten nu waar de arme Gruwer op zijn lijdenssponde ligt. Aan het einde van die gang daar, zei hij. Komaan, jonge vriend, volg me. Ga jij maar voorop bedoel ik. Dan kan ik je in de rug dekken."

Tom Poes nam zijn lamp op en liep de zijgang in. Een poosje volgde heer Ollie hem zonder moeite, maar toen begon de zoldering lager te worden, terwijl de wanden langzamerhand dichter bij elkander kwamen.

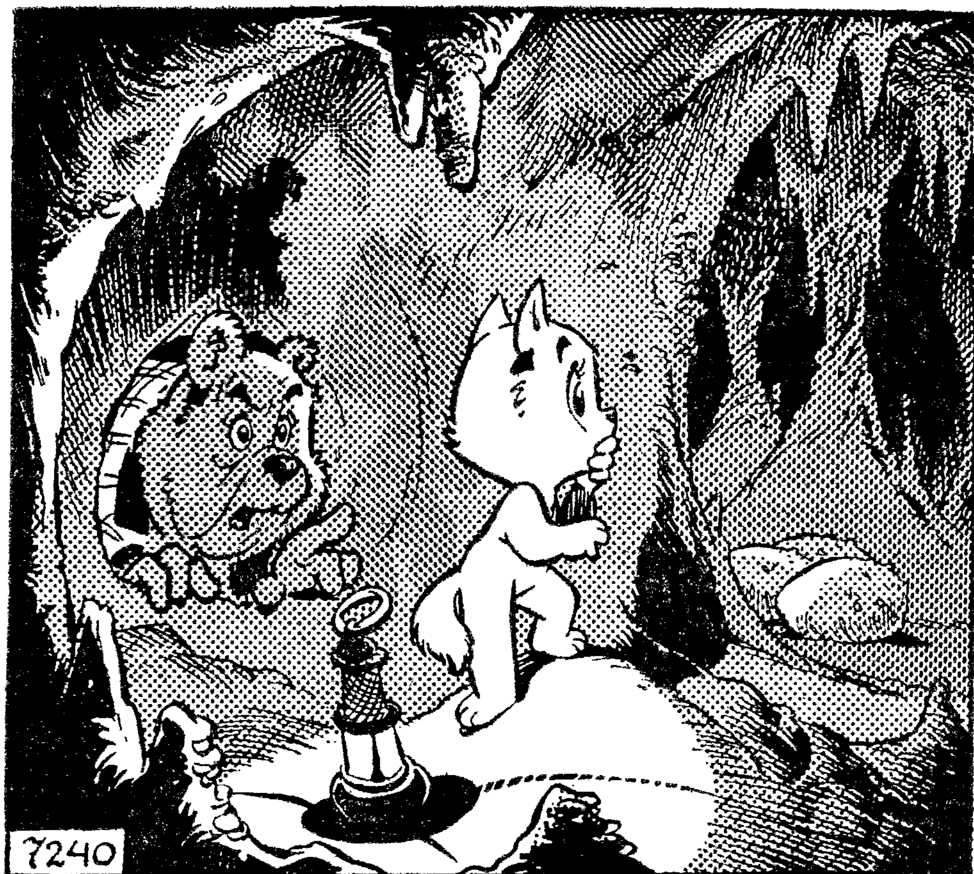
„Ik had me dit ziekenbezoek heel anders voorgesteld!", klaagde hij, nadat hij zijn hoofd lelijk had gestoten. „Dit is toch geen ruimte voor een reddend heer. Hier pas ik niet, bedoel ik"

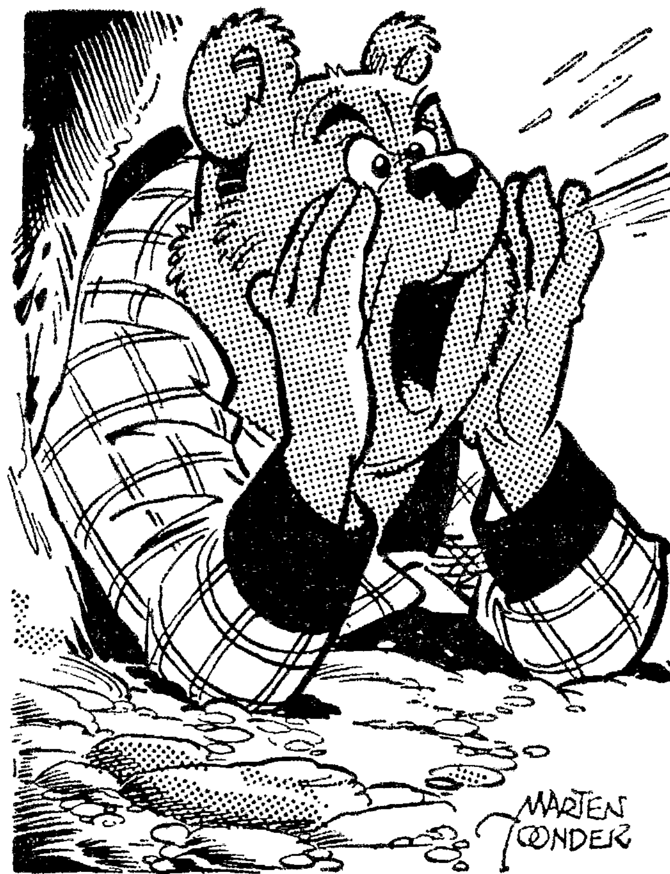
„Nee", gaf Tom Poes toe. „Dit is ook geen mijngang meer. Er zijn geen stutten. En kijk, daar aan het einde schijnt licht door dat kleine gaatje. Misschien is daar een grot."

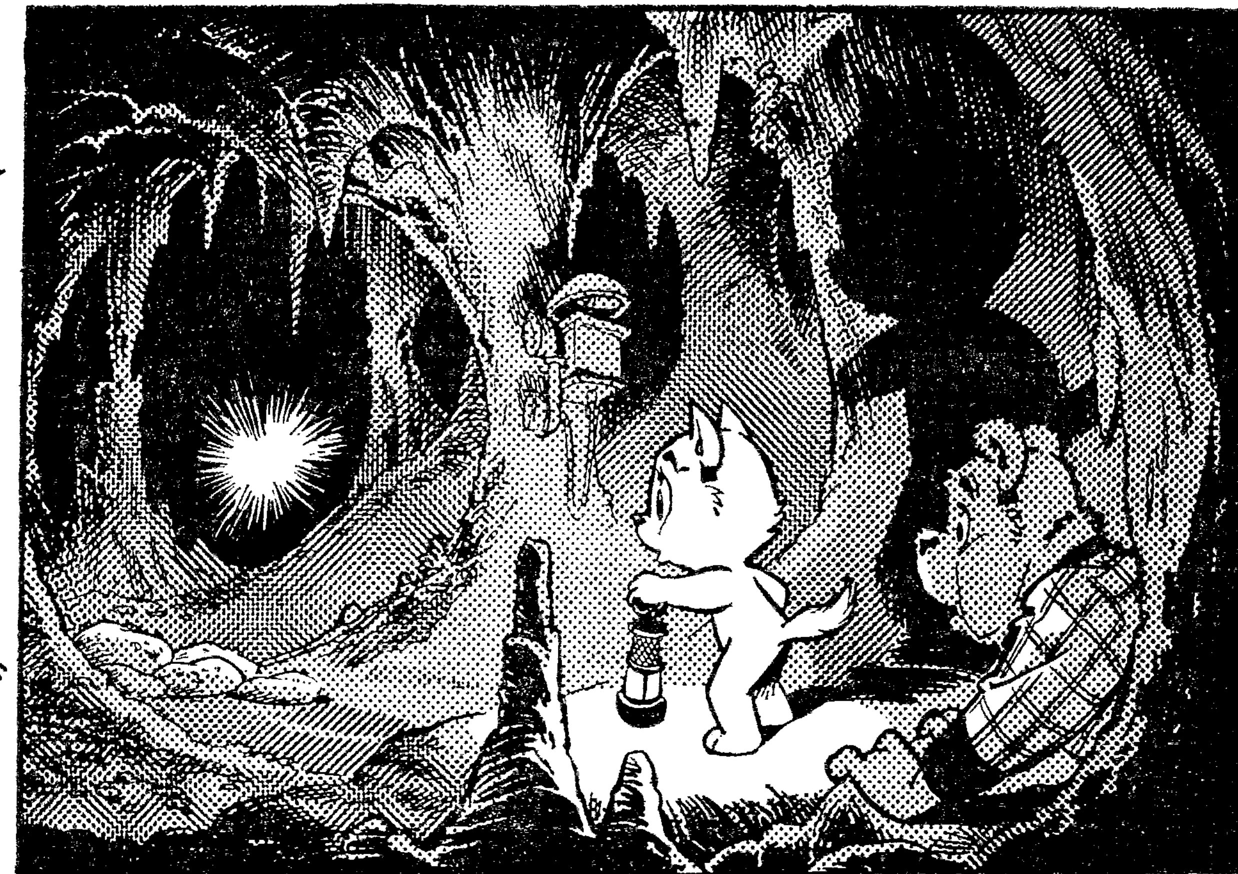
Dit prikkelde heer Bommels nieuwsgierigheid. Hij wrong zich verder, en toen hij het einde bereikt had, duwde hij Tom Poes opzij en keek door de opening.

„Een grot, net als ik al dacht", sprak hij. „Er valt ergens daglicht door de zoldering. Maar ik kan er niet door, wegens mijn krachtige lichaamsbouw. Hoe moet dat nu?"

„Laat mij het maar proberen", zei Tom Poes, en hij kroop zonder moeite door het gat. Nu bevond hij zich in een grote onderaardse ruimte waar het vocht stil van de druipstenen lekte en waar een kille tocht langs de grond streek. Wat verderop lagen enkele vormloze dingen, die er uit zagen als plastic zakken, maar nergens was een spoor van een zieke, of van schreiende kinderties.

7240 Heer Bommel stak het gelaat door het gat waar Tom Poes doorheen was gekropen en mat de omgeving met scherpe blik.

,,Waarom doe je niets, jonge vriend?'', vroeg hij ontevreden. ,,Waarom zoek je de patiënt niet op? Moet ik dan alles zelf doen? Het is, dat ik te flink gebouwd ben om iets te kunnen doen, bedoel ik. Maar er moet onmiddellijk iets gebeuren!''

,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Het bevalt me hier niet. Er is trouwens geen spoor van leven, behalve een paar vleermuizen. En als ik in die gangen ga zoeken verdwaal ik.''

,,Onzin'', hernam heer Ollie. ,,Iemand is bezig hier de laatste adem uit te blazen! Voel je niet, dat er een koude tocht over de grond waait? De druppels vallen van de pilaren en jij doet niets.''

Hij zuchtte diep, door onmacht bevangen; maar toen zette hij de hand aan de mond en riep met krachtige stem: ,,Hallo! Is Kon Gruwer daar? Gruwer!!!''

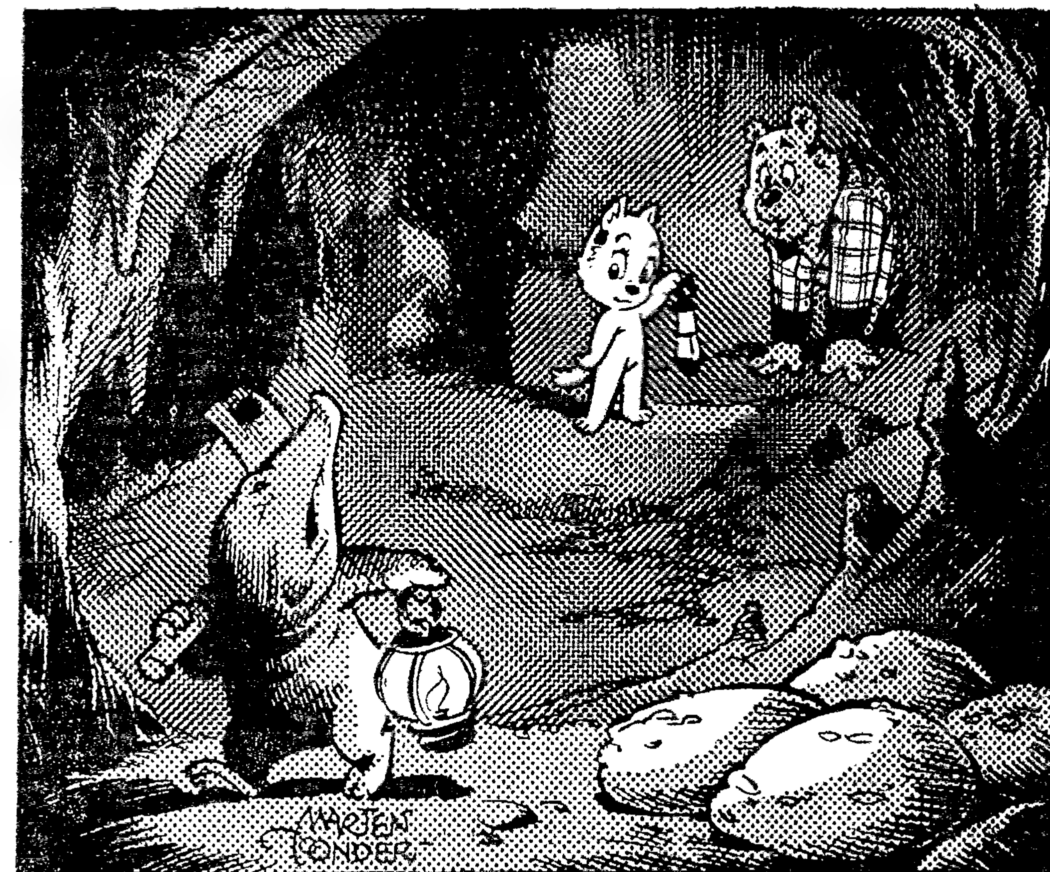
,,Gruwer...ruwer...uwer ...uwe... uw...'', riepen de echo's en ergens in de duisternis viel een stuk druipsteen naar beneden.

,,Niets'', zei Tom Poes beklemd. ,,Dit is geen prettige plaats, en ik kan me ook niet voorstellen, dat hier ergens een zieke ligt....''

Hij zweeg en keek onthutst in de richting van de zwarte gangen, die op de achtergrond zichtbaar waren. In één daarvan naderde een zwaaiend lichtje, dat lange schaduwen wierp, en terwijl de echo's nog narommelden, werd het geluid van sloffende voetstappen vernomen.

7241 Een ogenblik dachten Tom Poes en heer Bommel, dat het naderende lichtje aan de geheimzinnige Kon Gruwer toebehoorde. Maar dat was een teleurstelling; uit de duisternis trad opnieuw Joris Schoffel te voorschijn.

,,Overlast en lawaai!'', riep hij korzelig uit. ,,Kunnen jullie iemand niet met rust laten? Wat moet dat stomme geroep en gejodel? Het jaagt de wormen weg.''

,,Uw wormen interesseren me niet'', sprak heer Ollie koel uit het gat. ,,Wij zoeken de ernstig zieke Gruwer, zoals u weet. En daar hangt een telefoon, zodat het best mogelijk is, dat hij hier vandaan heeft opgebeld, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik wil weten, wat er met hem gebeurd is.''

Tegen zoveel koppigheid kon Schoffel niet op.

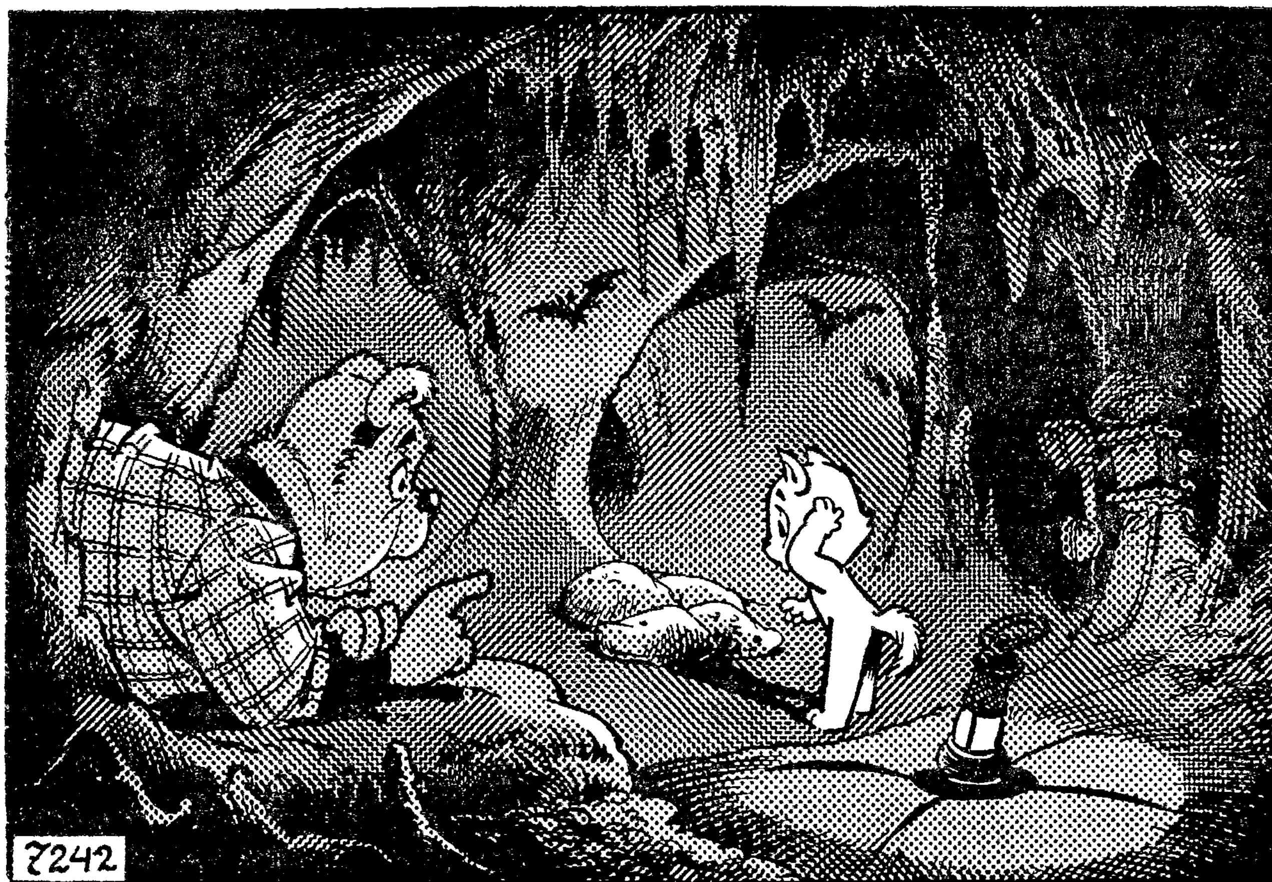
,,Kon Gruwer is er niet meer'', zei hij nors. ,,Dat heeft zijn einde gevonden en nu is het weg. Jullie zijn te laat om met het te spreken.''

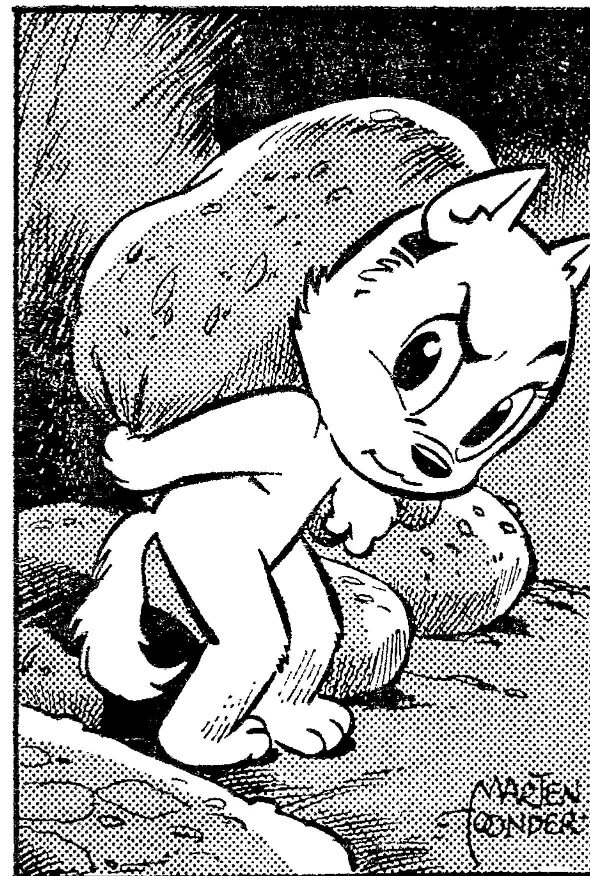
,,Hoe vreselijk'', fluisterde heer Bommel ontroerd. ,,Maar wat moet er van de kleintjes worden, nu die stakker er niet meer is?''

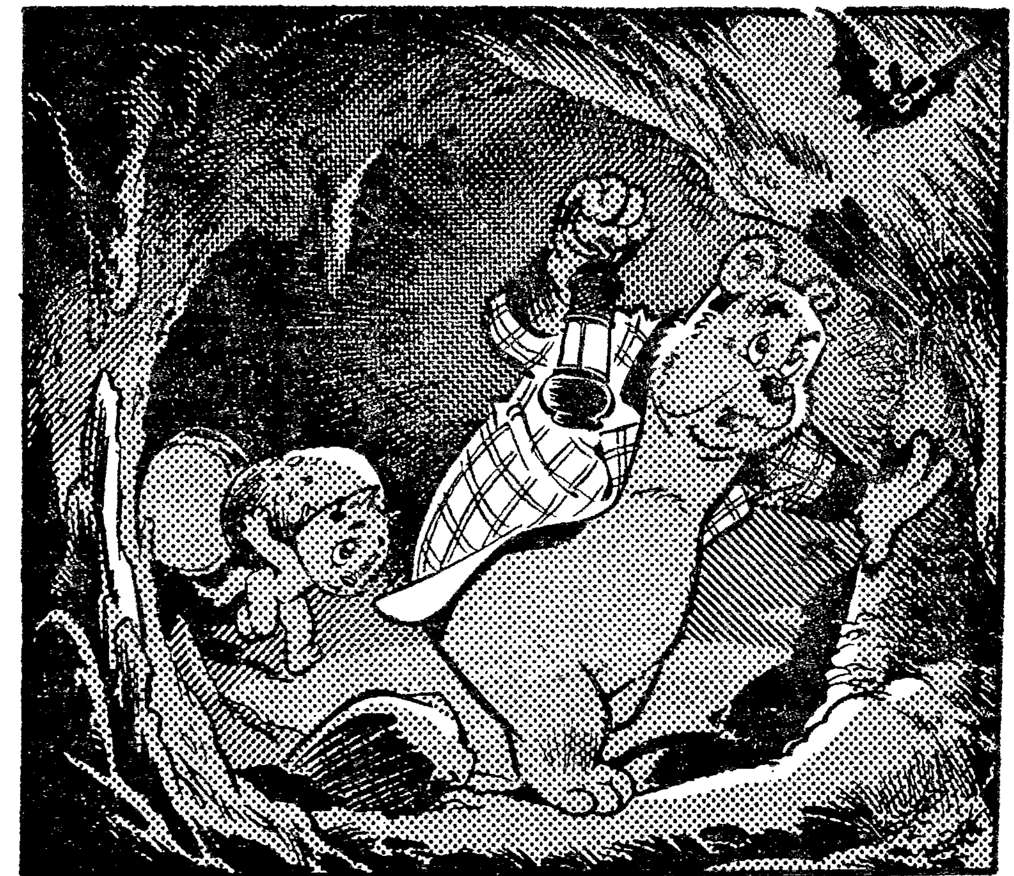
,,Tsss! Tssss!'', siste Joris Schoffel, ,,Kleintjes!''

Hij liep weg en wees in het voorbijgaan achteloos op de vormloze dingen die bij een druipsteen lagen.

,,Die zakken noemde het kleintjes!'', zei hij smalend. ,,Met zoiets kan een diepgravend iemand zich niet inlaten. Ik wil er niets mee te maken hebben.''

7242 Tom Poes wachtte niet totdat de sloffende voetstappen van Joris Schoffel in de duisternis verdwenen waren; hij liep op de vormloze zakken toe en bekeek ze nauwkeurig.

„Hm", zei hij peinzend, „misschien zijn het eieren."

„Eieren?", riep heer Bommel uit. Hij zweeg verbluft en er verscheen een nadenkende trek op zijn gelaat. „Eieren", herhaalde hij. „Kikkers leggen ook eieren. Natuurlijk zijn het eieren, als je begrijpt wat ik bedoel. Net als ik dacht. En ik voel me er verantwoordelijk voor na het droevig verscheiden van Kon Gruwer. Wat nu te doen?"

„Misschien kunnen we er een meenemen", stelde Tom Poes voor. „Om te laten onderzoeken, of het werkelijk waar is".

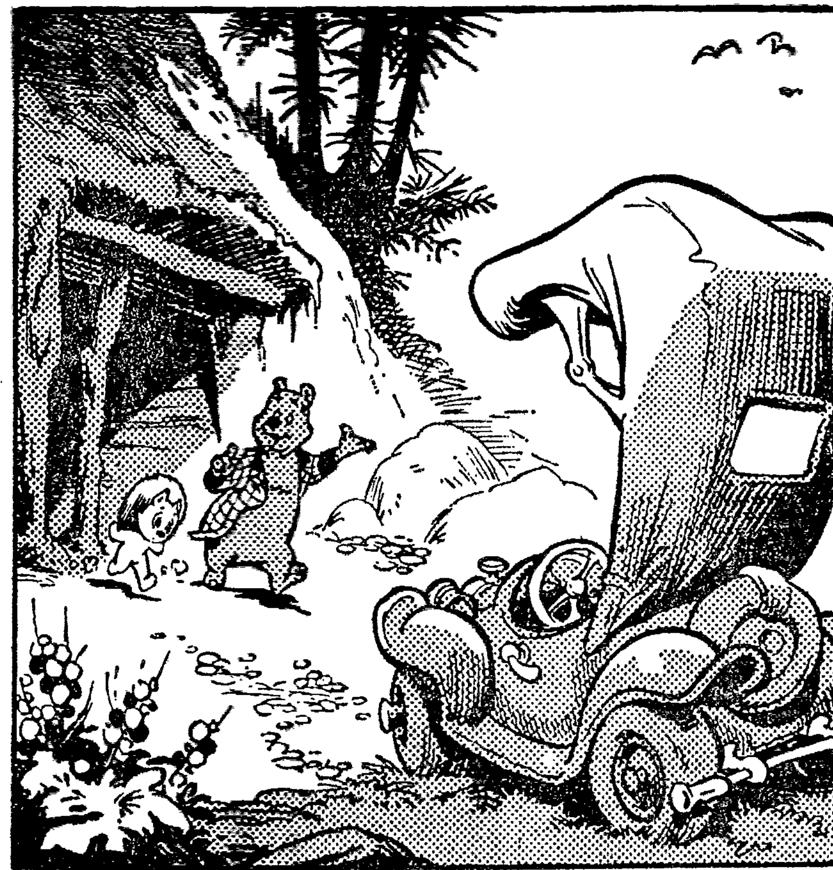
„Uitstekend!", prees heer Ollie. „Ik had het zelf kunnen bedenken. Als het werkelijk een ei is kunnen we hulp halen voor de andere kleuters. Dat zou in de geest van de ontslapene geweest zijn! Komaan, jonge vriend, als jij nu een van die dingen op je rug neemt zal ik het lampje dragen en de weg wijzen".

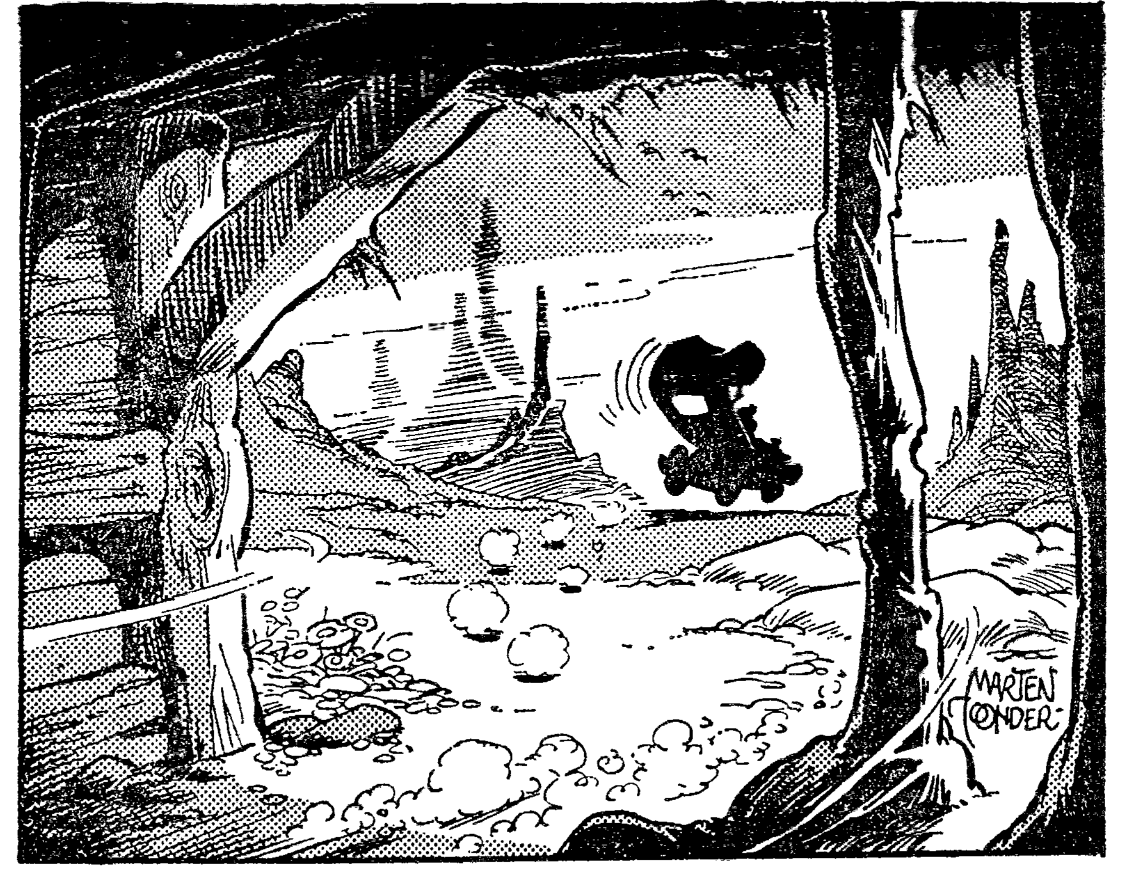
Tom Poes gehoorzaamde met enige tegenzin, en nadat hij zich door het gat gewerkt had, liep hij gebogen achter heer Ollie aan. Zijn vrachtje was kil en klam; en zwaar was het ook, zodat de terugweg geen pretje voor hem was. Maar heer Bommel had daar geen last van.

„Het is waarempel onze schuld niet, dat we te laat gekomen zijn", merkte hij op, terwijl hij monter voortstapte. „En wat we nu doen is toch een prachtig staaltje van naastenliefde, wat jij, jonge vriend?"

„Hm", zei Tom Poes.

7243 Het was zwaar werk om over de dwarsliggers van de rails weer naar boven te klimmen. Vooral Tom Poes, die onder de zware last van het kille ei gebukt ging, vond het een moeilijk tochtje en hij hijgde dat het een aard had.

„Het valt niet mee", sprak heer Ollie, met het lampje zwaaiend. „Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer ik het besef; er rust een grote verantwoordelijkheid om mijn schouders. Een reusachtige taak, bedoel ik".

„Hm", zei Tom Poes.

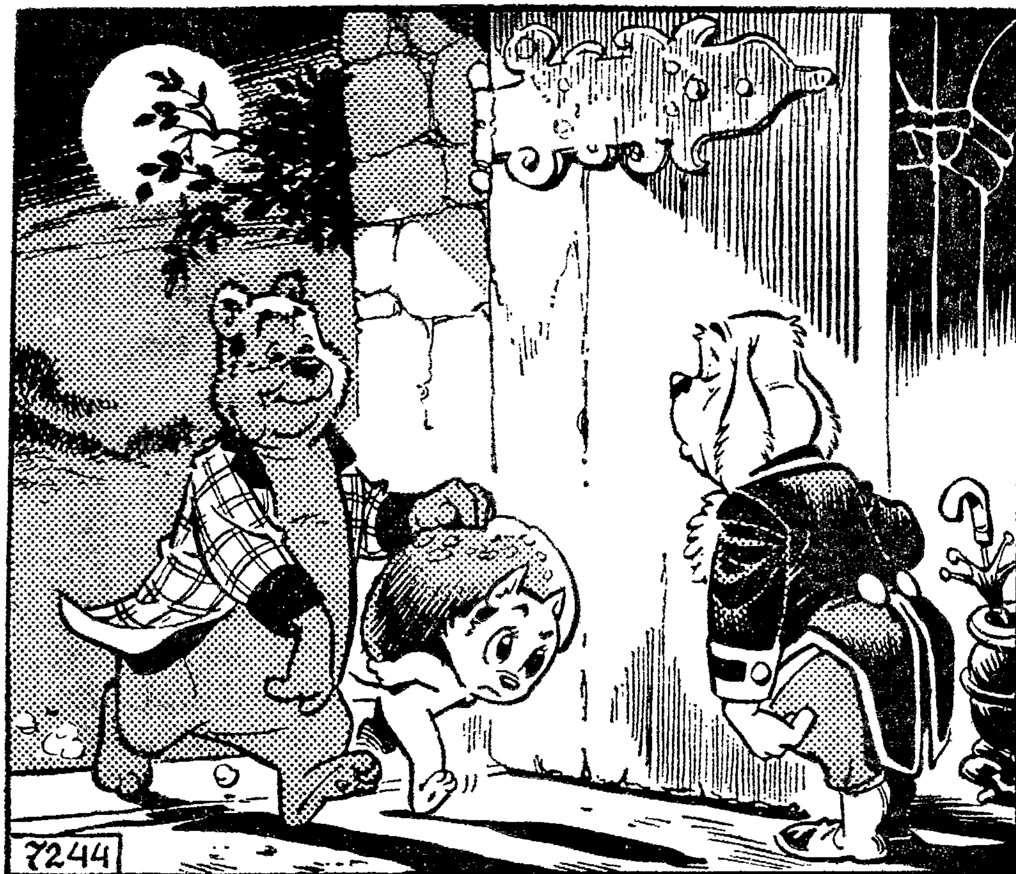
„Er is geen enkele reden om dit met gehum af te doen", hernam heer Bommel een beetje wrevelig. „Jij bent nog jong en jij begrijpt niet wat het is om de zorg voor een opgroeiend wezen te dragen! Ten slotte weten we niets van die zo smartelijk ontslapen Gruwer. Ik zal geheel op mijn fijne intuïtie moeten bouwen".

Tegen die tijd hadden ze de uitgang van de mijn bereikt en met een zucht van verlichting laadde Tom Poes zijn vrachtje in de Oude Schicht.

Heer Ollie startte de motor en even later reden ze in snelle vaart over een heuvel de ondergaande zon tegemoet.

„Het is de zorg voor een jong leven in de knop", vervolgde de bestuurder zijn gedachtengang. „Ik zal het vormloze moeten vormen; en ik zal dat moeten doen in de plaats van Kon Gruwer, die door een noodlottig ongeval van ons is weggenomen. Maar ik zal het doen in de geest van de zwaar getroffen vader!"

„Of was het de moeder?", vroeg Tom Poes.

7244 De duisternis was al lang gevallen, toen Joost de deur voor zijn huiswaarts kerende werkgever opende. Zijn blik werd getroffen door de grauwe massa, die Tom Poes op de rug droeg en hij haalde lichtjes de wenkbrauwen op.

,,Goede avond, heer Olivier'', sprak hij. ,,Is dat de patiënt, als ik zo vrij mag wezen? Dokter Baboen, die ik op uw aanwijzingen ontboden heb zit al enkele uren in de kamer, met uw goedvinden.''

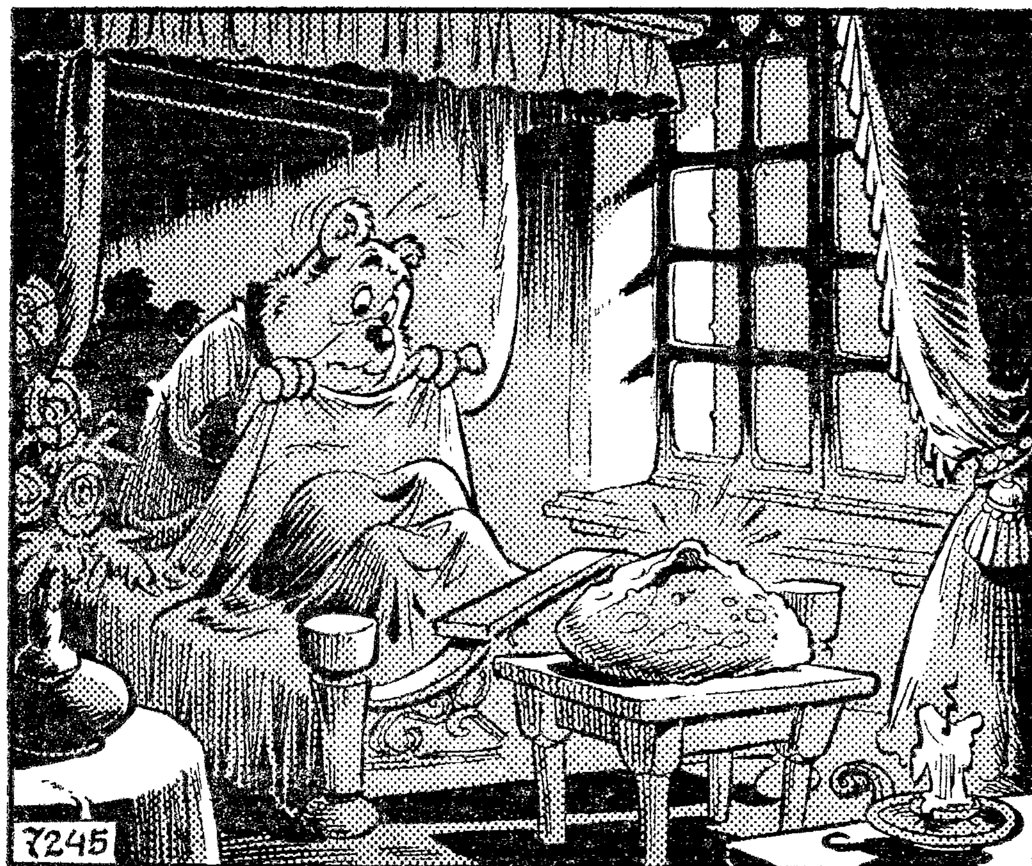
,,Uitstekend'', zei heer Bommel opgeruimd. ,,We zullen hem niet langer laten wachten. ,,Kom mee, jonge vriend''.

Zo sprekende opende hij de kamerdeur en begroette de ongeduldige geneesheer recht hartelijk.

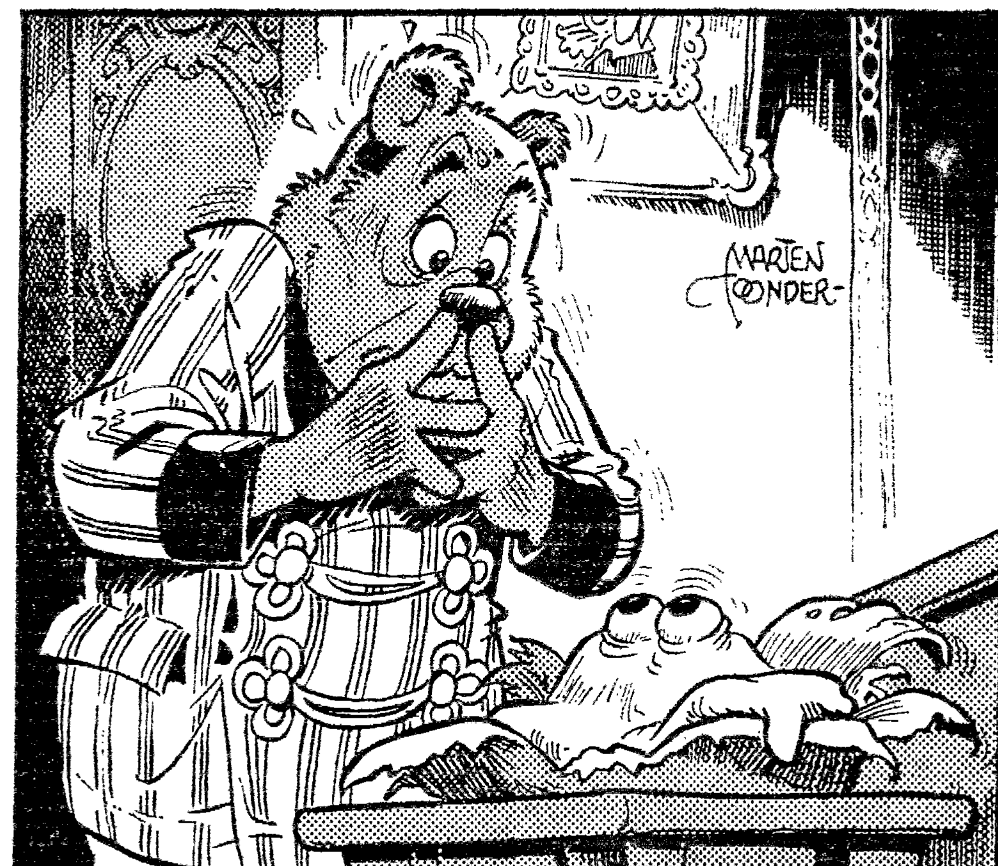
,,Ik ben blij, dat u er bent'', riep hij uit. ,,De zieke waar het over ging is toch nog overwacht van ons heengegaan, als u begrijpt wie ik bedoel. Maar hier is een van de kleintjes die hij heeft achtergelaten. Leg maar op de tafel, Tom Poes, dan kan de dokter het beter zien''

De arts keek bevreemd naar de vormloze zak die met een plof naast zijn theekopje terecht kwam en zijn knorrige rimpels verdiepten zich. Maar omdat hij in zijn drukke praktijk heel wat gewend was vermorste hij geen verdere tijd met vragen en begon onmiddellijk aan zijn onderzoek.

,,Een hoogst ongewone levensvorm'', mompelde hij. ,,Hier binnen is enig leven waarneembaar, maar het valt nauwelijks onder het terrein van de artsenijkunde. Een vreemd geval, waarvoor het consult van een fenomenoloog wenselijk is. Warm houden en niet uit het oog verliezen. Morgen zal ik voor een onderzoek door een specialist zorgen. Goede avond''.

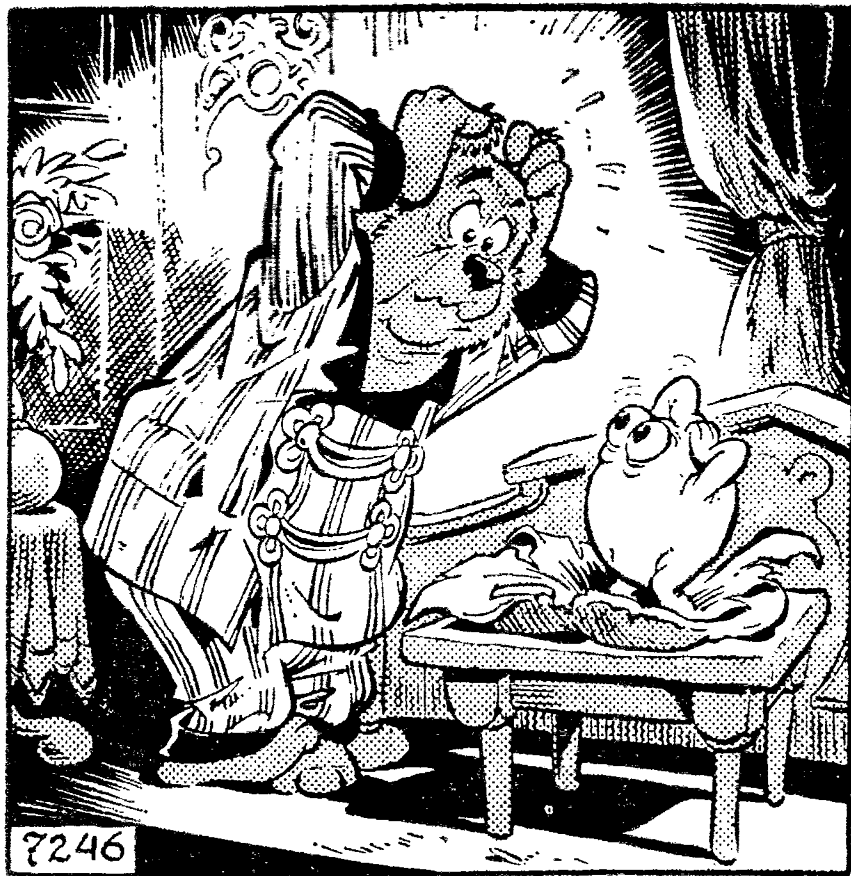

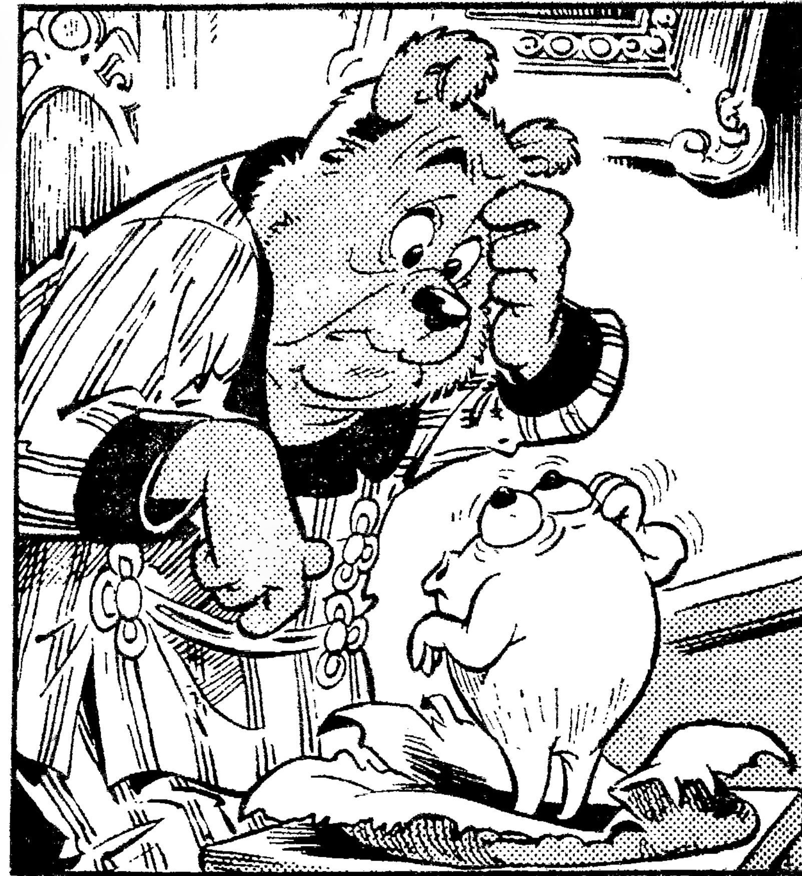
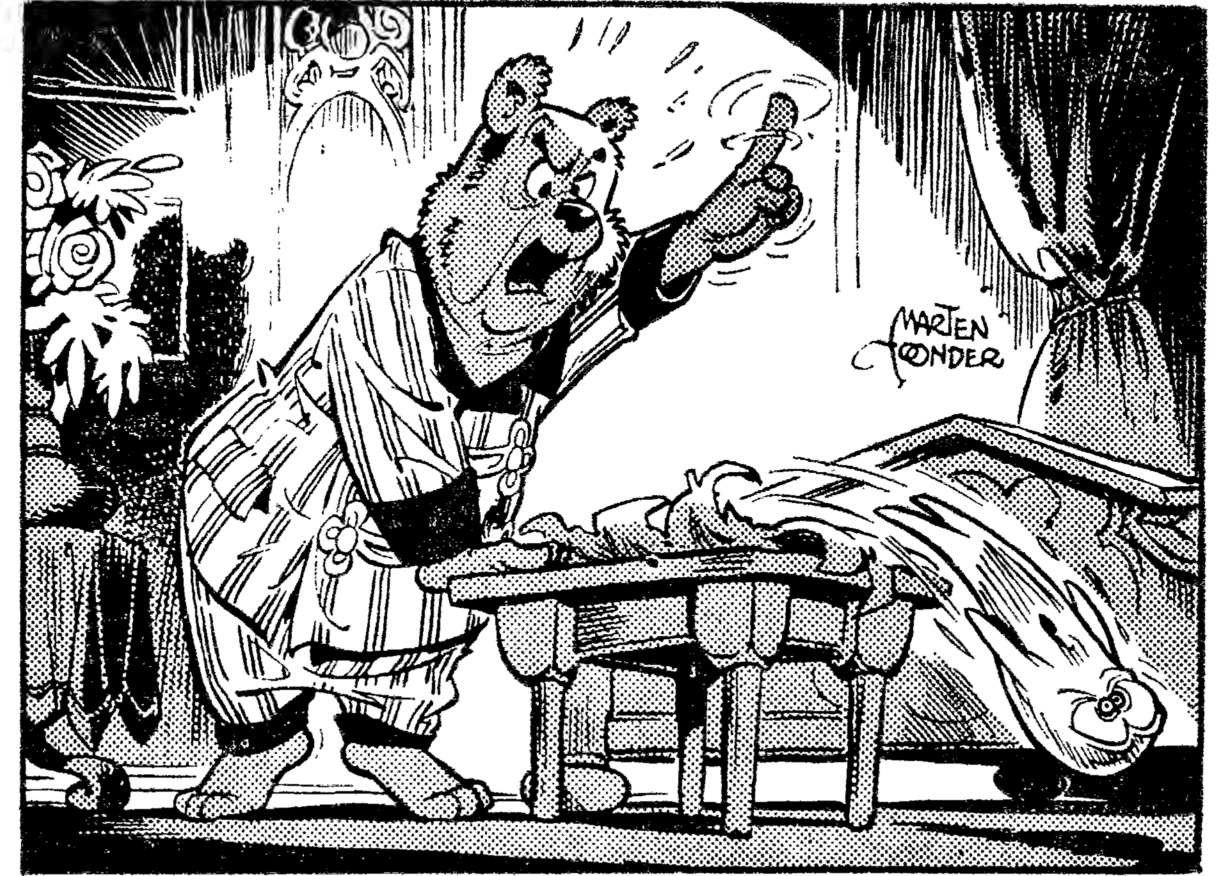
7245 Heer Ollie had het vreemde ei voor zijn bed gelegd en was onder de wol gekropen om het goed in de gaten te kunnen houden. De vermoeienissen van de afgelopen dag lieten zich echter voelen en spoedig vielen zijn ogen toe. Maar niet lang na middernacht schrok hij op uit zijn eerste sluimer, door een week, soppend geluid, en hij schoot overeind.

„Dit wordt weer een doorwaakte nacht", sprak hij tot zichzelf. „Dat krijgt men wanneer men de zorg voor een jong leven in de knop op zich heeft genomen. Wat gebeurt er eigenlijk?" Hij stapte uit zijn sponde en begaf zich naar het tafeltje.

„D-de k-knop is gebroken!" stamelde hij. „Helemaal kapot. Hoe vreselijk voor een heer in mijn positie. Het ding is bezig uit te komen, en ik sta overal alleen voor. Een bevalling heb ik nog nooit meegemaakt, bedoel ik. Wat een toestand; geen wieg, geen luiers, geen rammelaar.... Wat moet ik doen?"

Hij staarde handenwringend naar de bewegende flarden, die opzij begonnen te vallen, en plotseling werd er een vormloze witte massa zichtbaar, die een zuchtend geluid liet horen. In het licht van de maan, die door het venster op het eigenaardige toneeltje scheen, zag de ontdane kraamheer nu ook twee bolle oogjes, die hem strak aankeken — en omdat hij niets beters wist te doen keek hij verslagen terug.

7246 Heer Bommel staarde enige tijd met uitpuilende ogen naar de vormloze gedaante, die zich uit het ei had losgemaakt — en deze staarde oplettend terug. De volle maan, die door het venster naar binnen scheen weerkaatste bleek in de bolle oogjes, zodat het de bekommerde heer akelig te moede werd, en hij sloeg de handen op het hoofd.

''Grote gruwel!'', prevelde hij met bleke lippen.

Dit had onverwachte gevolgen, want het wezen vormde zich tot een bol, en terwijl het twee uitsteeksels naar buiten bracht om op te staan ontstonden er twee andere uitsteeksels, die het boven de ogen legde.

''Grrrote grrruwerr!'', sprak het met een vochtig geluid. Dit bracht heer Ollie tot zichzelf.

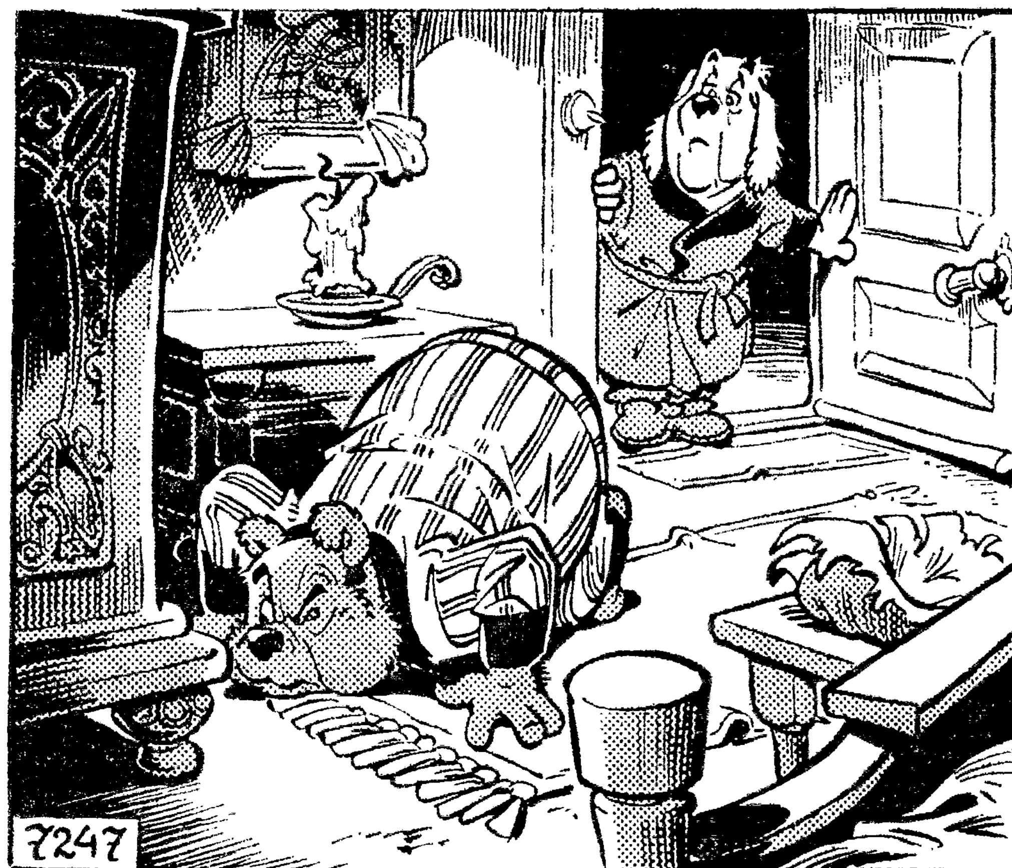
''Dat gaat te ver!'', riep hij uit. ,,Je bootst me na! Je probeert me belachelijk te maken! Trouwens, het geeft geen pas voor iemand, die uit zijn ei komt om zich afkeurend over zijn beschermer uit te laten! Wat verbeeld je je wel?''

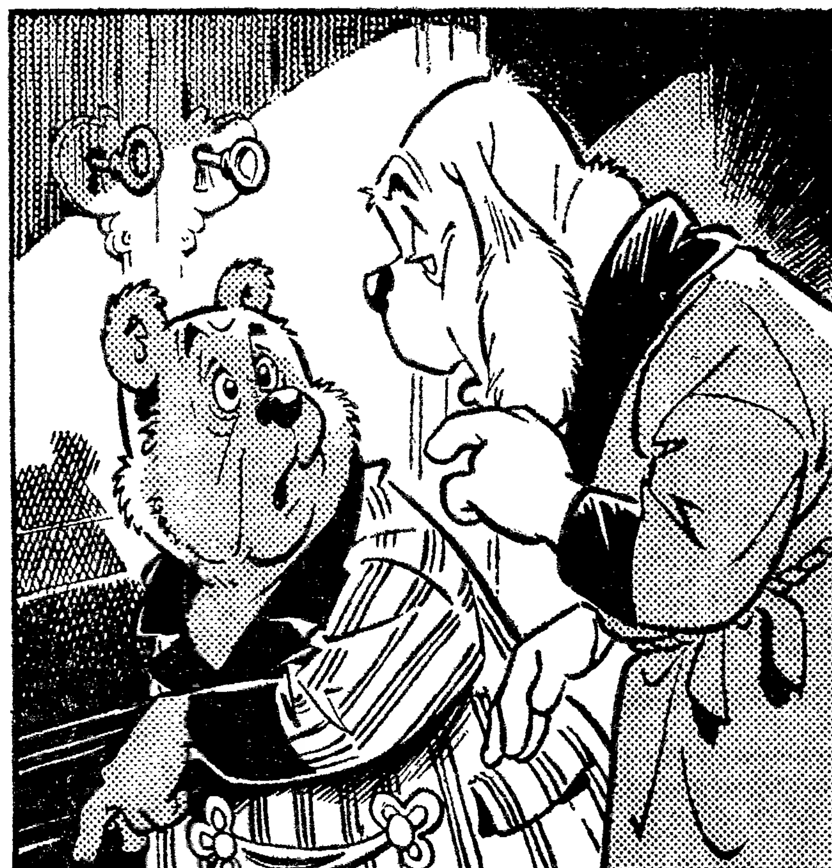
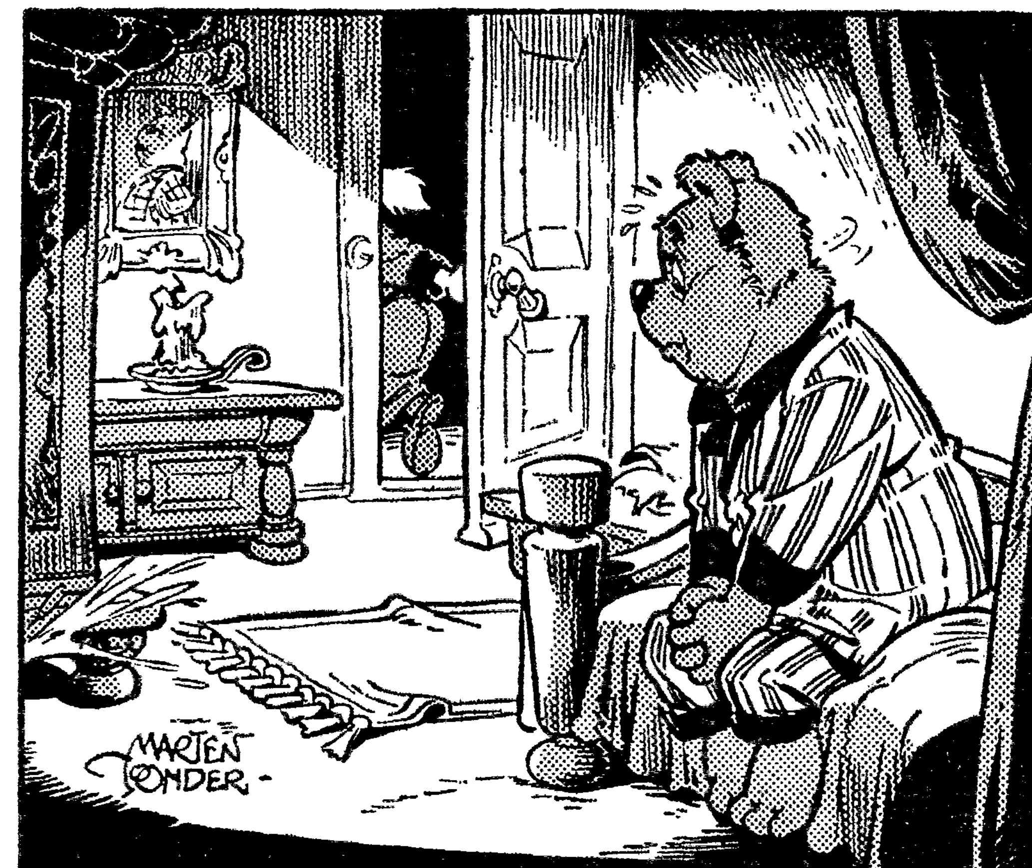
''Pssjjt!'', siste de ander. Het was duidelijk, dat hij hevig geschrokken was, want terwijl hij snel zijn vorm verloor deinsde hij achteruit, zodat hij van het tafeltje viel en met een vochtige bons op de grond landde.

Heer Bommels ontstemming zakte weg.

''Ik heb het bang gemaakt!'', sprak hij schuldbewust tot zichzelf. ''En nu is het uit de wieg gevallen. Waar is het gebleven, bedoel ik?''

Hij keek zoekend rond, maar in de maanverlichte kamer was geen teken van leven te bekennen...

7247 Heer Ollie liet zich op de grond zakken en kroop speurend rond. De slaapkamer lag stil in het bleke maanlicht, en aanvankelijk was er geen spoor van enig leven te bekennen. Maar toen klonk er een licht geschuifel onder een kast op lage poten, en met een gesmoorde uitroep bewoog de zoekende heer zich daar naar toe.

Nu werd de deur na een korte klop geopend en de bediende Joost verscheen op de drempel.

"Excuseer, heer Olivier", sprak hij. "Ik hoorde roepen en praten. Er is toch geen onraad?"

Hij zweeg even, toen hij zijn meester bij de kast zag liggen en vervolgde op deelnemende toon: "U gevoelt zich toch niet onwel, met uw goedvinden?"

"Eh nee", zei heer Bommel, zich oprichtend. "Het is niets. Ik ben uitgescholden voor gruwel, en dat kan men niet straffeloos doen! Ik heb de dader onder de kast gejaagd, maar nu ben ik bang, dat hij zich bezeerd heeft."

De trouwe knecht keek bevreemd naar de aangeduide plek en trok de wenkbrauwen op.

"Wie was die dader, als ik zo vrij mag wezen?", vroeg hij.

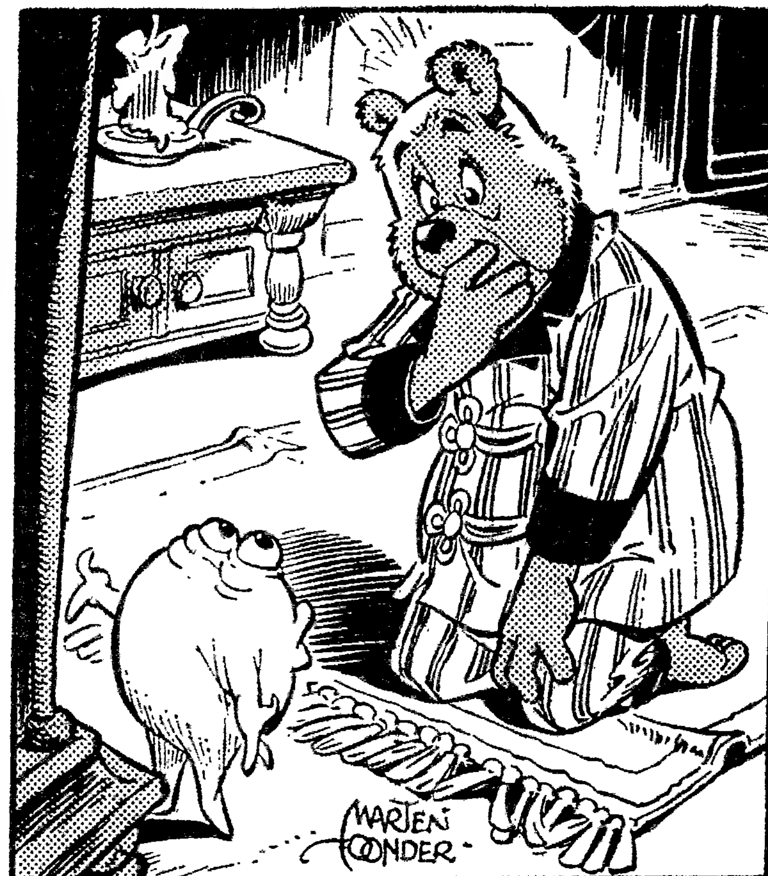
"Wie?", herhaalde heer Ollie. Hij kwam overeind en ging op het bed zitten. "Eh... hm!", hernam hij. "Ik weet het niet. Het was een gruwel! Maar nu is hij weg, en misschien heb ik me vergist."

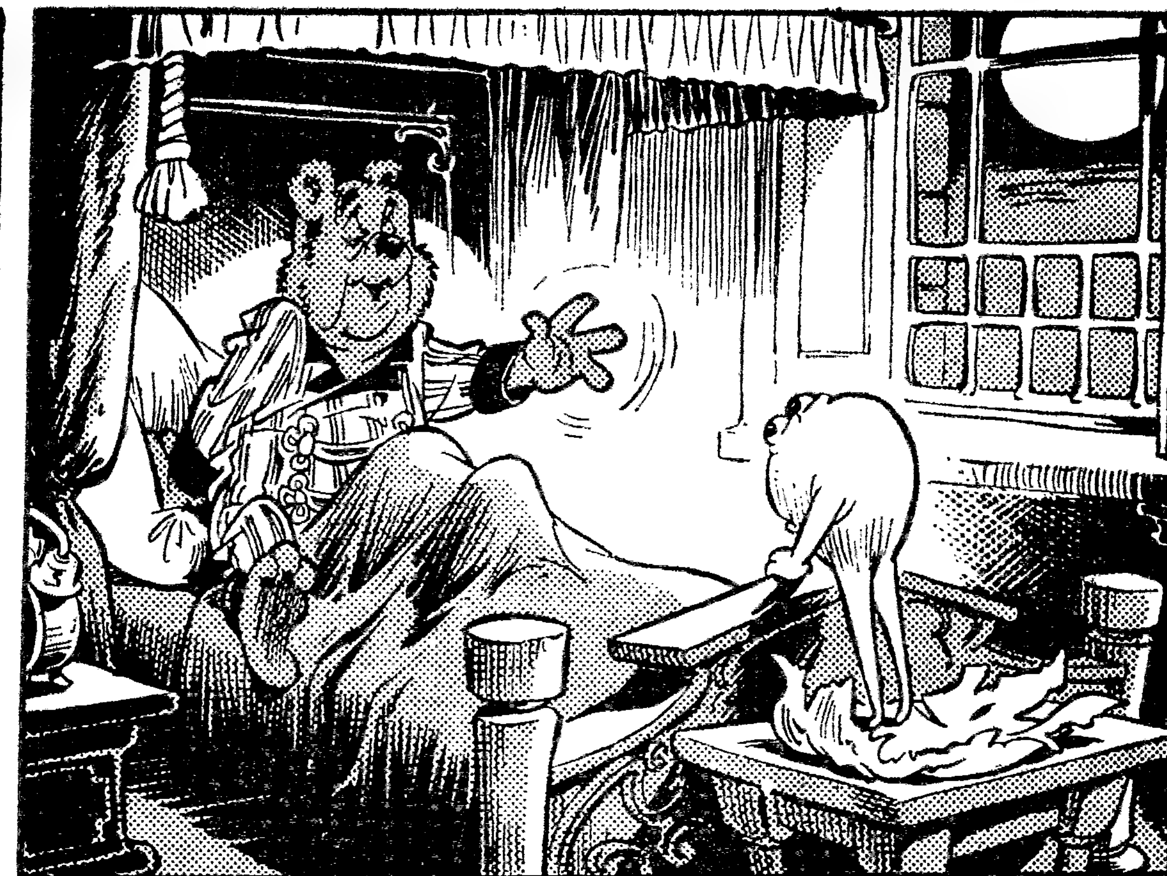
"Een boze droom, waarschijnlijk", zei Joost. "Dat heeft men vaker, wanneer de maan naar binnen schijnt."

Met deze woorden spoedde hij zich de kamer uit en trok de deur geruisloos achter zich dicht.

"Ben ik een gruwel?", vroeg een vochtige stem onder de kast vandaan.

7248 Heer Bommel liet zich haastig van het bed glijden en kroop naar de kast.

"Ik wist wel, dat je daar was", zei hij. "Heb je je pijn gedaan?"

Nu verscheen er een oog van onder het meubel, dat hem onderzoekend aankeek.

"Ben ik een gruwel?", vroeg de stem weer.

Deze vraag bracht heer Ollie in verlegenheid.

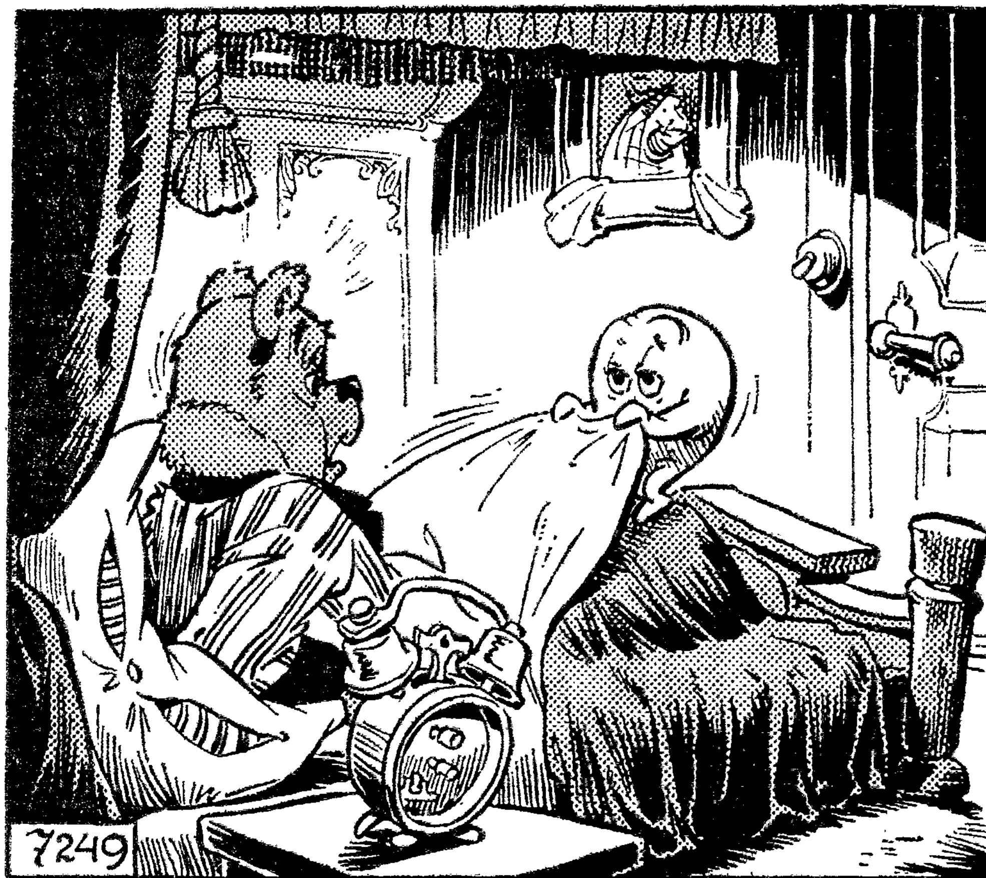
"Dat bedoelde ik niet", zei hij. "Een heer zegt zoiets niet tegen een gast, die pas uit het ei is gekropen. Maar aan de andere kant mag een gast het ook niet terug zeggen. Het is alleen maar, dat je niet gewoon bent. Daar schrikt men van, een normaal iemand zijnde."

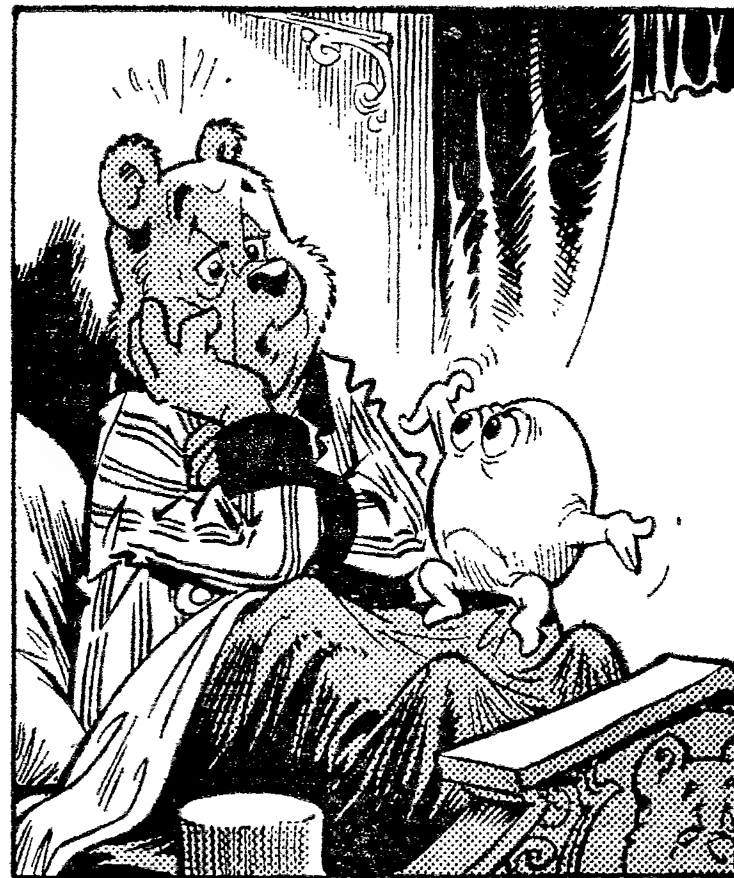
Er klonk wat geschuifel en daarop gleed het vreemde wezen te voorschijn. Nadat het armen en benen had gevormd, en zijn bolvorm weer had aangenomen deed het aarzelend een stapje voorwaarts.

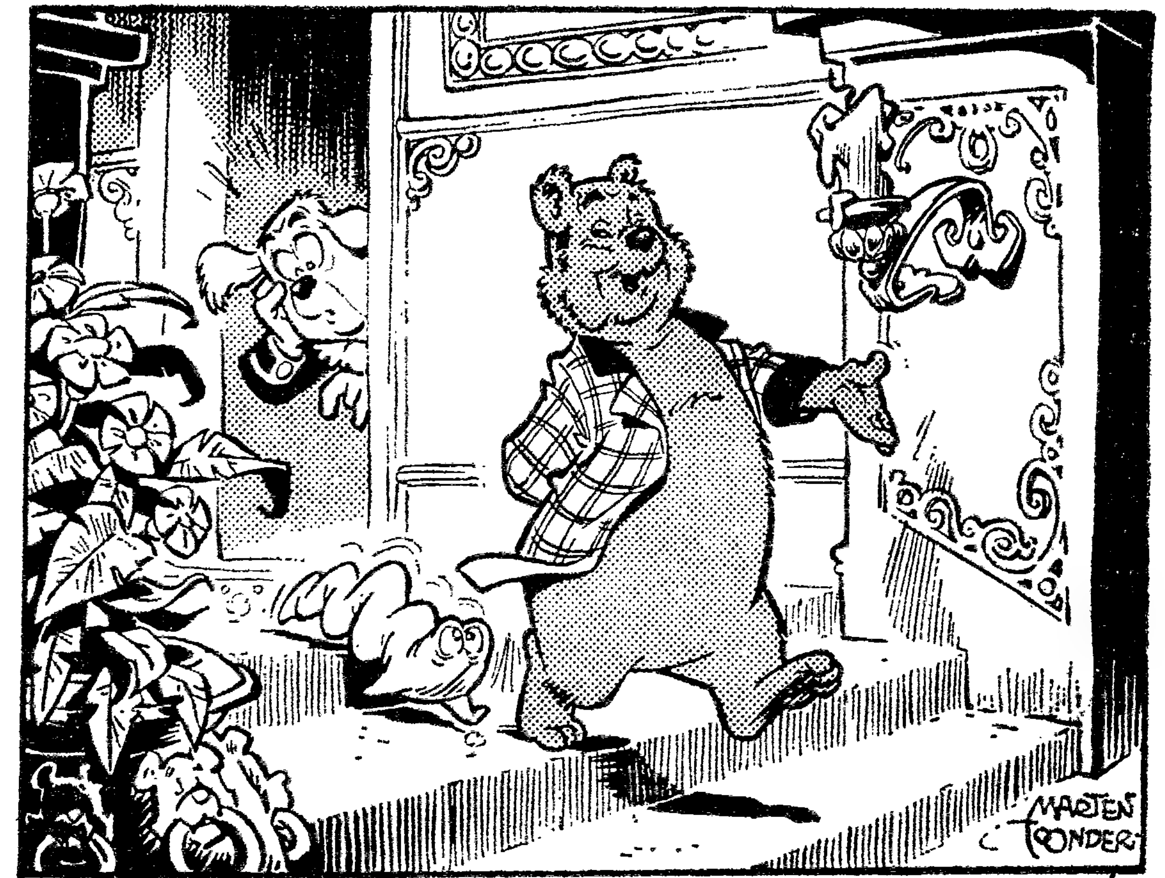
"Het is heel vervelend om niet gewoon te zijn", zei het bedrukt. "Want dan worden ze boos op je. Hoe moet je gewoon zijn?"

"Een heel verstandige vraag voor zo'n jong iemand", prees heer Bommel. Hij klom in zijn bed en trok de dekens over zich heen, terwijl hij geruststellend wenkte. "Ik zal je dat morgen allemaal leren", vervolgde hij. ,,Geen nood, je bent in de beste handen. Doe maar zoals ik doe; een heer weet dat allemaal heel precies. Maar nu eerst een verkwikkende nachtrust. Slapen, als je begrijpt wat ik bedoel."

Hij liet zich in zijn kussens zakken, en al spoedig duidde een licht gesnurk er op, dat hij zijn rust aan het genieten was.

7249 Heer Ollie's nachtrust duurde niet lang. Reeds bij het eerste ochtendkrieken werd er aan zijn lakens getrokken, zodat hij schrikkend overeind schoot. Tegenover hem stond het vreemde wezentje, dat de vorige avond uit het ei gekropen was, en keek hem bekommerd aan.

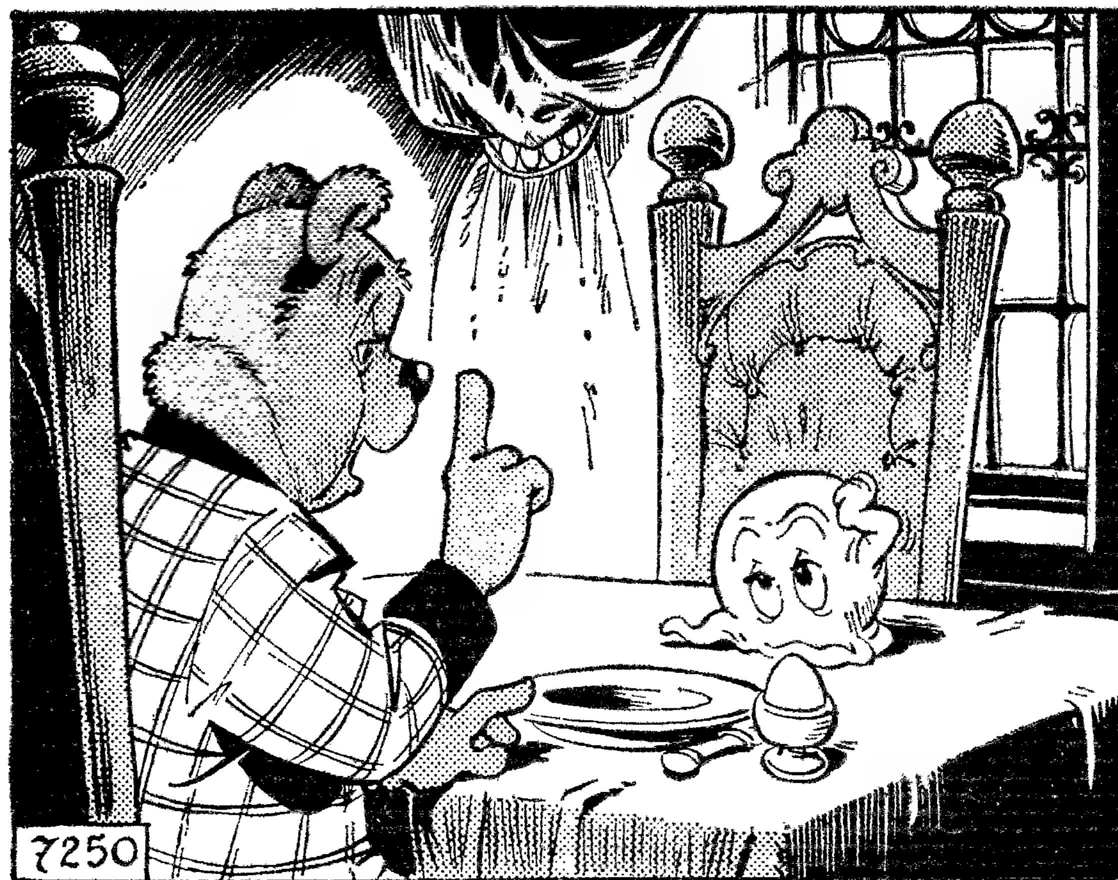
''Ik heb geprobeerd om gewoon te doen'', zei het. ''Maar dat liggen en knorrende geluiden maken is héél moeilijk. Ik zou liever mijn vorm verliezen, wanneer het donker is.''

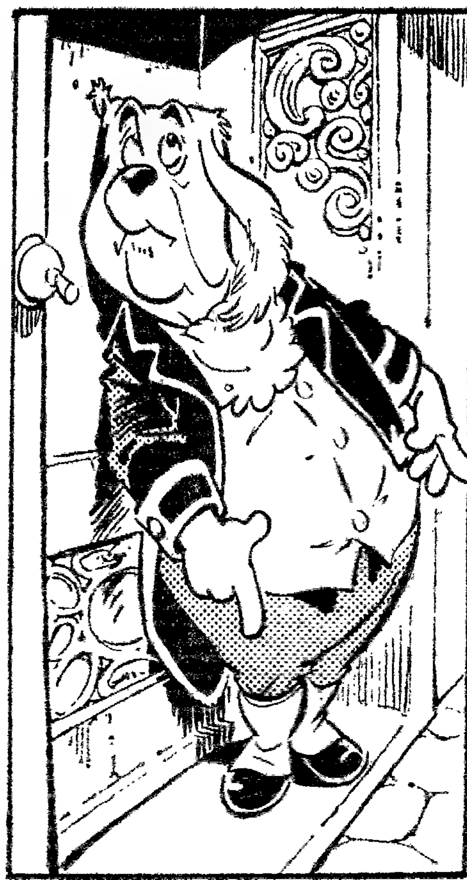
Heer Bommel ging zitten en fronste de wenkbrauwen. ''Knorrende geluiden?'', herhaalde hij afkeurend. ,,Vorm verliezen in de nacht? Dat is heel ongepast! Het is tijd, dat ik je jonge, weetgierige leven wat ga vormen, voordat je vreemden ontmoet. Komaan, we gaan naar de studeerkamer. Volg me maar.''

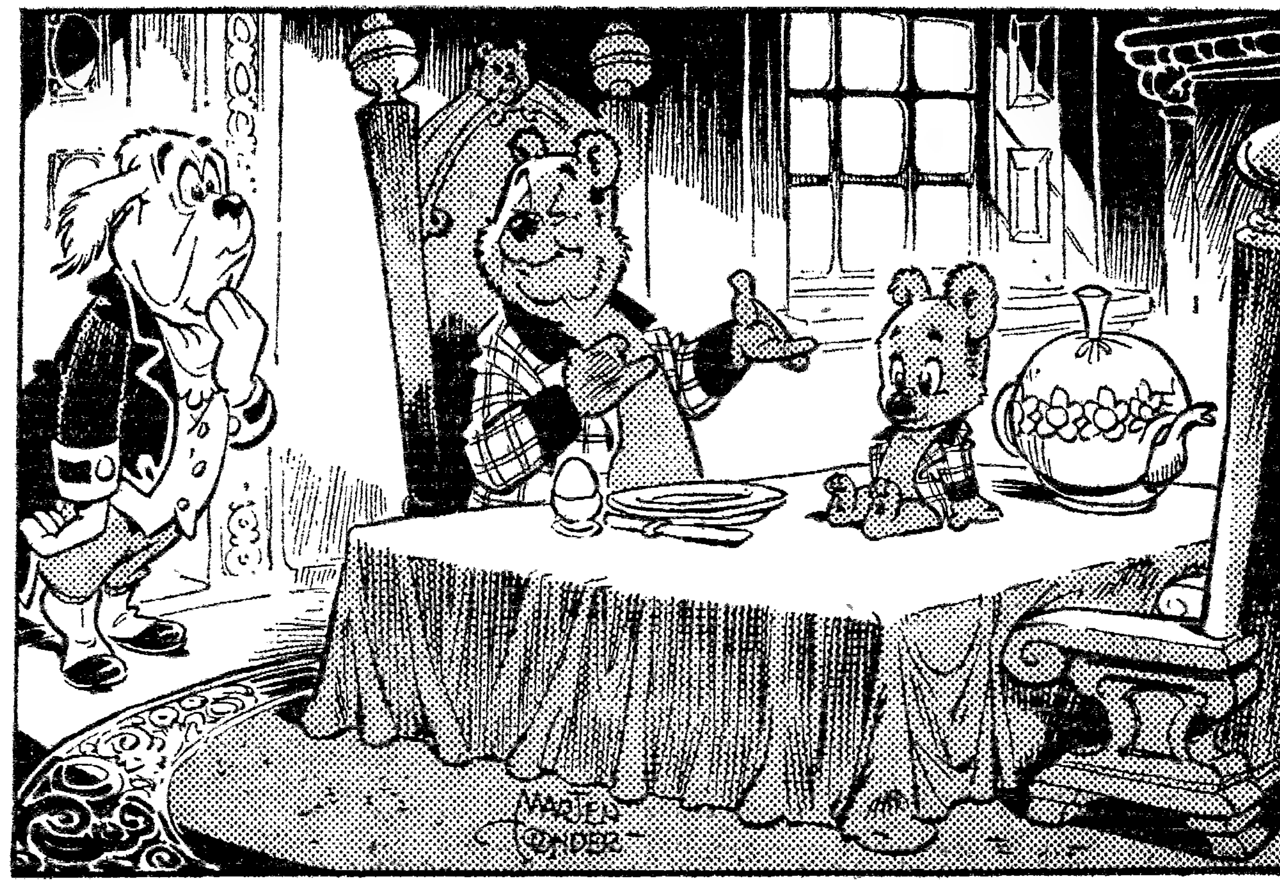
Hij kleedde zich aan, en na zijn tanden gepoetst te hebben trad hij opgeruimd de gang op.

''In de eerste plaats moet je een naam hebben'', hernam hij. ''Ik stel voor om je naar je vader te noemen. Of was het je moeder? Hm, dat doet er nu niet toe. In de tweede plaats moet je uiterlijk een beetje worden aangepast. Volg je me?''

Hij kreeg geen antwoord. Zijn jonge gast had door het haastige volgen zijn vorm verloren en liep nu als een soort rups hobbelig achter hem aan. Het was dan ook geen wonder, dat de bediende Joost, die vroeg was opgestaan voor het bereiden van de ochtendpap, grote ogen opzette toen hij de keukendeur opende.

7250 Heer Bommel betrad de eetkamer en zette zijn pas uitgekomen gast bij het zachte ei en de ochtendpap op tafel.

''Je moet een beetje rechtop zitten'', vermaande hij, plaats nemend. ''Ik zou niet graag willen, dat iemand je in deze vormloze toestand zag. Het is niet gewoon!''

''ik weet niet wat ik doen moet'', klaagde het vormloze wezen. ''Hoe kan ik gewoon zijn?''

''Kijk'', sprak heer Ollie, ''men heeft een nette vorm nodig, die niet steeds verandert, zoals een heer! Die is wel niet helemaal gewoon, maar eigenlijk nog beter. Kijk nu maar eens oplettend naar mij, en probeer je aan te passen.''

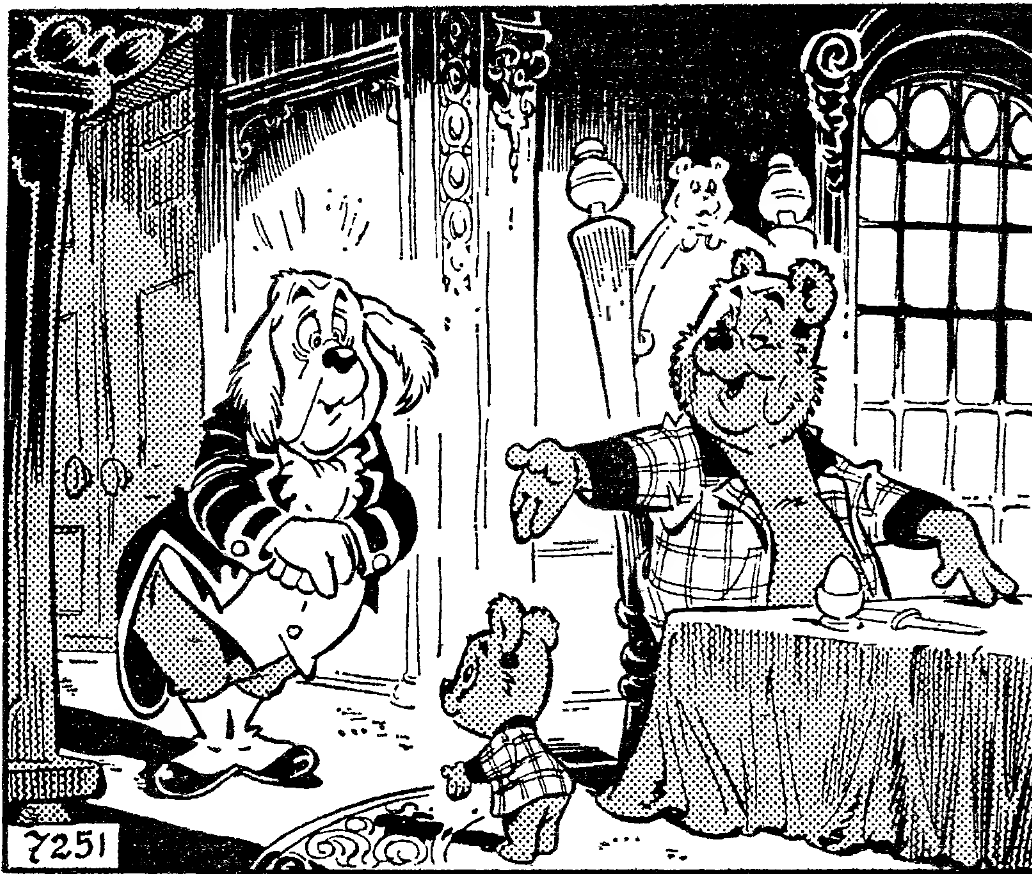
Bij de deur klonk een licht geschuifel. Het was de bediende Joost, die verontrust zijn oor tegen een paneel te luisteren legde. Maar heer Bommel ging geheel in zijn taak op en merkte het niet.

''De schedel is nog wat slap'', hoorde de knecht hem zeggen. ''Let op het hoge voorhoofd, jonge vriend; en op de nobele neus. Zo, dat is beter. Nee, niet drie armen! Twee is genoeg. En maak van die ene arm maar een jasje; dat is gekleed!''

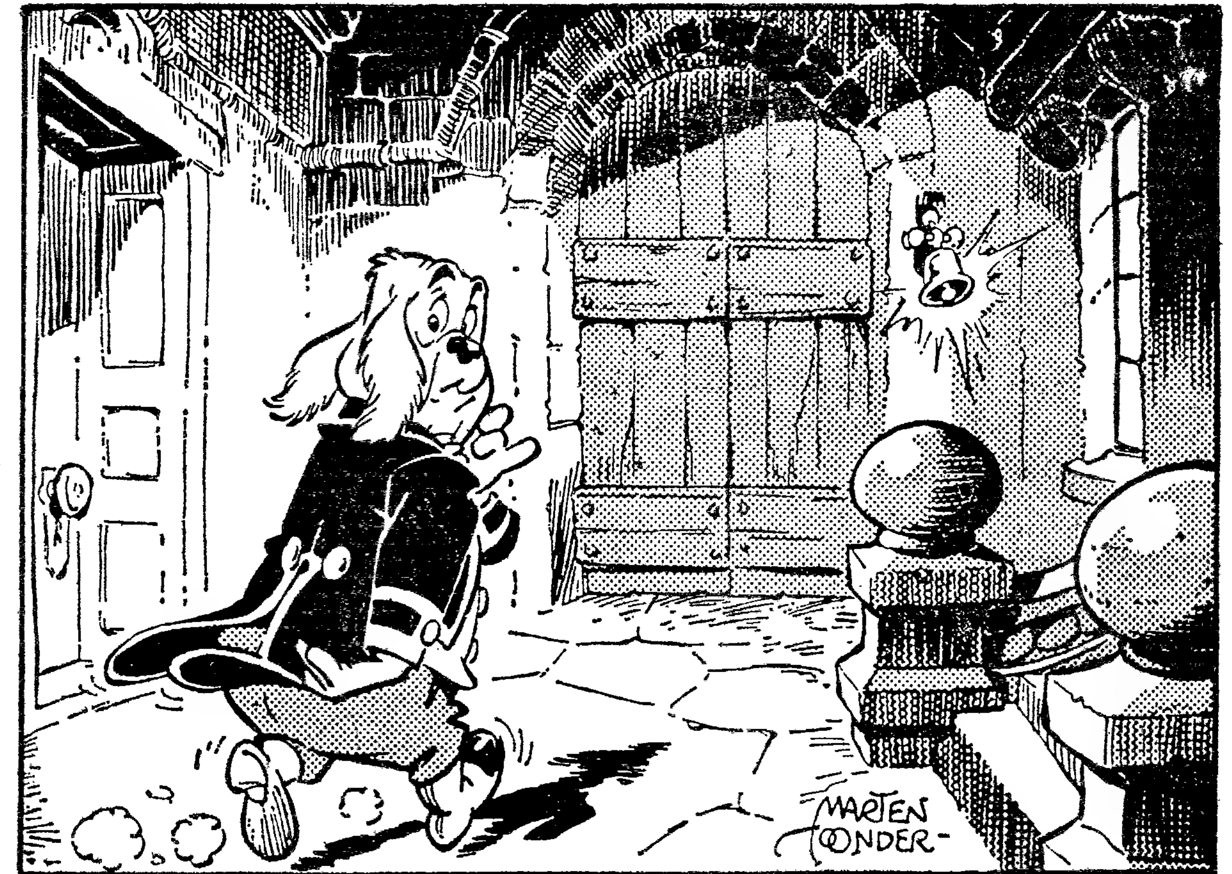
''Dit alles is zeer betreurenswaardig!'', prevelde Joost verbleekt. Het komt me voor, dat heer Olivier niet geheel wel is. Vannacht moet die griezel hem in het hoofd geslagen zijn, en nu is hij van streek, als men mij toestaat. Hoor toch eens aan; hij zit bravo te roepen! Ik kan beter gaan kijken of ik hulp kan bieden.''

Met dit voornemen opende hij de deur met een voorwendsel op de lippen, maar op de drempel bleef hij verstomd staan en staarde naar het onbekende ventje, dat tegenover zijn werkgever zat.

''Je bent net op tijd, Joost'', zei heer Bommel glimlachend. ''Dit is Kon Gru... Kon, bedoel ik. Konstantijn, als je begrijpt wie ik bedoel.''

7251 Joost staarde onthutst naar het onbekende kereltje en liet toen zijn blikken door de kamer dwalen.

„Ex..excuseer, heer Olivier", sprak hij onzeker. "Kunt u me ook zeggen waar de engerd gebleven is? Ik heb hem zelf zien lopen, als u mij toestaat.."

"Oho!", riep heer Bommel uit. "Er is geen engerd! Alleen maar dit onschuldige jonge wezen, dat vannacht uit zijn ei gekropen is en dat ik nu bezig ben te vormen. Konstantijn, dit is Joost. Vraag hoe het met hem gaat."

Het ventje liet zich langs het tafellaken op de grond glijden en keek de geschokte knecht vriendelijk aan.

"Hoe maakt u het?", vroeg hij.

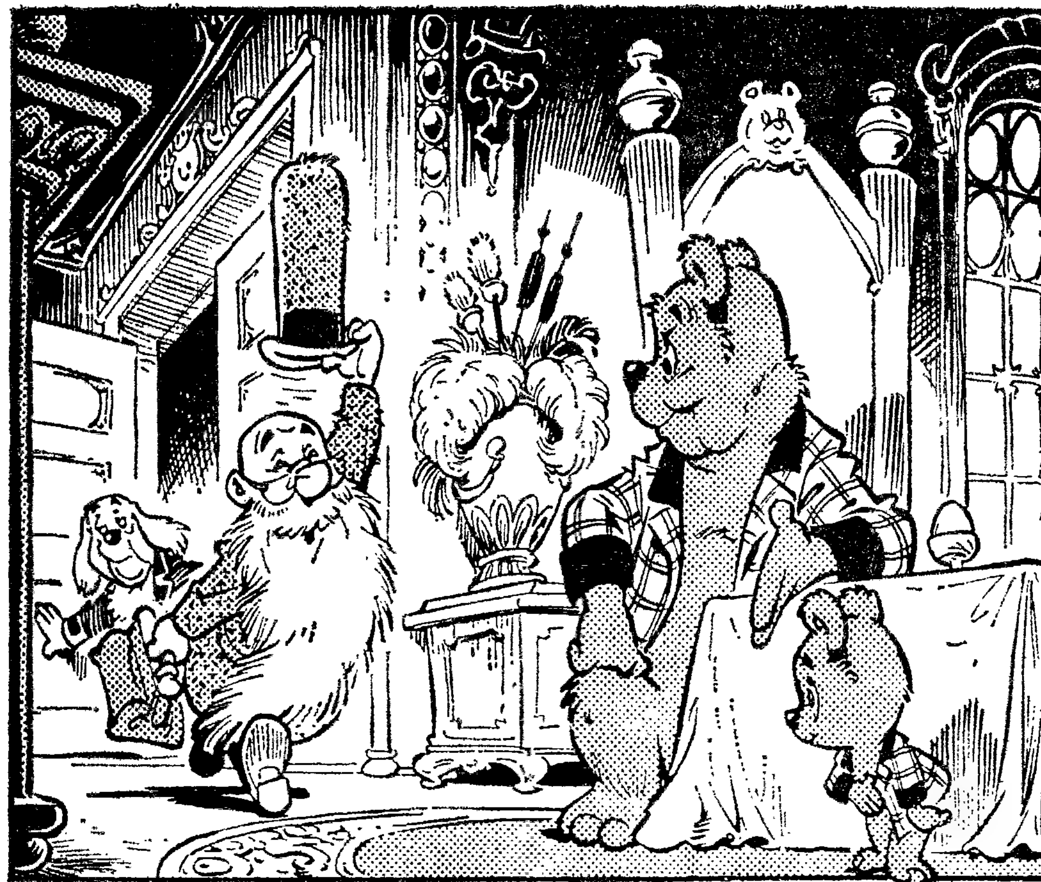
"Het kon beter", zei de bediende. "Hoe bestáát het? Is de jonge heer soms familie van u? Hoe is het mogelijk, dat hij al praat, wanneer ik mij zo mag uitdrukken?"

"Een goed voorbeeld doet wonderen", legde heer Ollie uit. "Dat kan men hier nu maar eens zien. Achtergronden en erfelijkheid spelen geen rol, wanneer er een heer in de buurt is die zijn stempel op een jeugdig zieleleven drukt. Dat is belangrijker dan familiebanden. Hoewel; eigenlijk zou men kunnen zeggen dat ik zijn vader ben. Zijn geestelijke vader, als je begrijpt wat ik bedoel."

In deze trant wilde hij voortgaan, maar hij werd gestoord door de bel en Joost verliet haastig het vertrek om open te doen.

"Dat al de dokter zijn", sprak hij tot zichzelf. "En helemaal zuiver is de koffie toch niet. Dit is geen normaal ventje; terwijl ik echt een engerd heb gezien. Dat is zeker!"

7252 Joost opende de voordeur, maar tot zijn teleurstelling was het niet de dokter, doch de fenomenoloog Prlwytzkofski, die op de drempel stond.

"Der goede dag", sprak de geleerde. "Ik ben voor ener konsult aangeroepen en ik heb mij zovoort naar hier beëild. Waar is der buitenordentelijker eiervorm?"

"Die is vannacht uitgekomen, met uw goedvinden", verklaarde de knecht. "Wat er uitkwam is niet helemaal zuivere koffie, dat is zeker."

"Praw", hernam de hoogleraar. "Koffie komt niemaals uit ener ei, merkt u zich dat aan. Wees zo goed mij naar der fenemeen te geleiden."

Joost gehoorzaamde, en even later betrad de professor het vertrek waar heer Bommel aan de ontbijttafel zat.

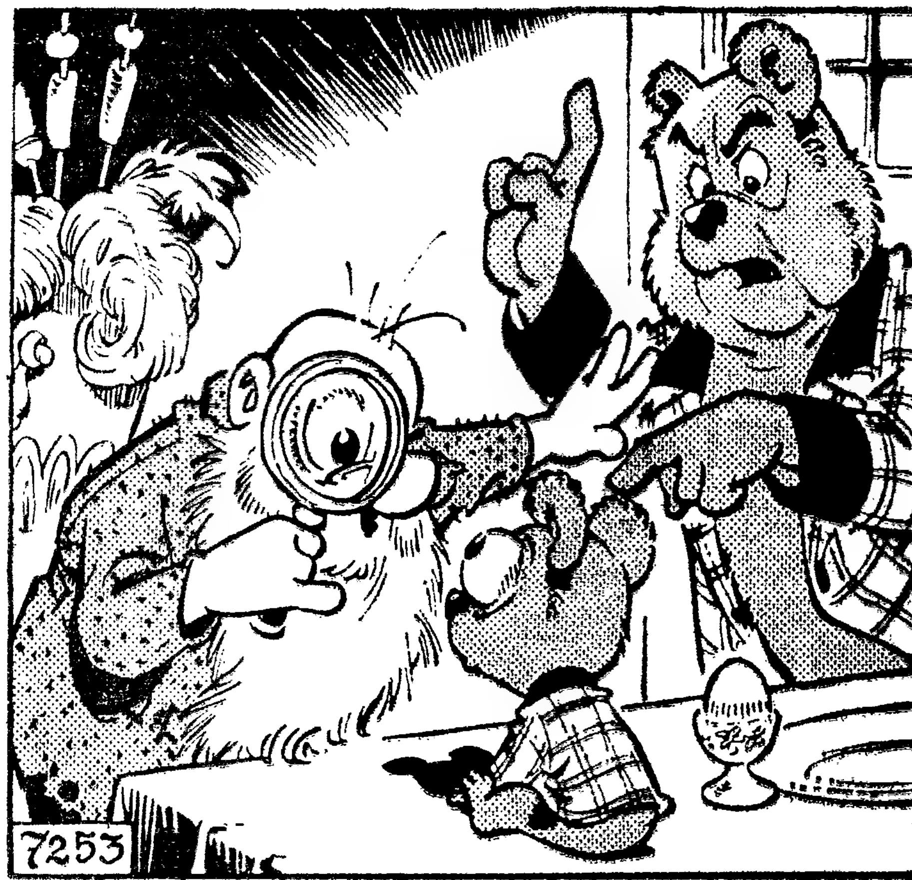
"Dokter Baboen laat zich ontschuldigen", sprak hij, de hoed lichtend. "Hij meende, dat dezer geval meer op mijner gebied lag, en hier ben ik. Waar is het?"

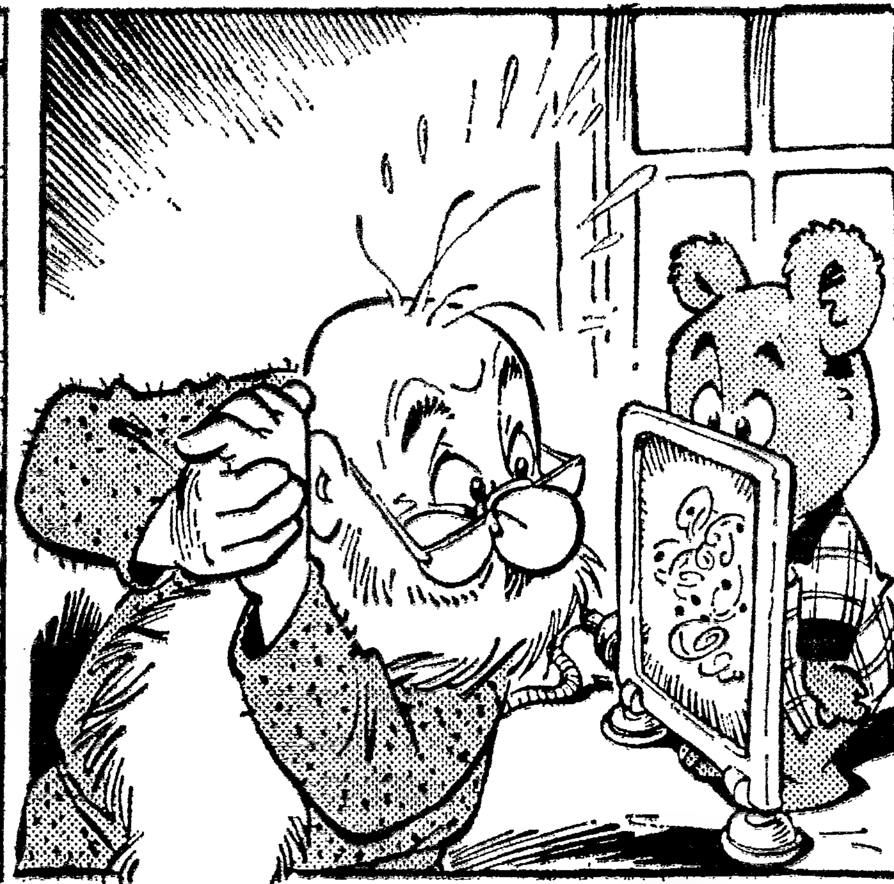
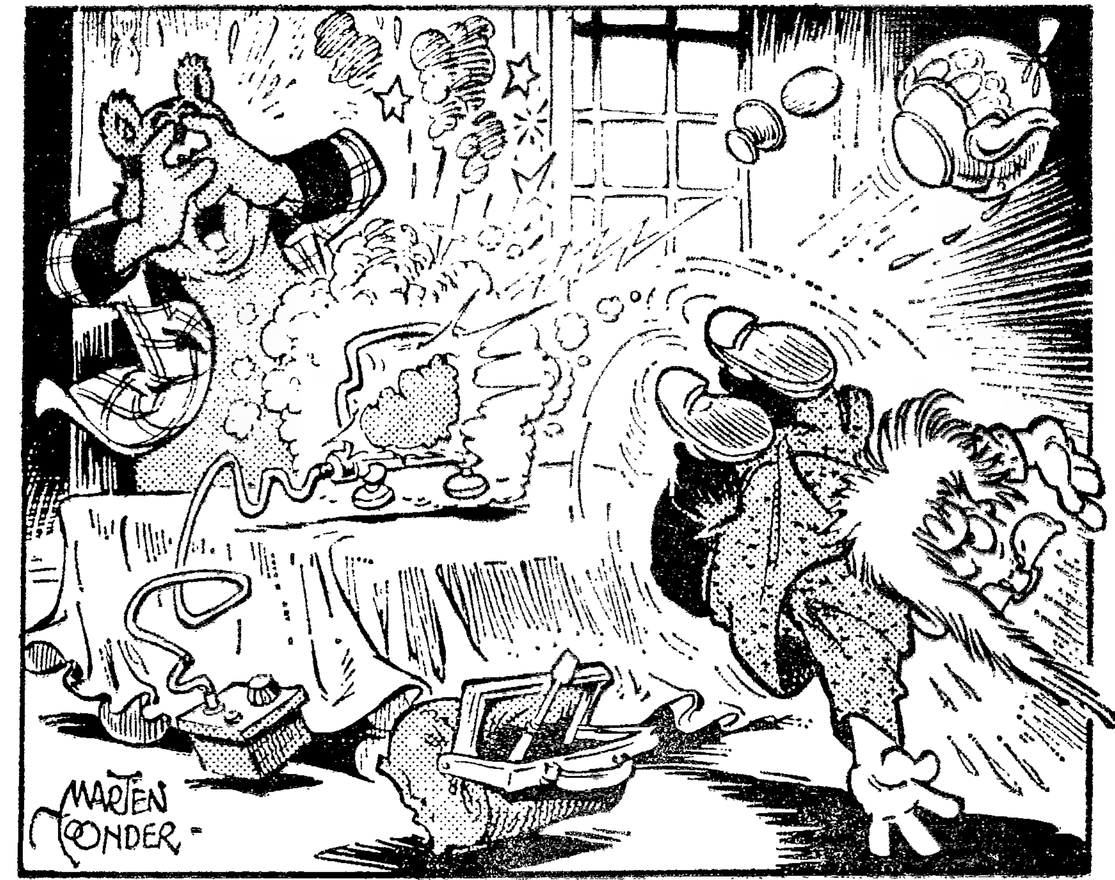
"Hier", zei heer Ollie, terwijl hij met een eenvoudig gebaar naar de jonge Konstantijn wees. "Een jong veelbelovend leven, dat vannacht uit zijn ei gekomen is, en dat ik gevormd heb."

De geleerde boog zich over het ventje en zette grote ogen op.

"Dezer knaap?", vroeg hij. "Uit ener ei? Praw! Dat is gans niet mogelijk. Een zogedier, met de kentekenen Bomls?"

"Hij lijkt op zijn vader", zei heer Bommel trots. "Zijn geestelijke vader, als u begrijpt wie ik bedoel."

7253 Professor Prlwytzkofski nam geen genoegen met de verklaring van heer Bommel. Hij haalde een sterk vergrootglas uit zijn valies, zette de jonge Konstantijn op tafel en begon hem oplettend te bestuderen. Het kereltje keek bevreemd naar het sterk vergrote oog van de geleerde, en omdat hij geleerd had, dat hij zich aan moest passen liet hij een van zijn oogballen tot dezelfde afmetingen opzwellen.

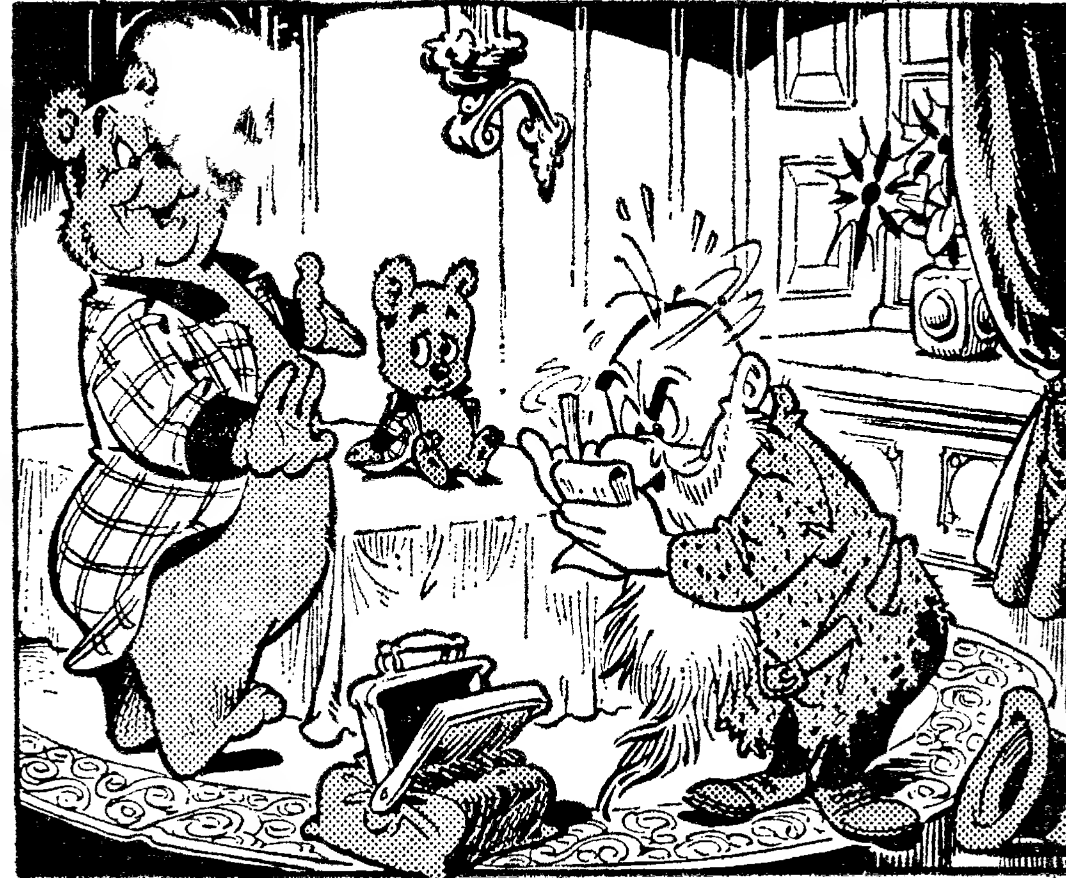
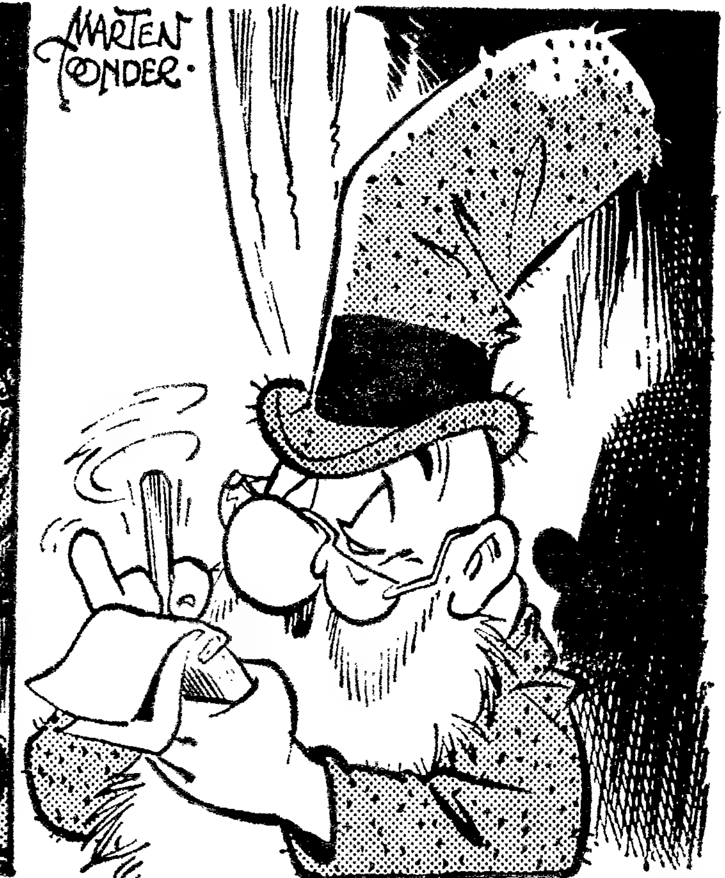
Heer Ollie begreep onmiddellijk, dat dit verschijnsel de aandacht zou trekken, en hij trachtte tussenbeide te komen. Maar de heer Prlwytzkofski hield hem tegen.

"Gans buitenordentelijk!" riep hij opgewonden. "Stoort u mij niet, bid ik u; ik ga der knaap doorlichten."

Zo sprekende bracht hij een schermpje te voorschijn en nadat hij dit op een transformator had aangesloten draaide hij een schakelaar om. Het scherm lichtte op, en nu werden er enkele spiraaltjes zichtbaar, die ordeloos door elkaar draaiden.

"Grootaardig!", kraaide de hoogleraar. "Der Runzl-fenomeen! Dat ik dit ervaren mag! Dit kan ja niet werkelijk existeren!" Hij was nog maar nauwelijks uitgesproken of er greep een kortsluiting plaats. De professor werd achterover geworpen, en terwijl de gedaante van het ventje door vonken en rookwolken aan het oog onttrokken werd vloog het schermpje aan flarden.

7254 Toen de knal was weggestorven en de rookwolken waren opgetrokken, stond professor Prlwytzkofski met kapotte bril en verschroeide baard voor de tafel en staarde naar de jonge Konstantijn.

Helaas, het ventje had door de schok zijn figuur verloren en was nu weer een vormloze bal, die vergeefs trachtte zijn vorm te vinden.

„Hoe vreselijk is dit alles!", riep heer Bommel uit. "Toe dan, Konstantijntje! Verzorg je uiterlijk, zoals ik je dat geleerd heb! Schiet toch op! Begrijp je dan niet, dat die meneer je zo niet mag zien? Het is niet gewoon!"

Het kereltje deed zijn uiterste best, en aangevuurd door de vertrouwde stem van zijn leermeester slaagde het erin zich te herstellen.

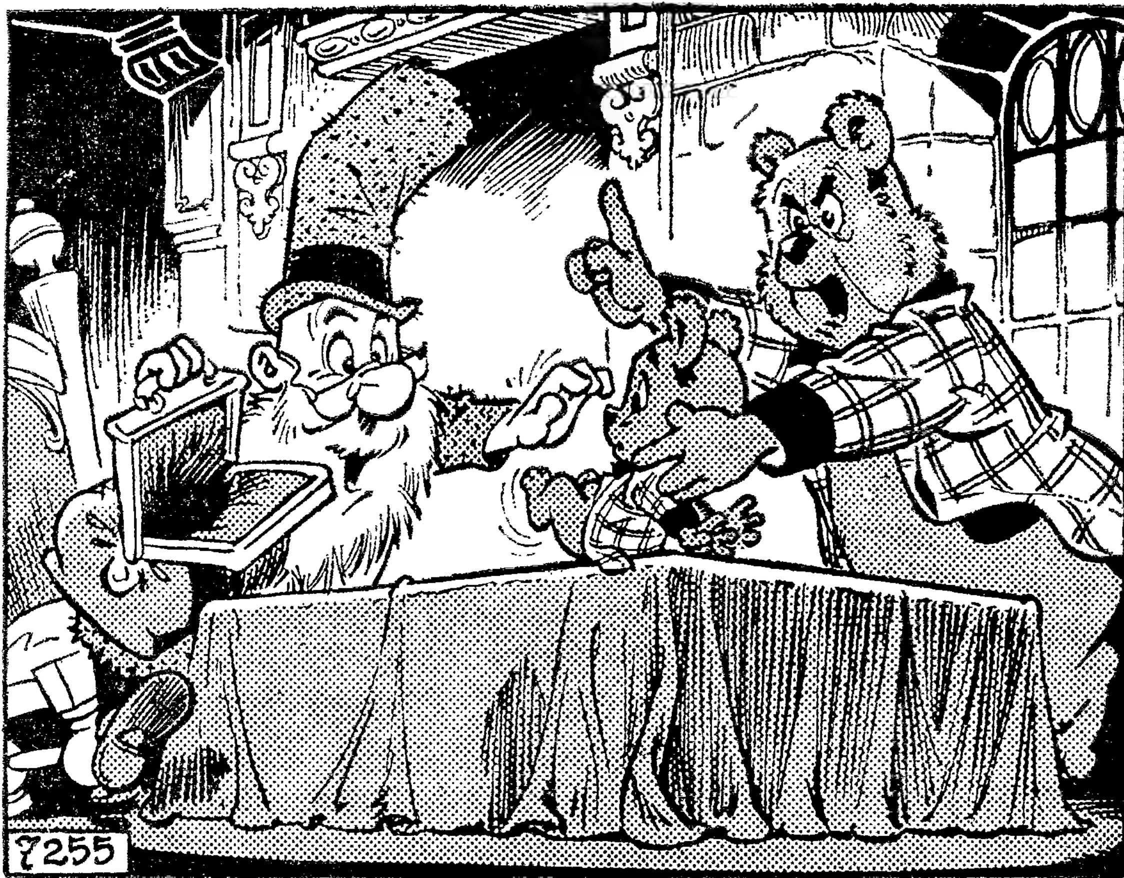
"Goed zo!", riep heer Bommel opgelucht. "Er is niets aan de hand. Kijk maar, heer Prilkofski, er is werkelijk niets gebeurd. Het leek maar even zo."

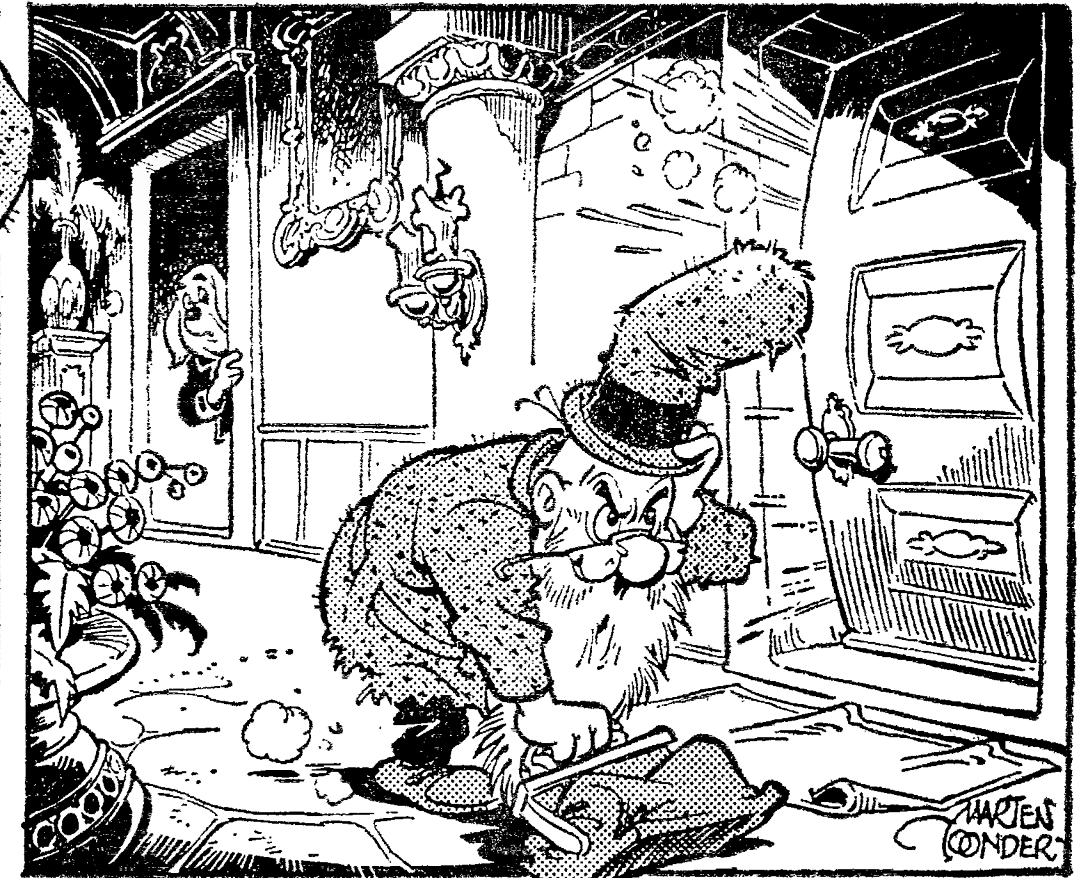
Maar het was reeds te laat. De geleerde had zich omgekeerd en, nadat hij een boekje getrokken had, was hij bezig wetenschappelijke notities te maken.

"Morfografisch gans amorf", mompelde hij al schrijvend. "Der wezen is niet uit kristallijnen opgebouwd en kan derhalve niet existeren. Toont echter ener buitenordentelijk accommodatievermogen, dat nader studeerd worden moet..."

"U verbeeldt zich maar wat!", riep heer Ollie overspannen op de achtergrond. "U hebt een schok gehad, en daardoor bent u nu een beetje van streek. Als u even rustig hier komt en goed kijkt zult u zien, dat alles heel gewoon is; zoals het hoort."

Maar de hoogleraar liet zich niet afleiden.

7255 Professor Prlwytzkofski opende zijn valies en stak een hand uit om de jonge Konstantijn te grijpen.

"Ik moet dezer amorfer knaap medenemen naar mijner laboratorium", verklaarde hij. "Daarmede ik hem nader studeren kan in ener wetenschappelijker omgeving. U zult dat verstaan."

"Ik versta niets!", riep heer Bommel rood. "Ik ben verantwoordelijk voor dit jonge leven, en u maakt misbruik van mijn gastvrijheid! Maak dat u wegkomt!"

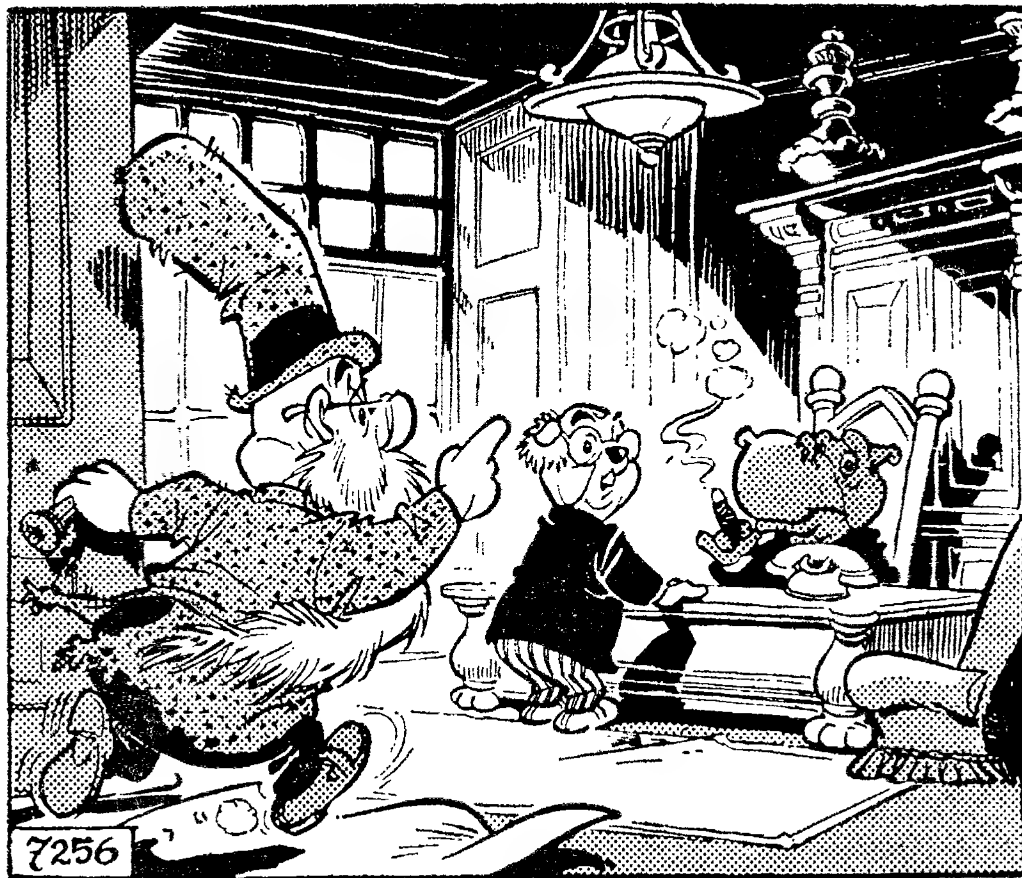
Zo sprekende was hij toegesprongen, en na een korte worsteling wees hij de geleerde de deur.

"Het is een schande!", riep hij, terwijl hij het valiesje achter de vertrekkende hoogleraar aan wierp. "Is dat alle hulp die de wetenschap geven kan? In plaats dat ik een vingerwijzing krijg hoe het nu met de broertjes en de zusjes van dit ventje moet, die verwaarloosd in de grot zitten.."

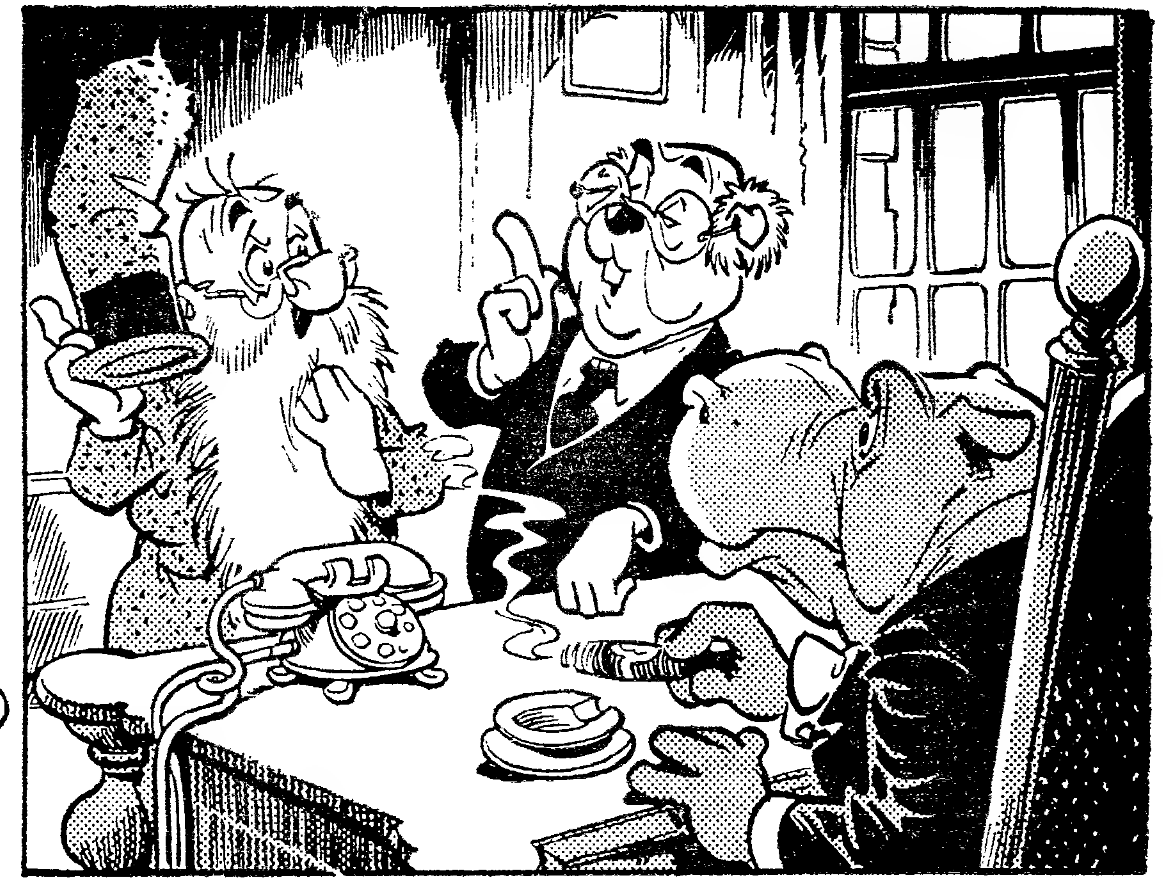
De professor raapte in de gang moeizaam zijn spullen bij elkander en keek intussen naar de kamerdeur, die driftig werd dichtgeworpen.

"Ach zo", prevelde hij. "Broederlijn? Zusterlijn? In ener grot? Praw, dat is ja gans interessant! Ik ga der behoorde inschakelen. Dit alles schreit om ener puntelijker onderzoeking!"

Met deze gedachte knipte hij zijn koffertje dicht en verliet haastig het pand, terwijl de bediende Joost hem vreesachtig naoogde.

7256 Professor Prlwytzkofski haastte zich naar het stadhuis, waar hij de burgemeester in gesprek met zijn ambtenaar eerste klasse aantrof. Zonder zich echter aan dit hooggeplaatste onderhoud te storen viel de geleerde met de deur in huis.

"Daar heb ik mij ener buitenordentelijker fenomeen aangeschouwd!", riep hij uit. "Een amorfer levensvorm, der niet vermag te existeren heb ik eigenogig acht gegeven!"

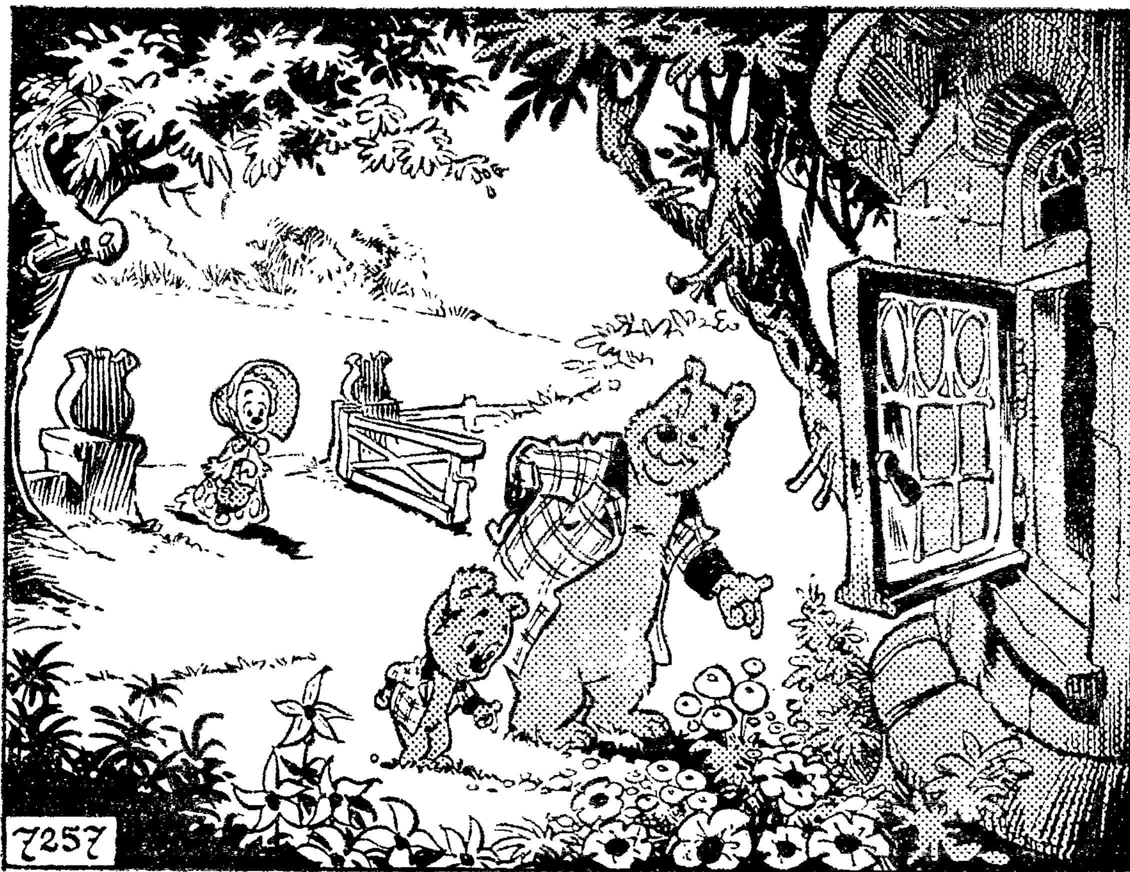
"Het is toch wat!", zei de burgemeester. "Ze doen tegenwoordig maar. Ik zal de zaak straks met u doornemen. Eerst moet ik even.."

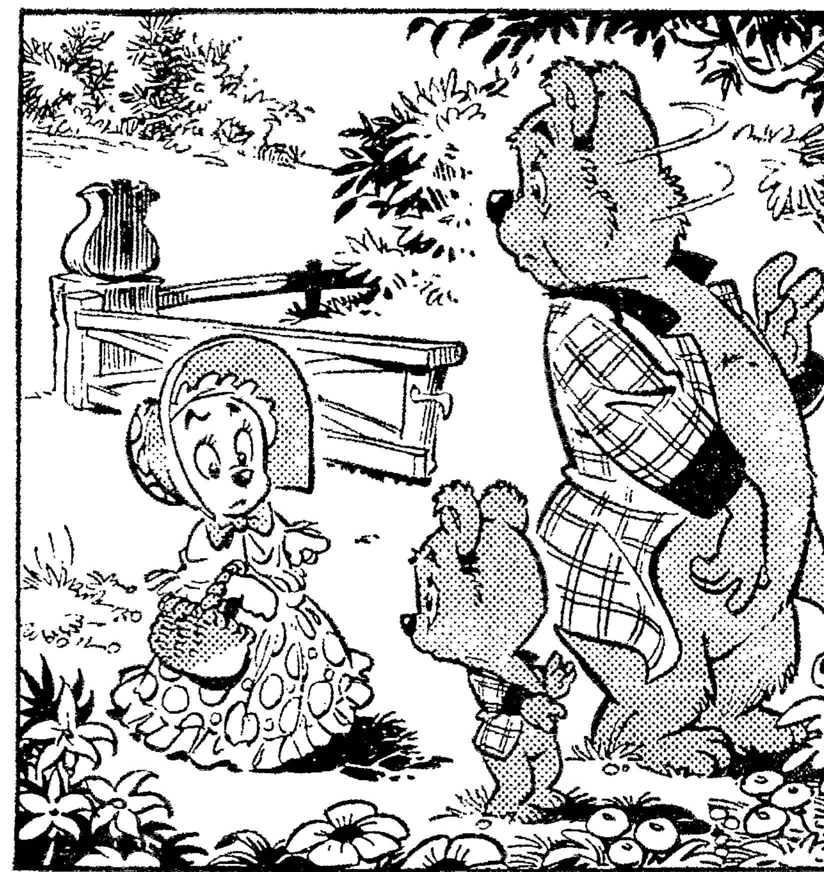
"Het is der Boml", hernam de hoogleraar ongeduldig. "Hij heeft der hand gelegd op een levendiger wezen dat niet uit kristallijnen opgebouwd geworden is en dat derhalve studeerd worden moet! Der behoorde moet hier hulpe bieden."

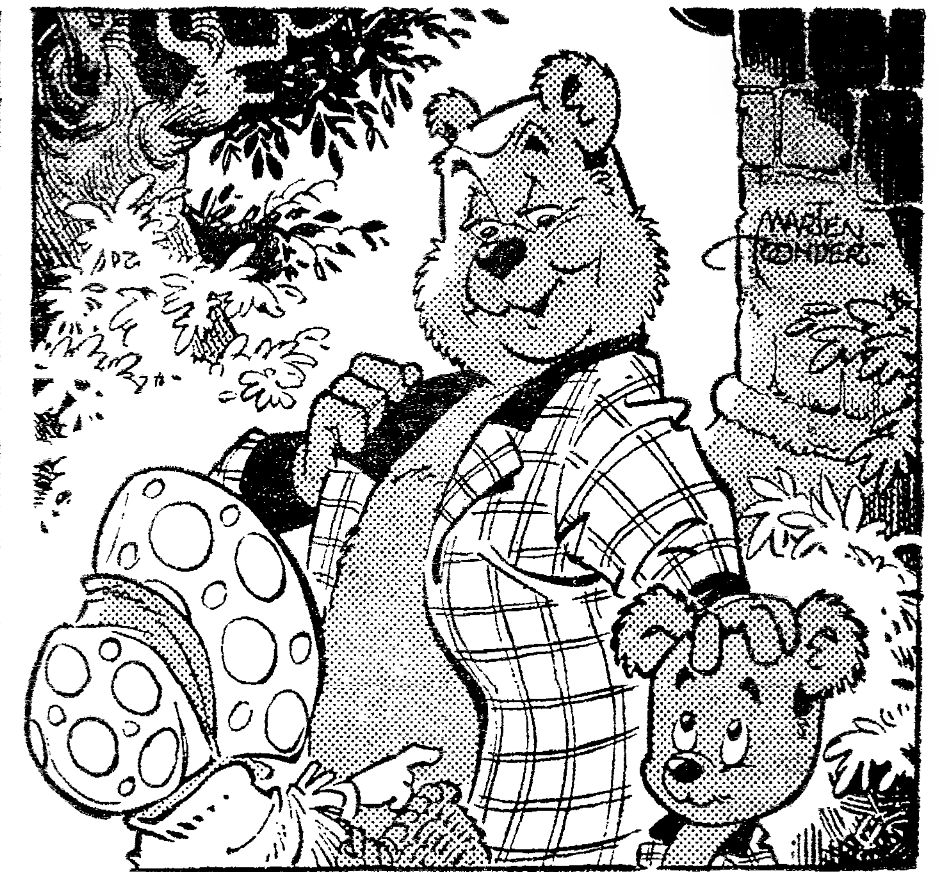
"Bommel", herhaalde de magistraat. "Altijd dezelfde. Straks zal ik kijken wat ik doen kan. Eerst moet ik even..."

"Praw!", riep de professor misnoegd. "Der zaak is ijlig! Het geeft ener grot waar meerdere van deze wezens woonachtig zijn. Maar der Boml is weigerachtig en heeft mij der deur verwezen. Wat kan ener wetenschappelijker dan maken als der behoorde gener hulpe bieden wil? Ik ken niet eenmaal der naam der grot!"

"Een grot?", vroeg nu de ambtenaar Dorknoper. "Dat moet het Krochthol wezen. Ik herinner mij een daartoe strekkende vraag van de jonge Tom Poes; enige tijd geleden. U treft het, waarde heer; die spelonk is gemeente-eigendom; er was een mijn gevestigd."

7257 Heer Bommel was die morgen met zijn beschermeling de tuin ingegaan om het ventje liefde voor de natuur bij te brengen.

"Tuinieren is een bezigheid voor een heer", sprak hij, zich over een perkje buigend. "Allemaal mooie bloemen, zie je wel? Daar moet je lief voor zijn. Luister je, Konstantijn? Regelmatig bewateren en bemesten, zorgzaam wieden en vooral niet uitrukken."

"Vooral niet uitrukken", herhaalde het kereltje oplettend.

"Uitstekend", hernam heer Ollie. "Onthoud goed wat ik je zeg, dan zal je het ver brengen."

Hij wilde verder gaan, maar nu werd hij gestoord door zijn buurvrouw, die met een mandje naderde om een paar eieren te lenen.

"Wie is dat, Ollie?", vroeg ze verbaasd. "Ik kan wel zien dat het familie is. Hij lijkt sprekend op je, hè? Is het soms een neefje?"

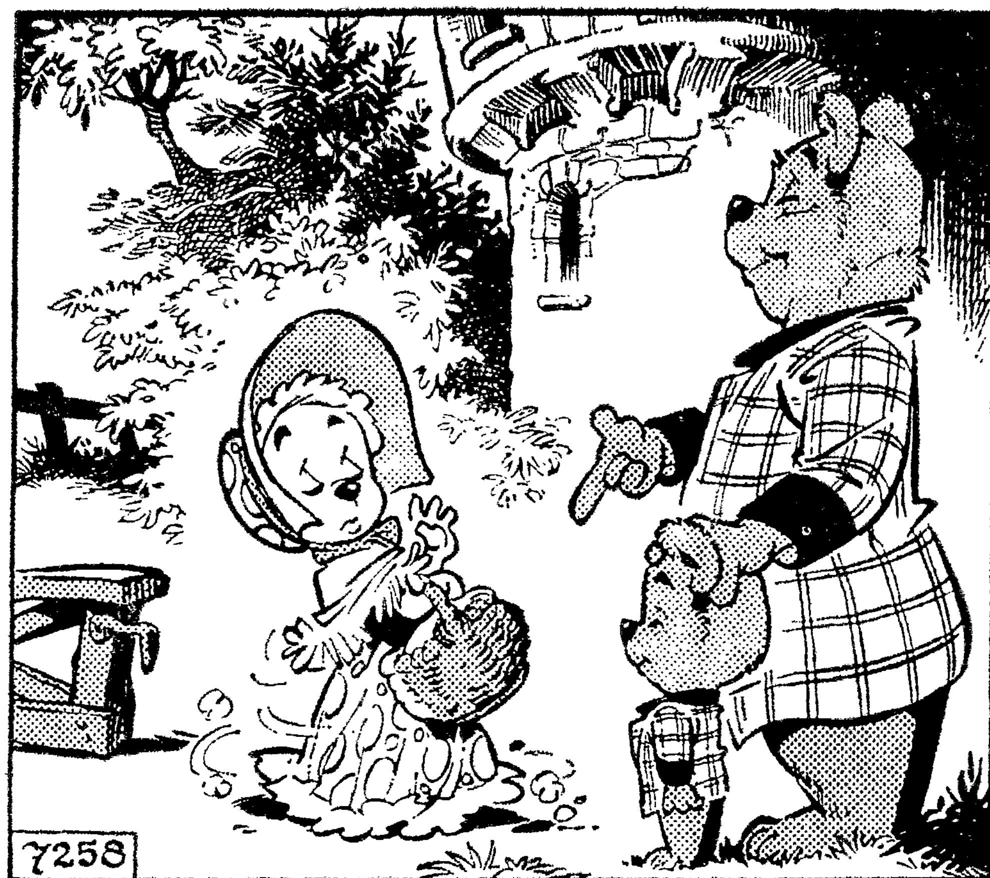
Heer Bommel rechtte de rug en legde zijn hand op het bolletje van zijn pupil.

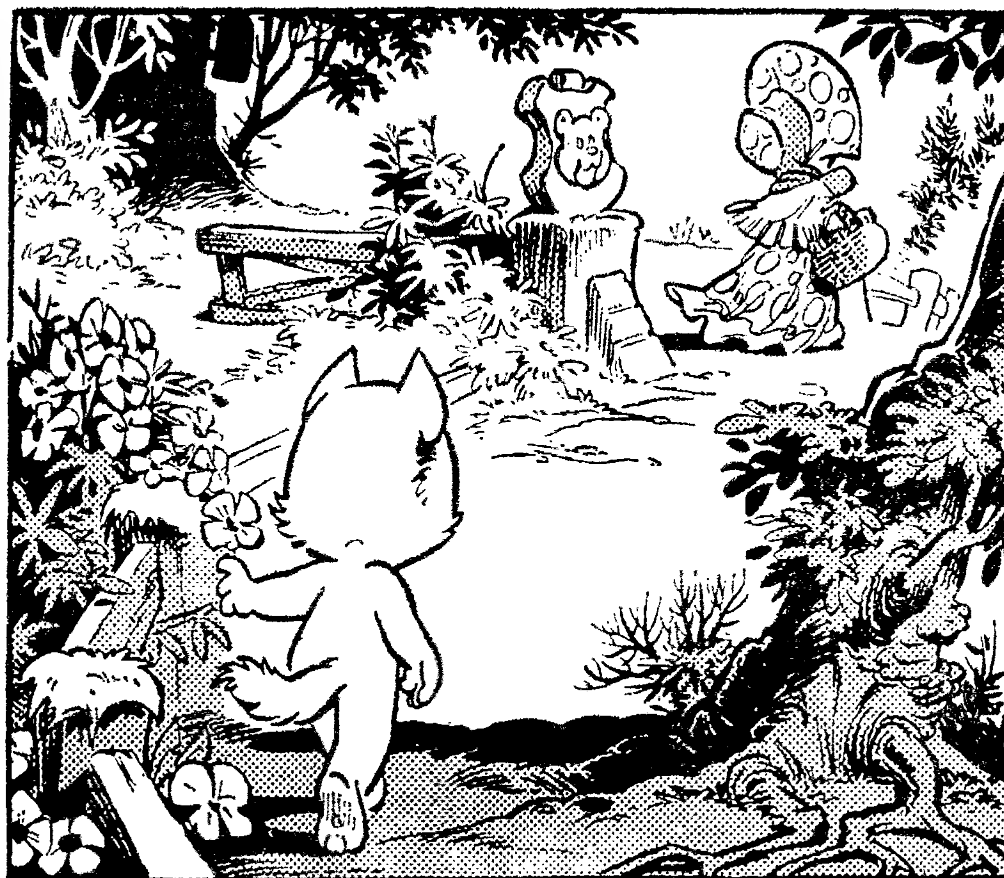
"Zoiets", zei hij. "Hoewel; eigenlijk is het meer een zoontje, als u begrijpt wat ik bedoel.."

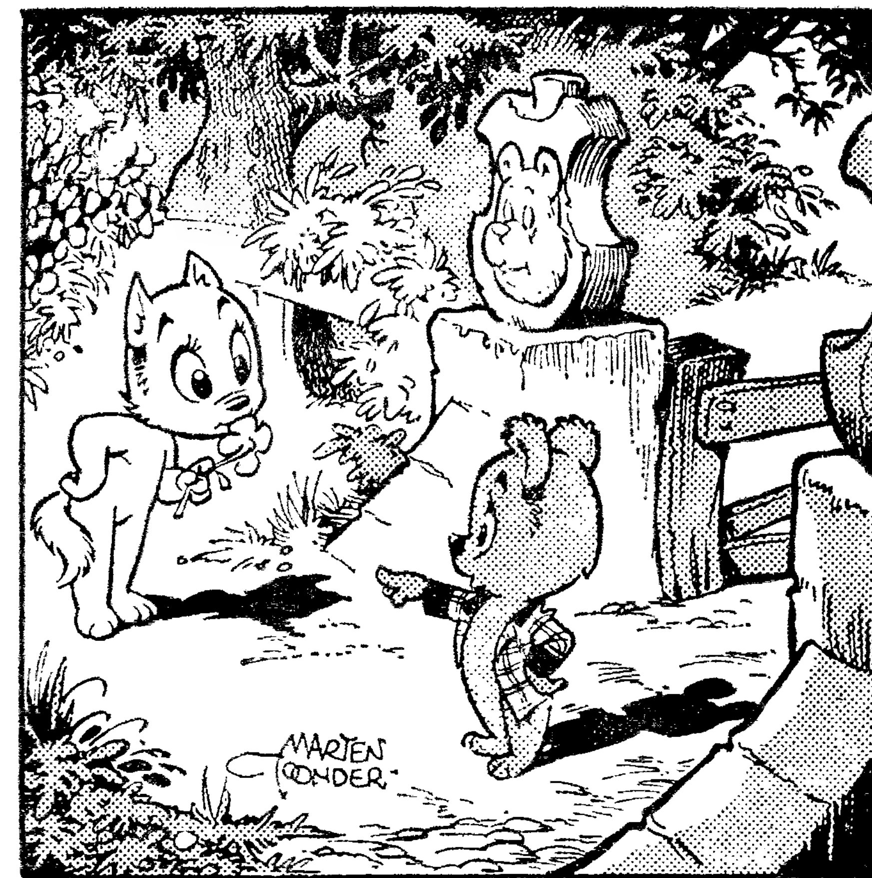
"Een zoontje?", riep juffrouw Doddel verbaasd uit. Ze begon een beetje te betrekken, maar heer Bommel sloeg daar geen acht op.

"Het is een heel verhaal", vervolgde hij. "Dat zal ik u op een keer wel eens vertellen. Maar ik was er bij, toen het schaap uit zijn ei kwam, en nu overweeg ik het aan te nemen als mijn erfgenaam. Ik bedoel: ik heb hem gevormd en nu ben ik bezig een heer van hem te maken door een mooi voorbeeld en goede lessen."

"Zo", zei de buurvrouw koeltjes. "En wie is de moeder, als ik vragen mag?"

7258. "Wie is de moeder van dat ventje?", vroeg juffrouw Doddel met een lichte frons.

"Grappig, dat u dat vraagt", zei heer Bommel. "Daar heeft Tom Poes het ook wel eens over. Zover ik weet was het een zekere Kon Gruwer. Maar dat kan ook wel de vader geweest zijn, als u begrijpt wat ik bedoel. Het lijkt me eigenlijk beter om het verleden maar te laten rusten."

"Dat lijkt me ook", prevelde zijn buurvrouw met dunne lippen. "Het is een vreemd verhaal."

"Men maakt als heer heel wat mee", gaf heer Ollie toe. "Trouwens, Gruwer is geen mooie naam. Konstantijn O. Bommel zou gepaster zijn, zegt u nu zelf."

"Je mag wel oppassen, Olivier", zei juffrouw Doddel, terwijl ze zich omwendde om heen te gaan. "Dat ventje kan wel rare streken hebben."

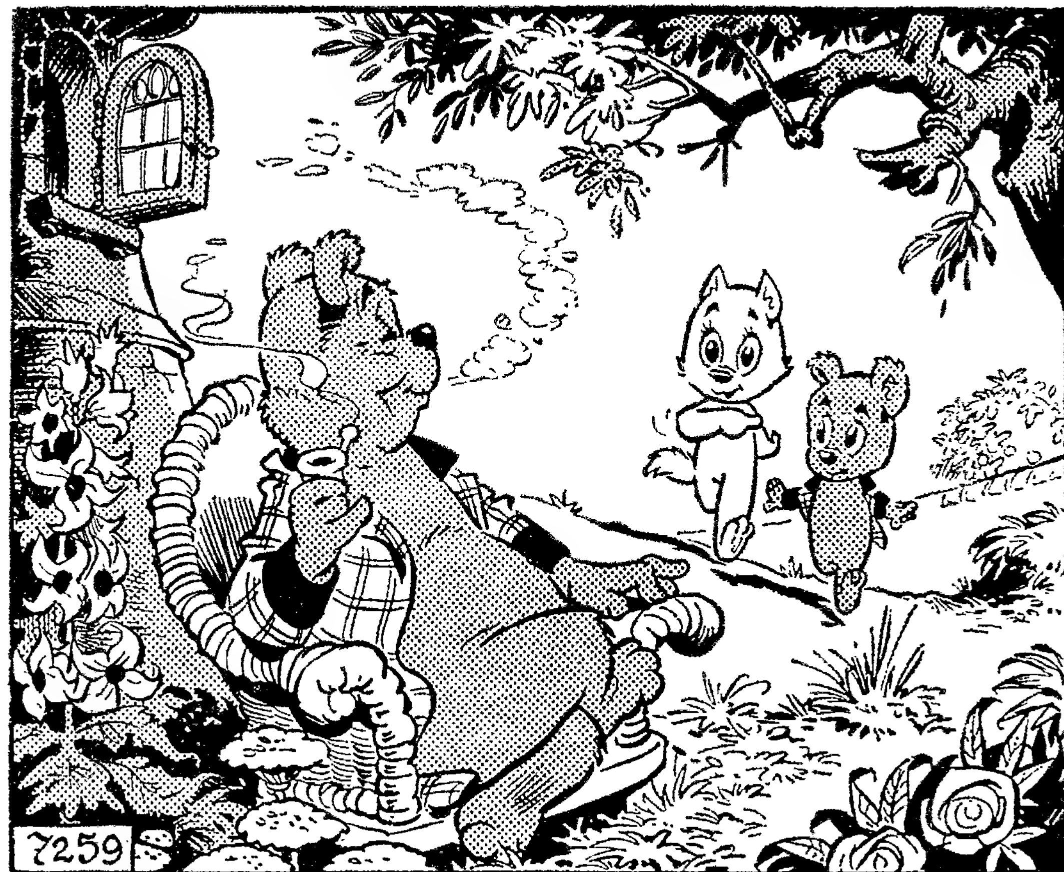
Ze liep de tuin uit, en Tom Poes, die net eens wilde gaan kijken hoe het met het vreemde ei was, zag haar gaan.

"Wat kijkt die verwilderd", dacht hij. "Zou ze van iets geschrokken zijn?"

Hij trok afwezig een bloem uit de heg, maar nu klonk er een bestraffende stem bij het hek.

"Dat mag je niet doen", zei die. "Een heer rukt geen bloemen af. Zorgzaam bewieden is beter."

Tom Poes keek verbaasd op en toen zag hij een vreemd kereltje staan, dat hem ernstig opnam.

7259. Heer Bommel was in een rieten stoel op zijn gazon gaan zitten en keek glimlachend op toen hij het geluid van naderende stemmen hoorde.

"Hallo, jonge vriend!", riep hij uit. "Er is heel wat gebeurd sinds ik je voor het laatst gezien heb."

"Dat zal wel", zei Tom Poes. "Wie is dit?"

"Dat", verklaarde heer Ollie breed, "is Konstantijn O. Bommel. Hij is uit dat ei gekomen, en nu voed ik hem op als mijn zoon. Ik vorm hem tot heer van stand, als je begrijpt wat ik bedoel".

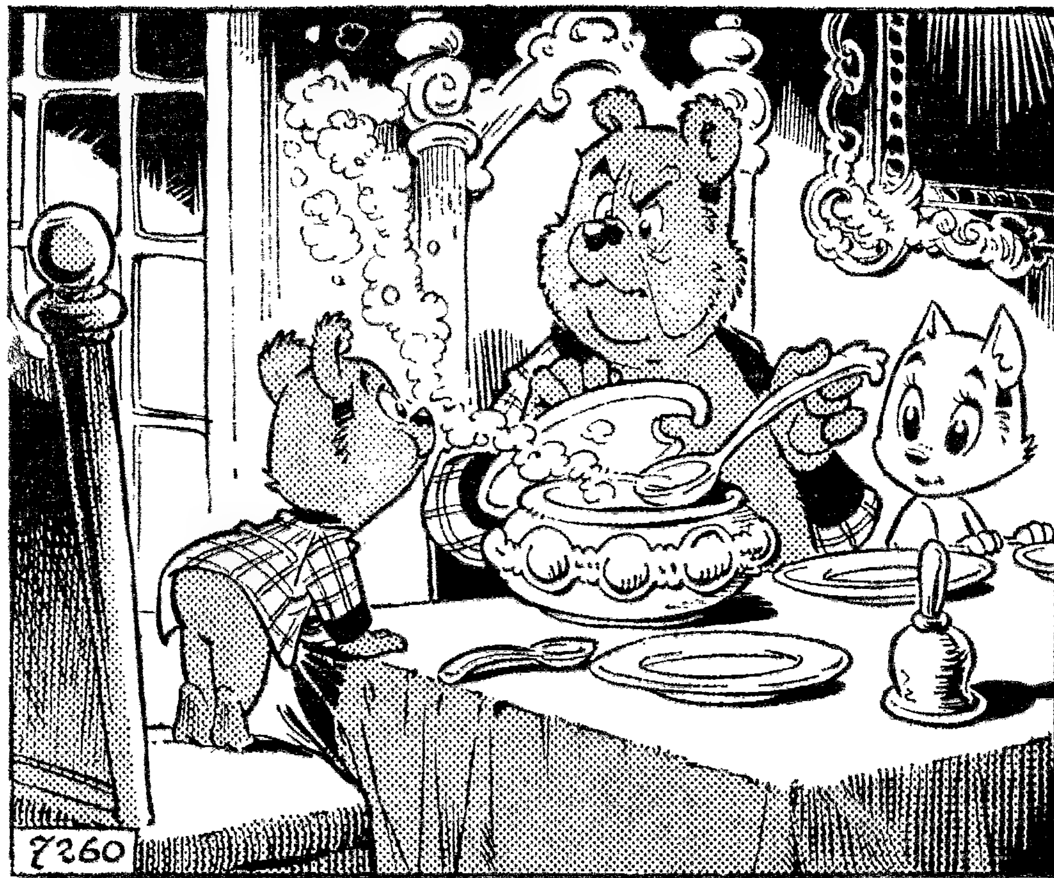
"Maar hoe komt het, dat hij al kan praten?", vroeg Tom Poes. "En het is vreemd, dat hij zo op u lijkt. Hoe kan dat?"

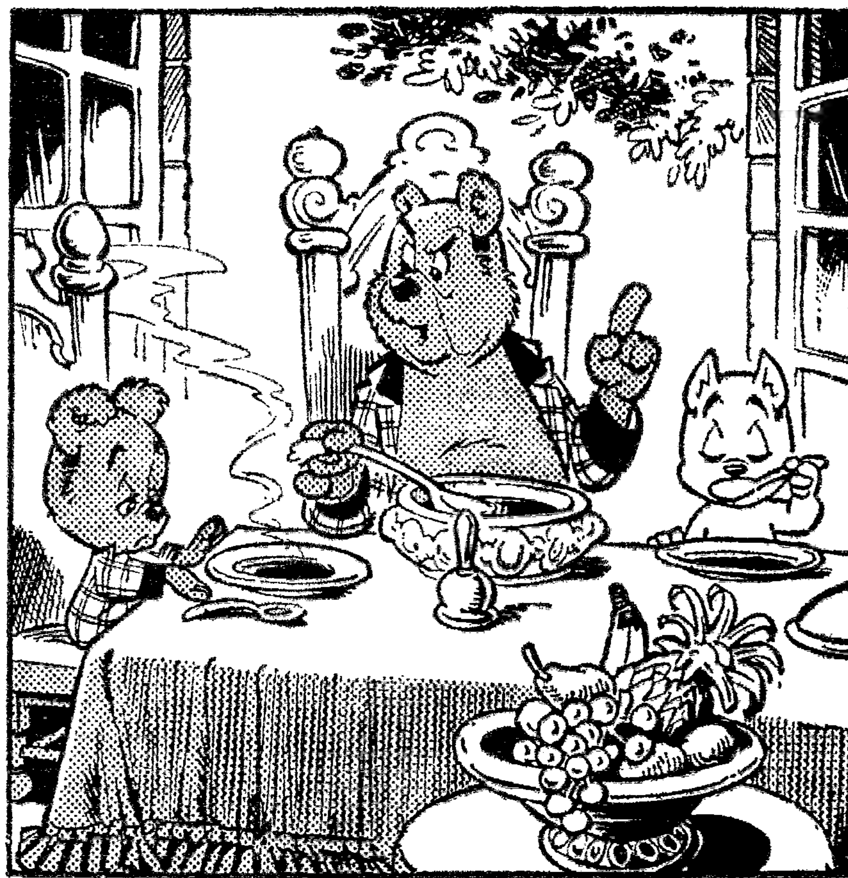
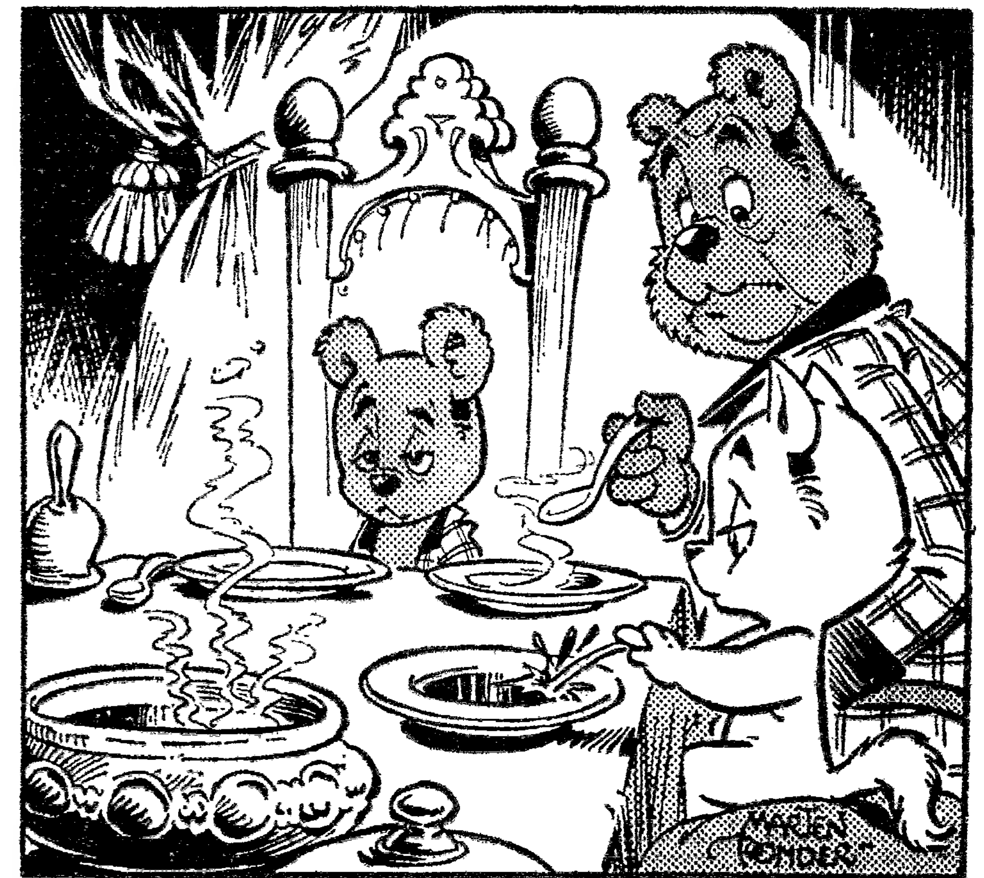
Heer Bommel schonk echter geen aandacht aan die woorden. "Het ventje is goed van aannemen," vervolgde hij belerend. "En het is erg leergierig; een echte Bommel! Ik ben trots op hem. Het is alleen maar jammer, dat hij helemaal geen eten lust."

"Ja, dat is jammer", zei Tom Poes. Hij vond, dat er een paar onduidelijke plekken in heer Ollie's verhaal zaten, maar hij wist uit ervaring, dat verder vragen geen zin zou hebben.

"Heel jammer", gaf heer Bommel toe. "Maar misschien dat de lunch die Joost heeft klaargemaakt hem trek zal geven. Een heer houdt van smakelijke maaltijden, dat is bekend. En dat uiensoepje ruikt voortreffelijk, zeg nu zelf. Kom mee, Tom Poes, en laat het je smaken."

Met deze woorden stapte hij voor zijn gasten uit de eetkamer binnen, waar de knecht juist een dampende schaal op tafel zette.

7260. Heer Ollie zette zich tussen zijn gasten achter de geurende schaal en glimlachte breed.

"Dat zal smaken", sprak hij handenwrijvend. "Joost weet hoe hij een uiensoep moet klaarmaken, dat zal je met mij eens zijn."

Met deze woorden greep hij een lepel om de borden vol te scheppen, doch nu viel zijn blik op Konstantijn, die op zijn stoel was gaan staan en met de handen op de tafel leunde om de dampen op te kunnen snuiven.

"Wat is dat nu?", vroeg hij streng. "Foei, dat doet een heer niet, al ruikt het ook nog zo lekker. Ga zitten, en eet netjes. Kijk maar naar mij."

Het ventje snoof nog een keer diep en liet zich toen met een verlekkerd gezicht op zijn stoel zakken.

"Nu heeft hij toch gelukkig trek", hernam heer Bommel. "Ik maakte me al zorgen. Zonder eten kan men niet groeien, zeg nu zelf."

Maar hij had te vroeg gejuicht. Het kereltje keek met een vies gezicht naar zijn bord en nam zelfs zijn lepel niet op.

"Toe nu!", zei heer Ollie ongeduldig. "Happen! Toe dan!"

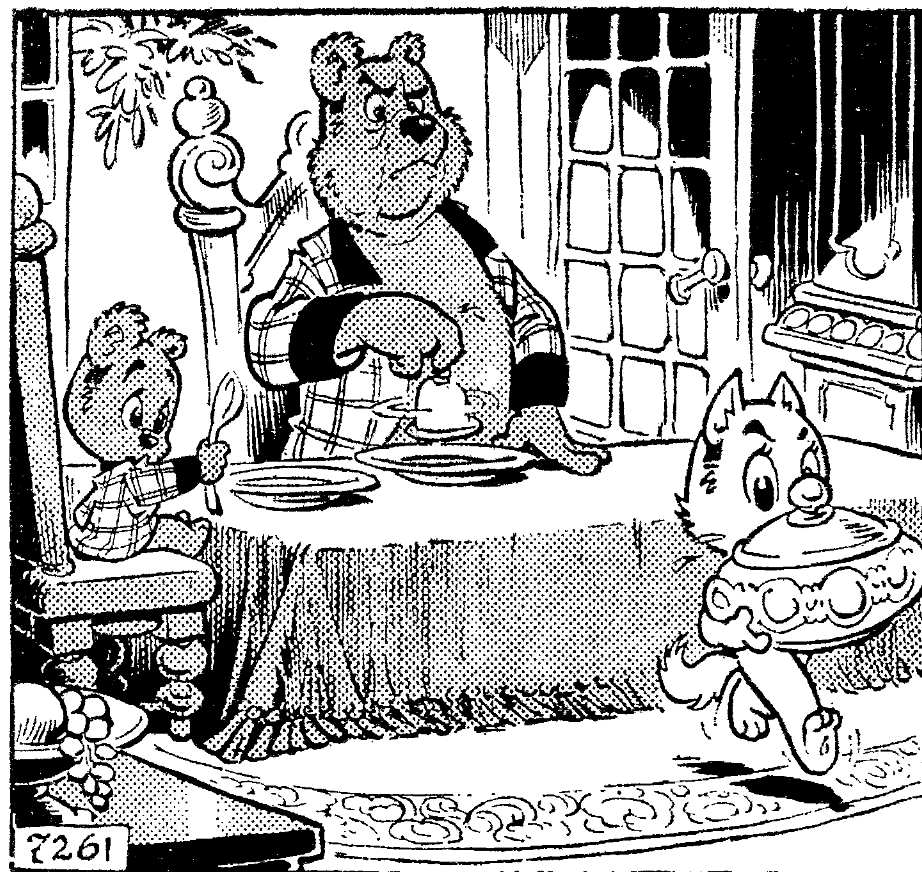
"Ik lust het niet", klaagde Konstantijntje huilerig.

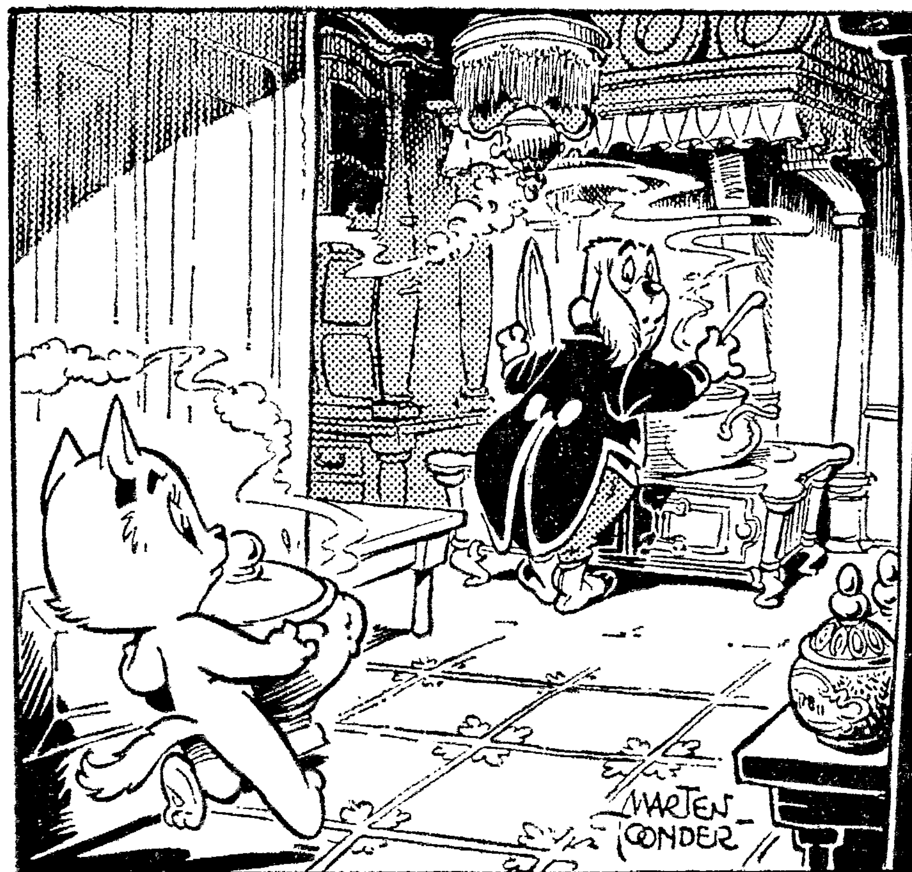
Heer Bommel wilde uitvallen, maar Tom Poes was hem voor.

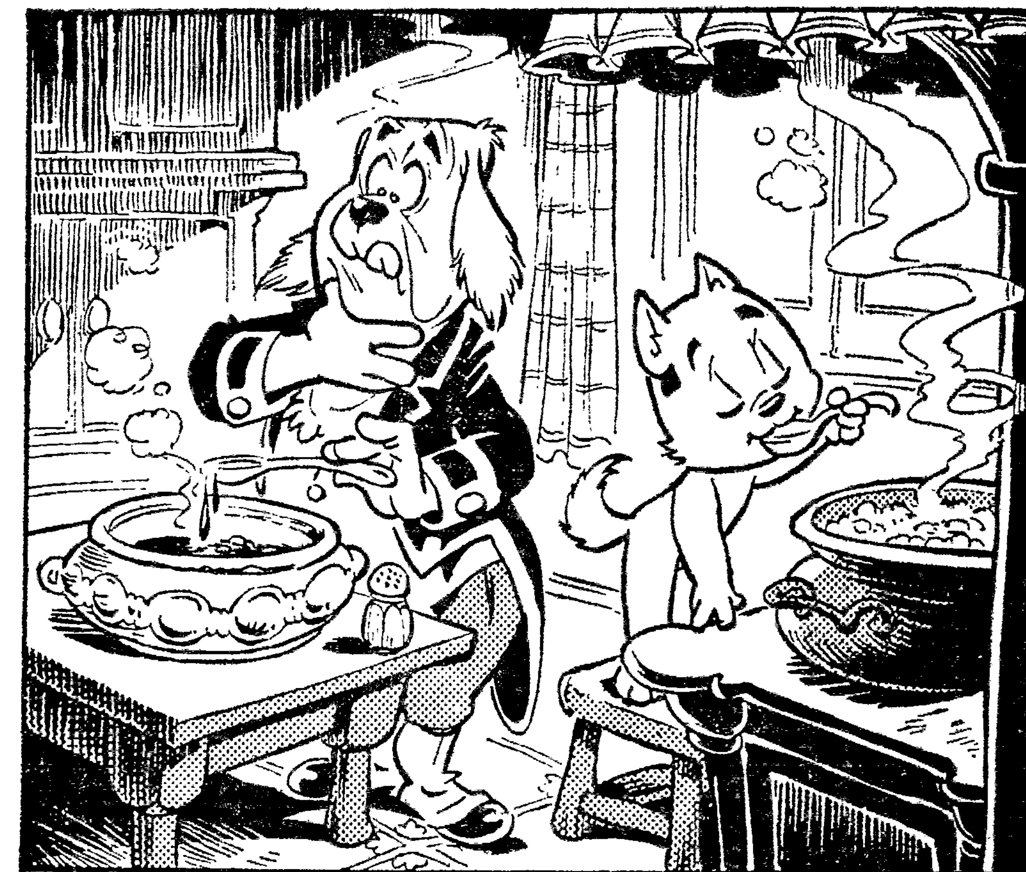
"Hij heeft gelijk", zei die terwijl hij zijn lepel weglegde. "Het smaakt niet. Vreemd; de geur was toch goed. Maar nu lijkt het op een warm soort gummiwater."

De gastheer nam ontsteld een hapje, en zijn gelaat betrok.

"Er is reuk noch smaak aan!", verklaarde hij. "Het is heel vreselijk! Wat mankeert Joost?"

7261. Heer Ollie stond op en luidde met streng gelaat de tafelbel.

"Wat is er met Joost aan de hand?", vroeg hij zich af. "Hoe durft hij ons zoiets voorzetten? Denkt hij dan helemaal niet aan mijn gevoelige maag, en aan de kleine, die er van groeien moet?"

"Hm", zei Tom Poes. "Er is iets vreemds aan de hand; ik kan beter eens gaan kijken."

Hij nam de soepterrien op en liep ermee naar de keuken, waar Joost zorgzaam in een pan stond te roeren.

"Heeft het gesmaakt, met uw welnemen?", vroeg hij, zich omwendend. "Zal ik nog eens opscheppen?"

"Nee", zei Tom Poes. "Het smaakt helemaal niet. Is dit hetzelfde als wat er in die pan zit?"

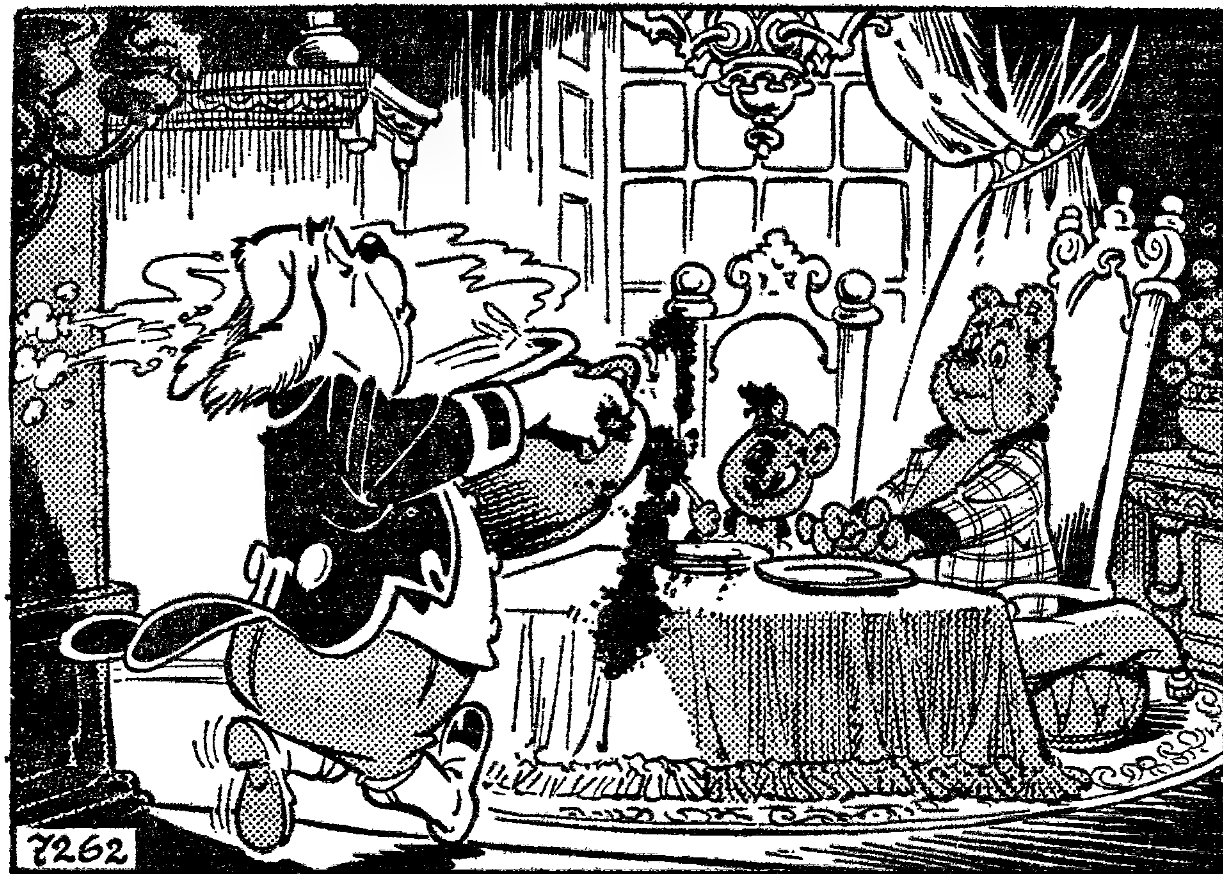
Het gelaat van de trouwe knecht bewolkte.

"Dit is zeer betreurenswaardig!", sprak hij koel. "Meer dan vijfentwintig jaren bereid ik nu reeds tot volle tevredenheid de potages. Helder of gebonden, dat is mij om het even. En nu komt u mij vertellen dat deze soupe à l'oignon nergens naar lijkt. Dat is niet mooi van u, als u mij toestaat, jonge heer!"

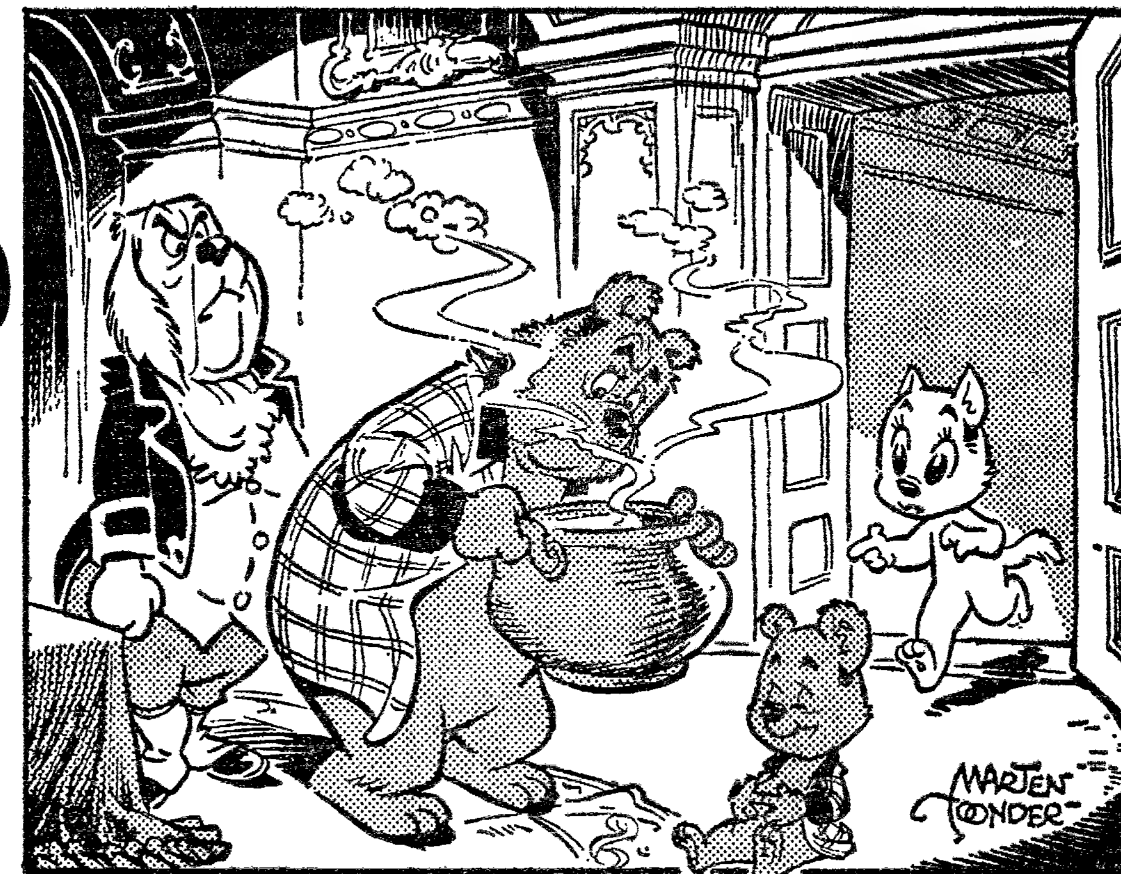
"Proef zelf maar", zei Tom Poes, terwijl hij hem de schaal toeschoof.

Daarop liep hij naar de pan, nam er een volle lepel uit en stak die aandachtig in zijn mond. Achter hem klonk een ontstelde uitroep van Joost, die een teugje uit de terrien genomen had, maar hij lette er niet op.

"Net als ik dacht", mompelde hij. "In de pan zit Joosts goeie uiensoep, maar in de schaal een soort afwaswater. Hoe kan dat?"

7262 Joost bedacht zich niet lang. Nadat hij had vastgesteld dat de soep in de terrien niet smaakte, greep hij de pan van het fornuis en begaf zich met zware tred naar de kamer.

"Ik hoor daar, dat er bezwaren tegen mijn kookkunst zijn," sprak hij. "Met uw welnemen vat ik die hoog op, heer Olivier!"

"Dat is goed", zei heer Bommel koeltjes. "Het is héél vreselijk wat je ons hebt voorgezet en ik ben er een beetje bedroefd over. Maar goed, iedereen laat wel eens een steekje vallen...."

De bediende zette de pan op de grond, richtte zich op en sloeg zich dreunend op het vest.

"Excuseer!", hernam hij, terwijl een blosje zijn bleke trekken overtoog. "Ik laat geen steekjes vallen. Niet in mijn soep, als ik zo vrij mag wezen. Wat er met die schaal gebeurd is weet ik niet, maar de jonge heer kan getuigen, dat hier op de vloer sprake is van een rijke potage! Een gorsjmik, met zwezers, pakadrilje en Suomi-uien, en als u de moeite wilt nemen een ogenblik uw neus te luisteren te leggen, dan zult u ruiken dat hier geen steekjes gevallen zijn."

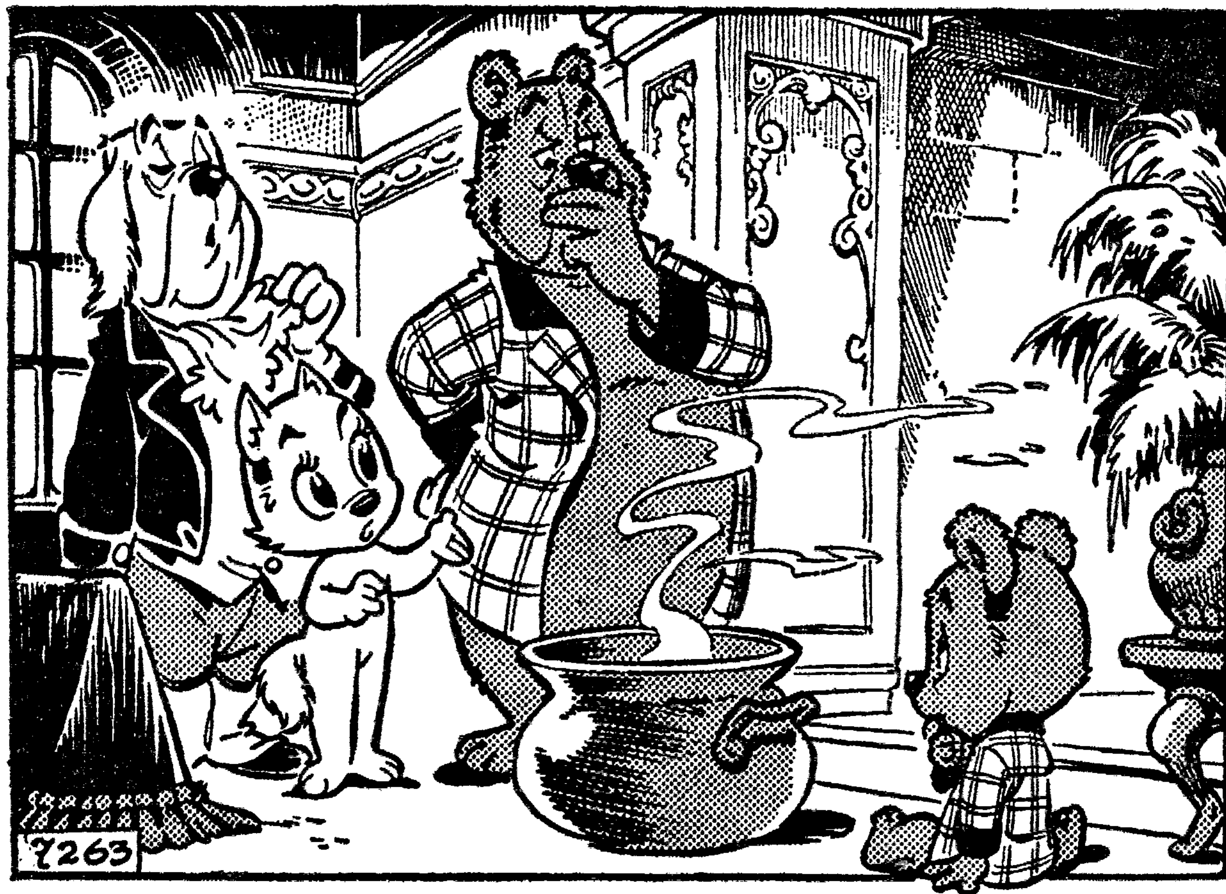
Terwijl Joost zo sprak, was Konstantijn nieuwsgierig naar het vaatwerk gelopen en snoof vol welbehagen de geuren in.

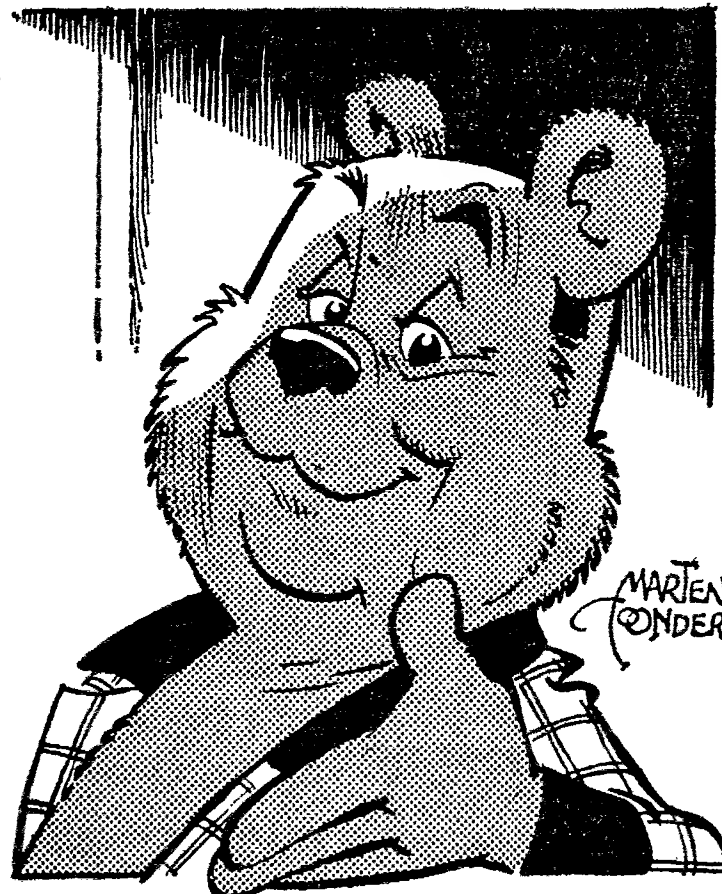
Dit toneeltje vertederde heer Ollie. "Het ventje schijnt er trek in te hebben", gaf hij toe. "Misschien is het allemaal een misverstand."

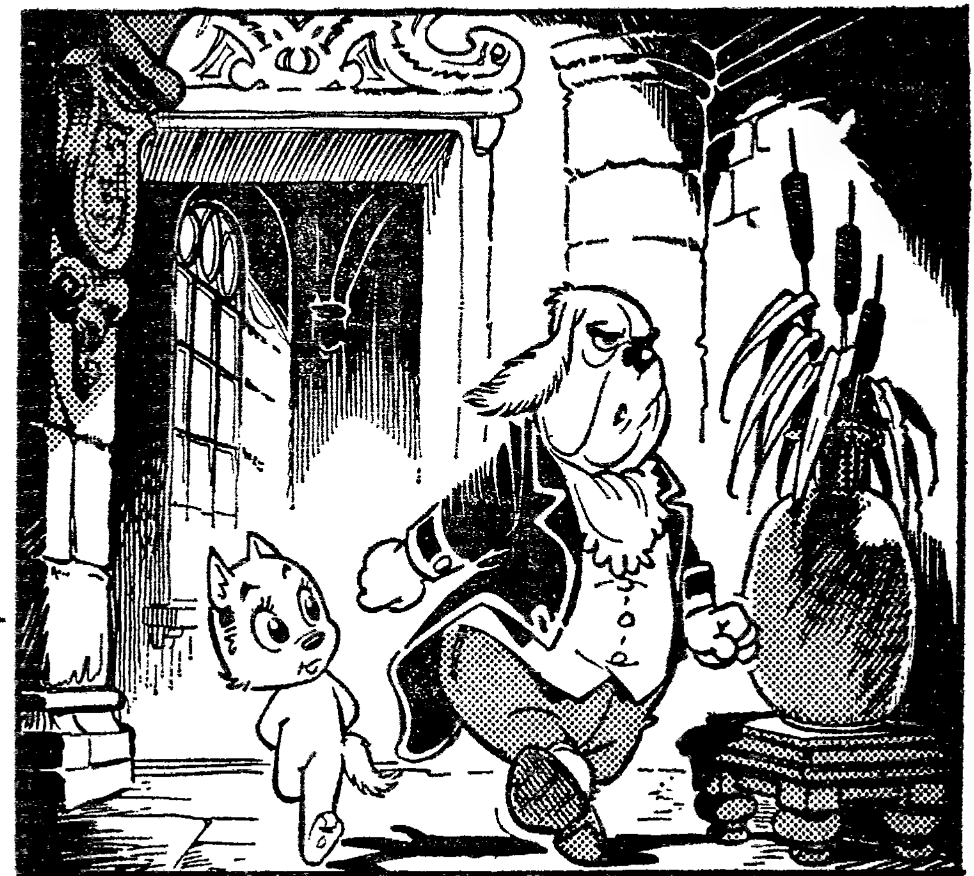
Hij trad nader en hief de pan op, maar nadat hij er even aan geroken had, liet hij hem vol weerzin weer zakken.

"Kraak noch smaak!" riep hij verbitterd uit. Voordat hij echter verder kon gaan, kwam Tom Poes haastig naar binnen.

"Nu begrijp ik wat er gebeurt!", zei hij. "Het is die Konstantijn! Hij voedt zich met de smaak en de geur, en alles waar hij aan ruikt wordt smakeloos."

7263. "Ik heb gezien wat er gebeurde", zei Tom Poes. "Dat ventje snoof aan de soep, en daarna was de smaak eraf. Hij voedt zich met de geur!"

Op deze uitleg volgde een drukkende stilte. Heer Bommel en zijn knecht keken geschokt naar Konstantijn, en het kereltje staarde bedremmeld terug.

"Vreemd", sprak heer Ollie ten slotte peinzend. "Dat heeft hij toch niet van mij. Waar haalt hij het vandaan, vraag ik mij af."

"Hij is anders", zei Tom Poes. "Hoe weet ik niet, maar hij is niet wat hij lijkt, dat is zeker."

"Hij is een kwaaie aap, met uw goedvinden", mompelde Joost.

Heer Bommel schonk echter geen aandacht aan de verbitterde bediende.

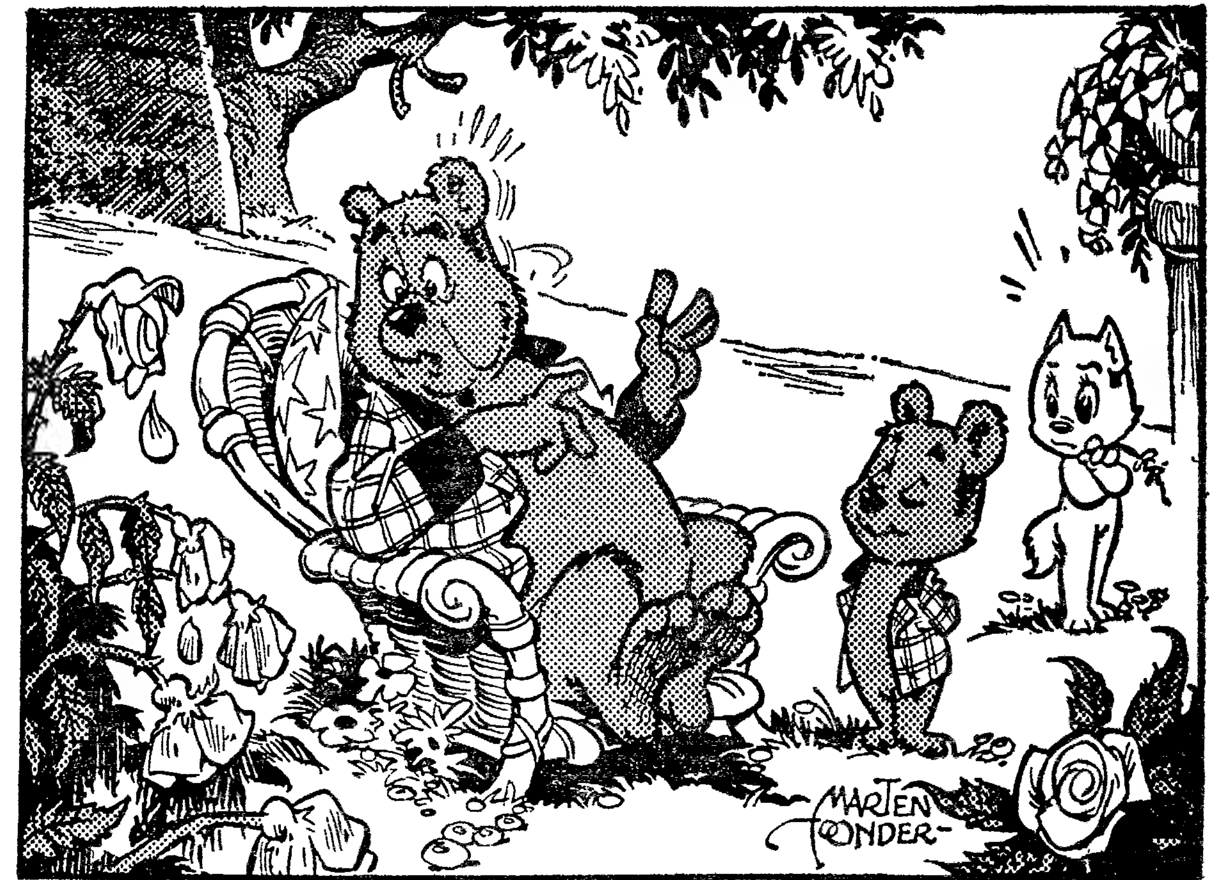
"Ach", hernam hij. "Ieder kind heeft zijn kleine moeilijkheden. Maar door het goede voorbeeld van zijn vader zal hij wel leren om lekker eten smakelijk te vinden. Trek het je niet aan, Joost. Jouw schuld is het niet. Maar in het vervolg kan het manneke beter alleen eten."

"Zoals u wilt", gaf de bediende toe. Hij liep stijfjes de kamer uit om de volgende schaal te gaan halen.

"Dat ventje deugt niet", zei hij gemelijk tegen Tom Poes, die achter hem aan liep. "Het zit vol met kwade streken, als u mij toestaat. Een strenge hand zou meer op zijn plaats zijn dan heer Oliviers gekijk door de vingers."

"Hm", zei Tom Poes. "Je ziet het verkeerd. Het jochie is niet zo gewoon als het eruit ziet!"

7264 Na het eten liep Konstantijn bedrukt de tuin in om zijn opvoeder op te zoeken.

"Ben ik niet gewoon?", vroeg hij.

"Natuurlijk ben je gewoon!", riep heer Bommel uit. "Weliswaar zijn er veel lieden die hun voedsel eten in plaats van de smaak eraf te ruiken. Maar dat is een kleinigheid. Dat leer je wel bedoel ik, als je maar goed op mij let.

Kijk, wij Bommels hebben een heel aparte taak in de wereld, en daar gaat het eigenlijk om. Mijn goede vader heeft me altijd een mooi voorbeeld gegeven en dat geef ik jou ook weer en zodoende blijft er altijd wat goeds op de aarde, als je begrijpt wat ik bedoel.

In deze trant ging hij nog een poosje door, en het onderwerp had hem zó te pakken, dat hij zijn pupil wat uit het oog verloor. Terwijl hij over het bestrijden van het kwaad sprak, wendde het ventje zich tot een rozenperk en snoof aandachtig aan de bloemen.

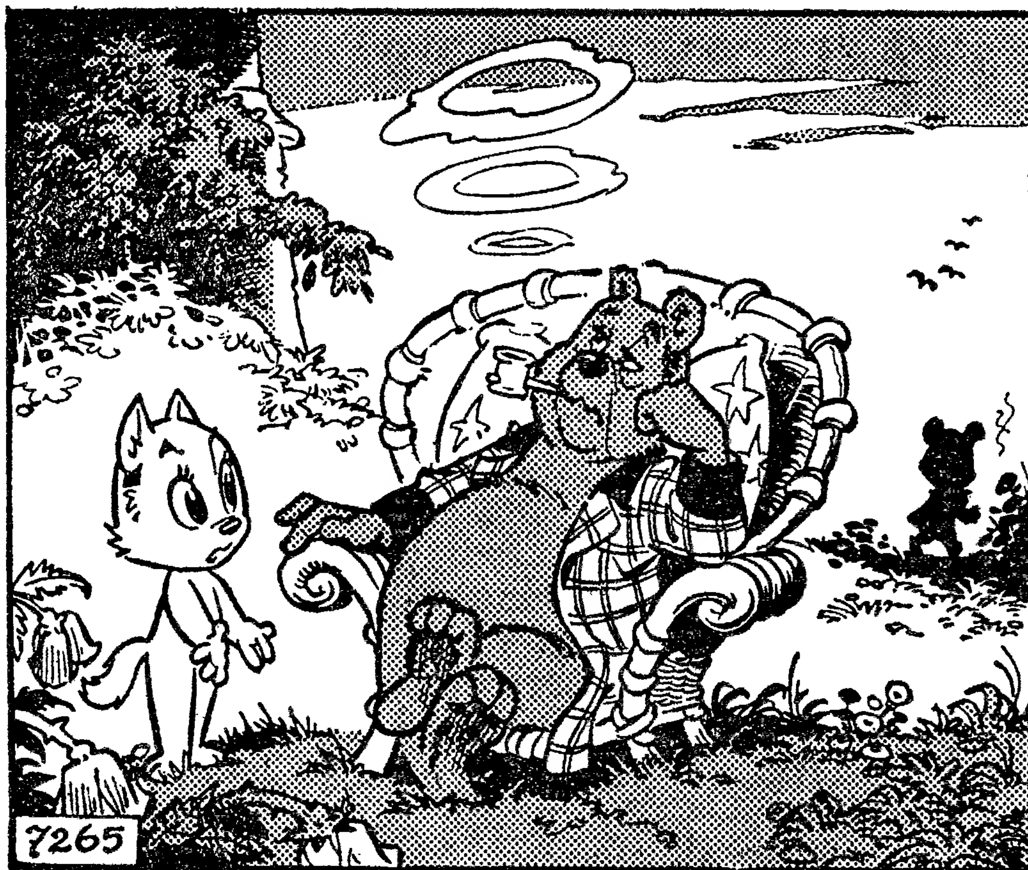
"Zolang je manier manieren keurig zijn", sprak heer Ollie, "en als je maar goed weet wat je doen en laten moet.... eh.... luister je, Konstantijntje?"

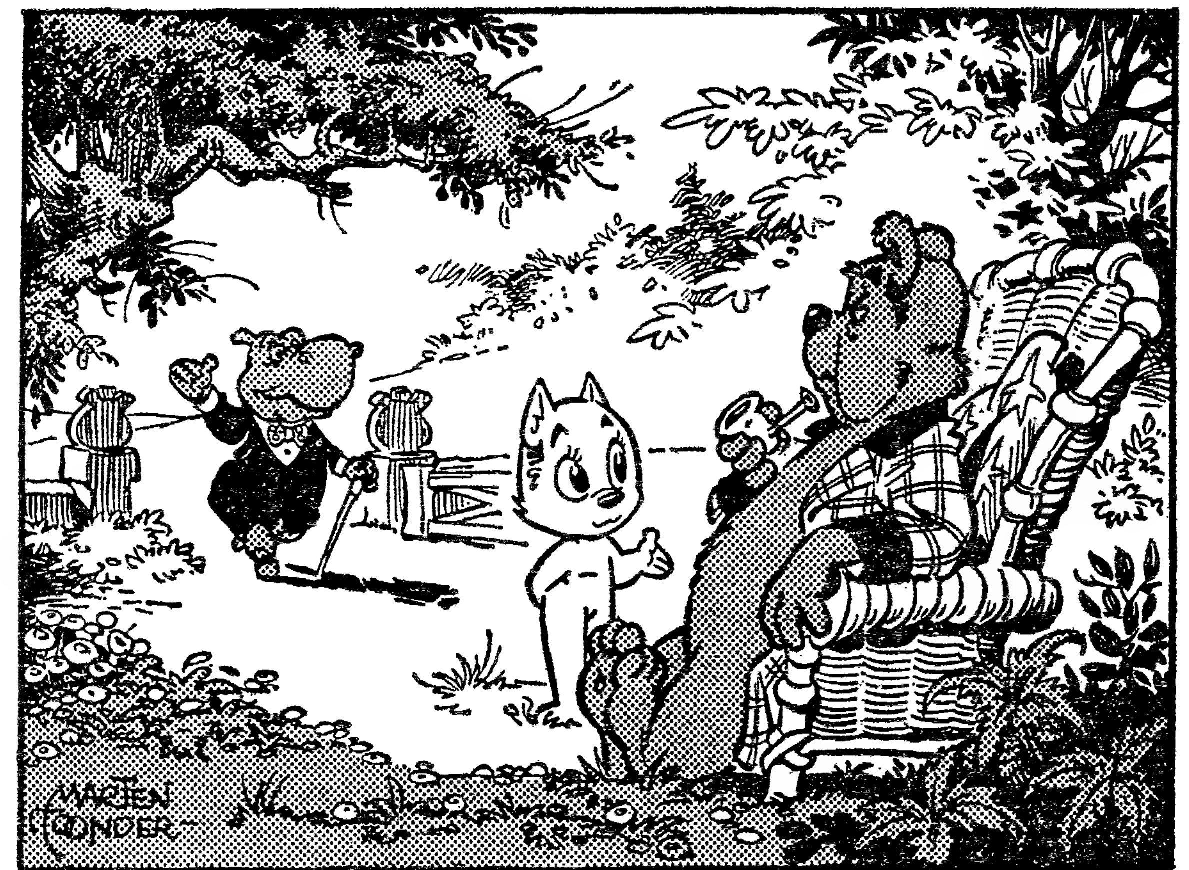
Het kereltje schrok op en haastte zich terug.

"Ja, ja", zei hij. "Als mijn manieren maar keurig zijn, en als ik maar weet wat ik doen en laten moet."

Heer Bommel antwoordde niet. Zijn oog was op het bloemperk gevallen en met schrik stelde hij vast, dat de rozen er plotseling verlept bij hingen.

"Konstantijn heeft eraan geroken", zei Tom Poes, die op een afstandje had toegekeken. „Het bevalt me niks. Dit deugt allemaal niet".

7265 "Het deugt allemaal niet", zei Tom Poes. "Dit is verkeerd."

"Jij hebt ook altijd wat!" riep heer Bommel geprikkeld uit. "Wat is er nu weer verkeerd?"

"Konstantijn", zei Tom Poes. "Die is niet wat hij lijkt, dat weet ik zeker. En de lessen die u hem geeft, maken hem onwaar, net zo goed als zijn uiterlijk onwaar is."

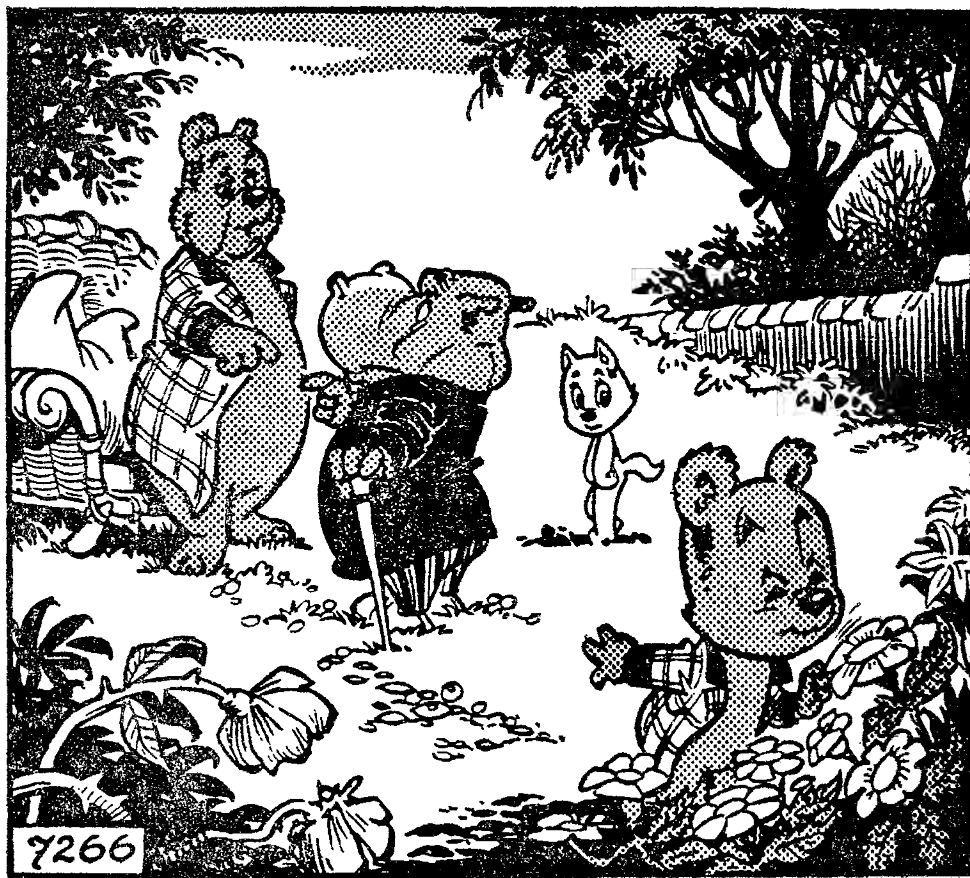
Door deze woorden bewolkte heer Ollie geheel.

"Zo", riep hij. "En wat is er niet goed aan zijn uiterlijk? Het is het uiterlijk van een heer, jonge vriend; laat dat je gezegd wezen. En door vele goede lessen zal hij opgroeien tot een nuttig lid van de samenleving, zodat zijn vader trots op hem zal kunnen zijn."

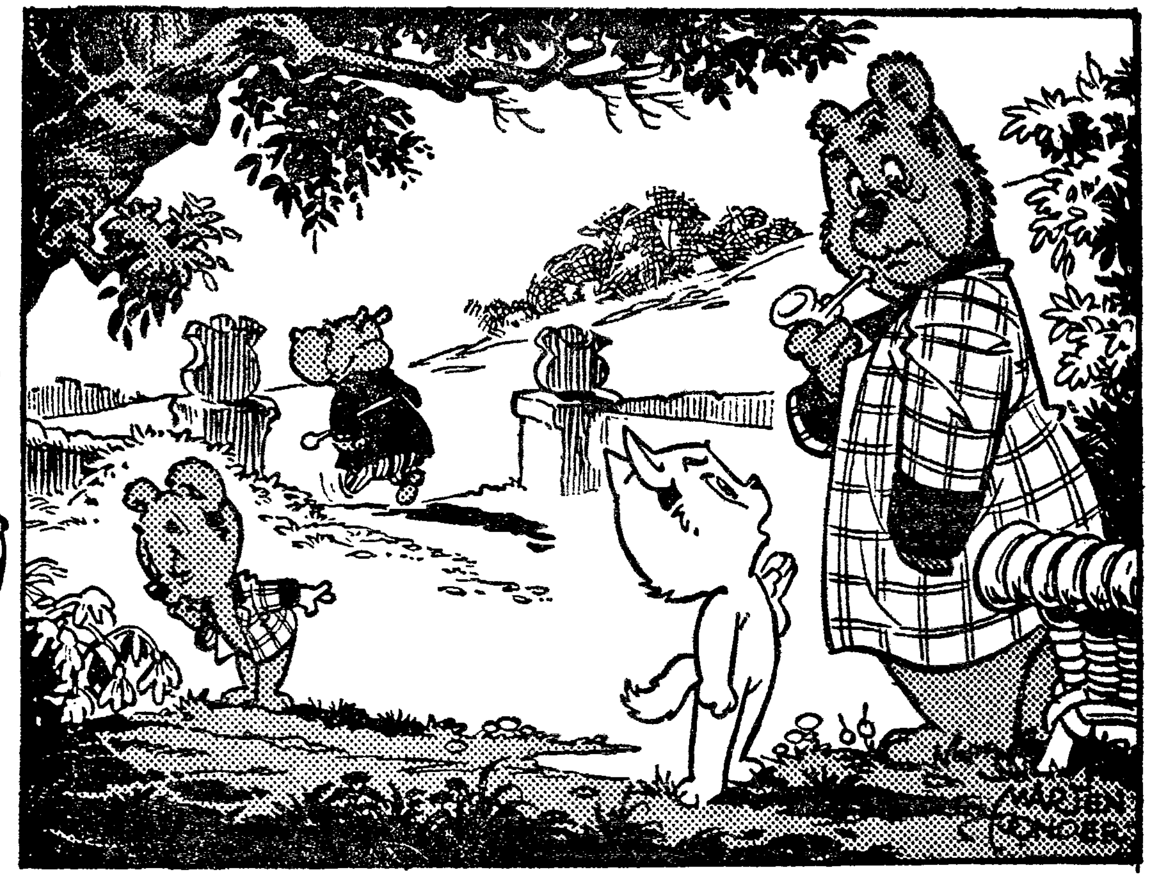
"Hm", zei Tom Poes. "Welke samenleving?'

Heer Bommel was versteld door zoveel domheid, en hij maakte zich gereed voor een scherpe terechtwijzing, toen hij de burgemeester door het tuinpoortje naar binnen zag komen.

"Hallo, amice!", riep de magistraat reeds van verre. "Ik wil je niet storen, maar heb je dat morfdier hier ergens in de buurt? Het schijnt een bijzonder beestje te zijn, en de professor wil er meer van weten. Je weet hoe hij is. Wetenschappelijk onderzoek en zo."

7266 Heer Bommel stond haastig op en keek de burgemeester fronsend aan.

''Een morfdier?'', vroeg hij. ''Waar hebt u het over?''

''Weet ik veel?'', riep de magistraat uit. ''Het schijnt dat je hem kunstjes hebt geleerd en dat hij een jasje aan heeft. Maar de professor heeft hem door, zegt hij. Een typische morf, beweert-ie. En nu moet ik je vragen waar je hem gevonden hebt. We weten dat het ergens in het Krochthol is, en dat daar nog meer eieren moeten liggen. Maar ze hebben in die verlaten mijn gezocht zonder de ingang naar de grot te kunnen vinden. Wil je ons helpen?''

Heer Ollie had deze woorden met groeiende ontstemming aangehoord, maar hij beheerste zich en wees met een fier gebaar op Konstantijn, die niet ver vandaar bij een bloemenperk stond.

''Ik weet niet over welk beest u het hebt'', sprak hij koeltjes. ''Dat daar is mijn zoontje, dat een poosje geleden door die professor onderzocht is. Een knoeier, als u mij vraagt; hij liet zijn x-stralen ontploffen voor het gezicht van het ventje.''

Nu stond de burgemeester verbaasd te kijken.

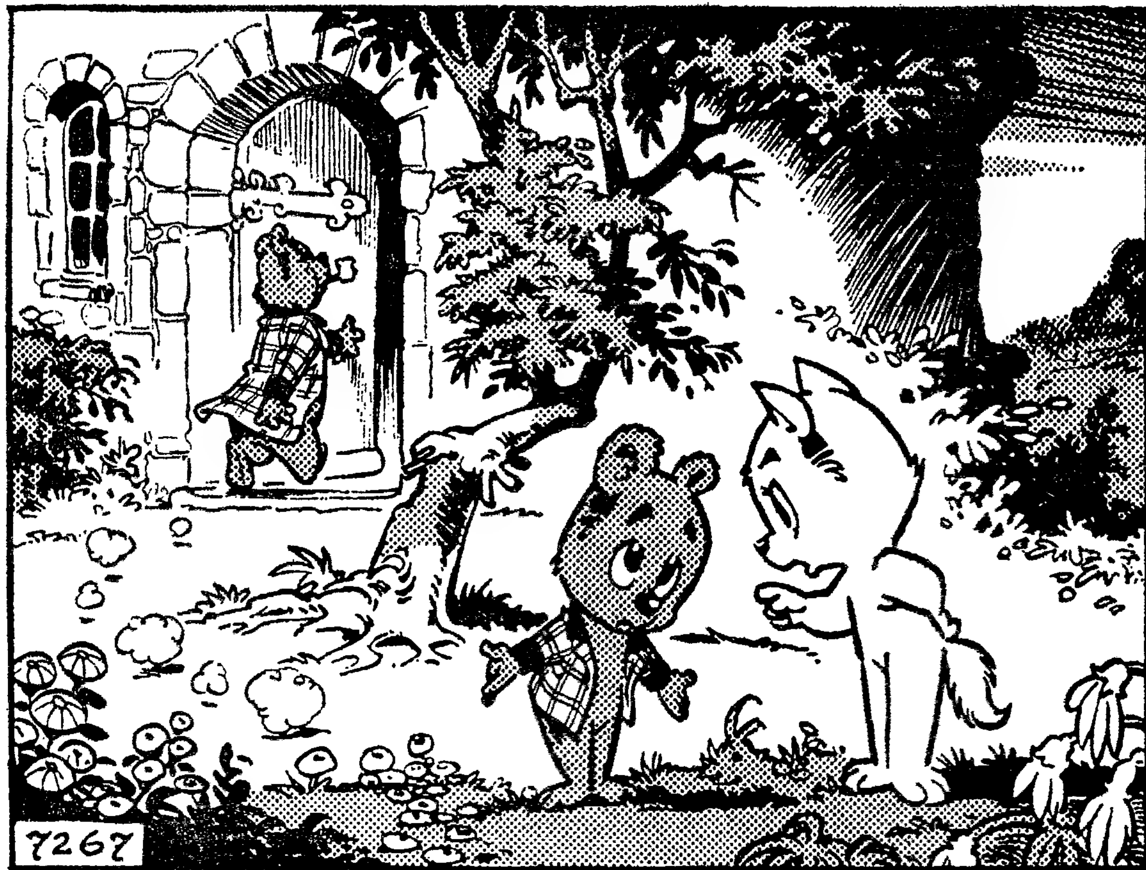
''Maar dat is een alleraardigst kereltje!'', mompelde hij. ''Je zoontje, zeg je? Wel, wel! Dat is een rare vergissing, hoor! Weet je zeker, dat je hem niet in een grot gevonden hebt?''

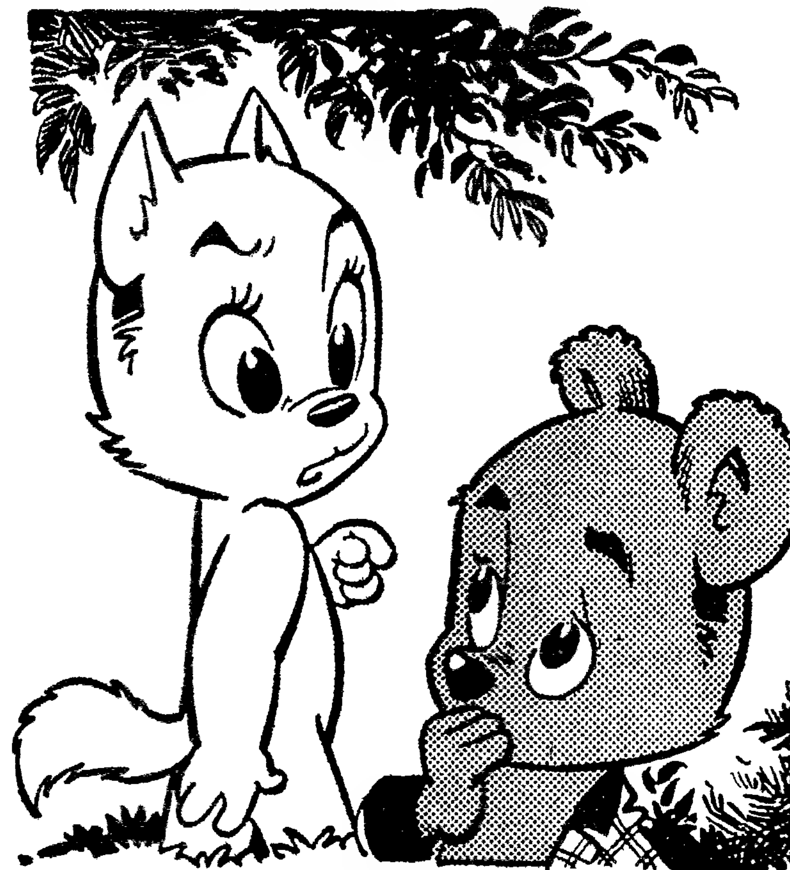
''In een grot?'', herhaalde heer Bommel. Hij schudde zijn hoofd en er voer een zenuwtrekking door zijn ooglid. ''Het idee! Ik bedoel, dat weet ik niet meer. Daar denk ik maar liever niet meer aan, als u begrijpt wat ik bedoel.''

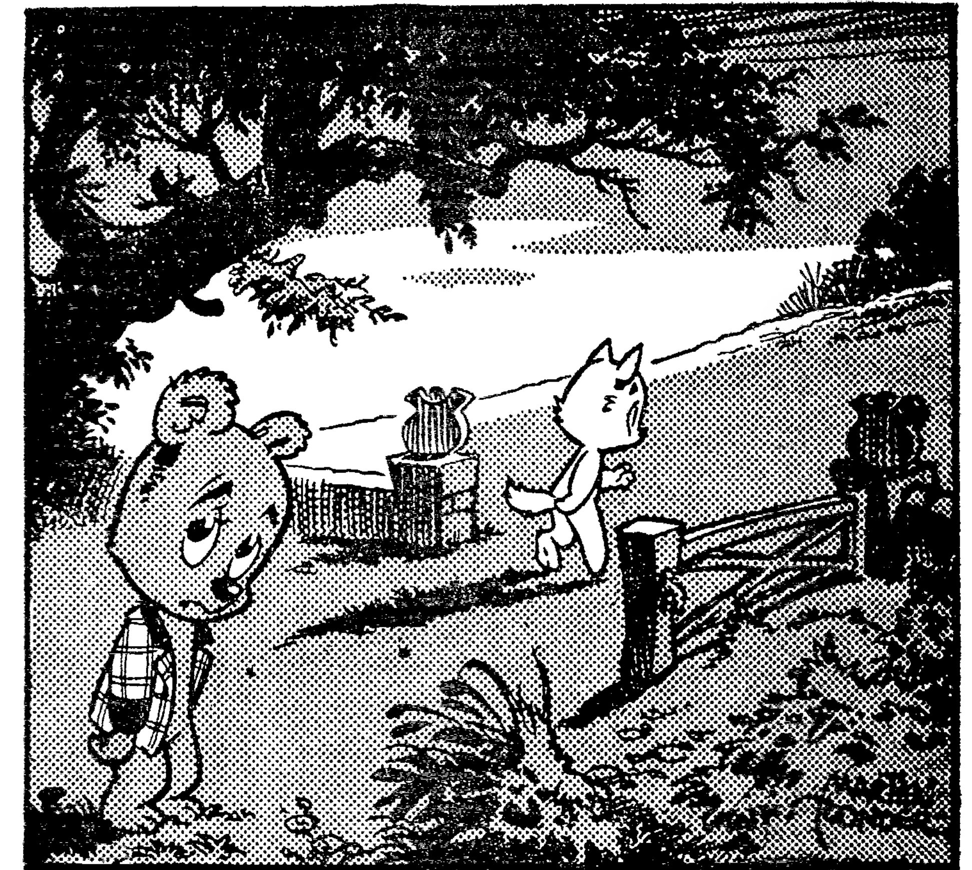
''Jammer'', zei de heer Dickerdack. ''Nu ja, we hebben allemaal wel een paar duistere puntjes in ons verleden. Tot ziens, amice!''

Hij liep teleurgesteld weg en Tom Poes kwam wat dichterbij.

''Dat jokken was helemaal niet mooi van u'', zei hij. ''En u helpt uw Konstantijntje er ook niet mee, dat weet ik zeker.''

7267 Heer Bommel keerde zich om en liep zonder antwoord te geven naar huis.

''Is hij nu boos?'', vroeg Konstantijn, die bedremmeld bij een verflenst perkje stond.

''Ja'', zei Tom Poes. ''Maar niet over die bloemen. Hij wil niet geloven dat je anders bent dan gewoon.''

Het ventje betrok. ''Ik doe toch gewoon?'', vroeg hij. ''Dat met die bloemen kan ik niet laten als ik honger heb. Ik houd van die voedzame geur. Maar verder doe ik erg mijn best om gewoon te zijn. Het is hard werken, hoor. Je weet niet hoe gemakkelijk het is om je armen of je oren te vergeten. Soms zou ik graag mezelf eens willen zijn. Maar ik weet niet hoe dat is.''

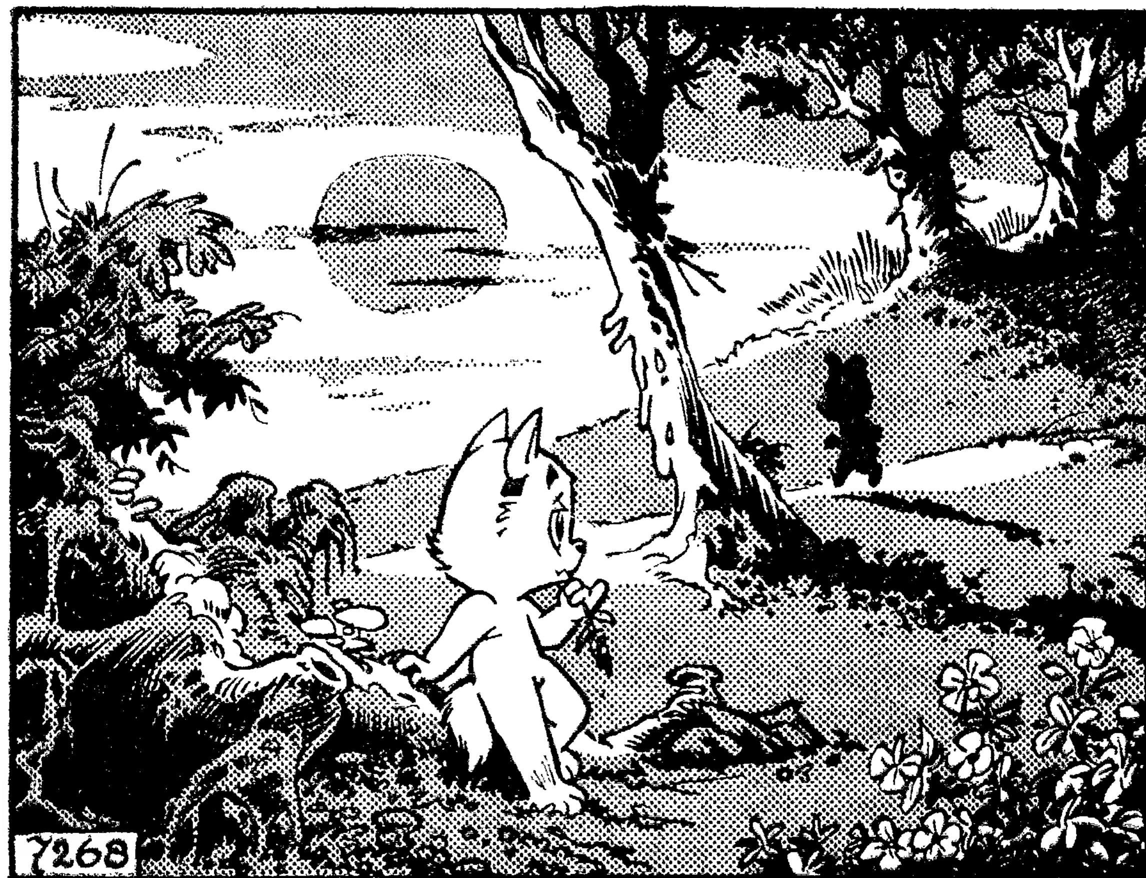
''Hm'', zei Tom Poes. ''Dat is toch erg belangrijk! Je moet zo gauw mogelijk proberen om je eigen uiterlijk te vinden.''

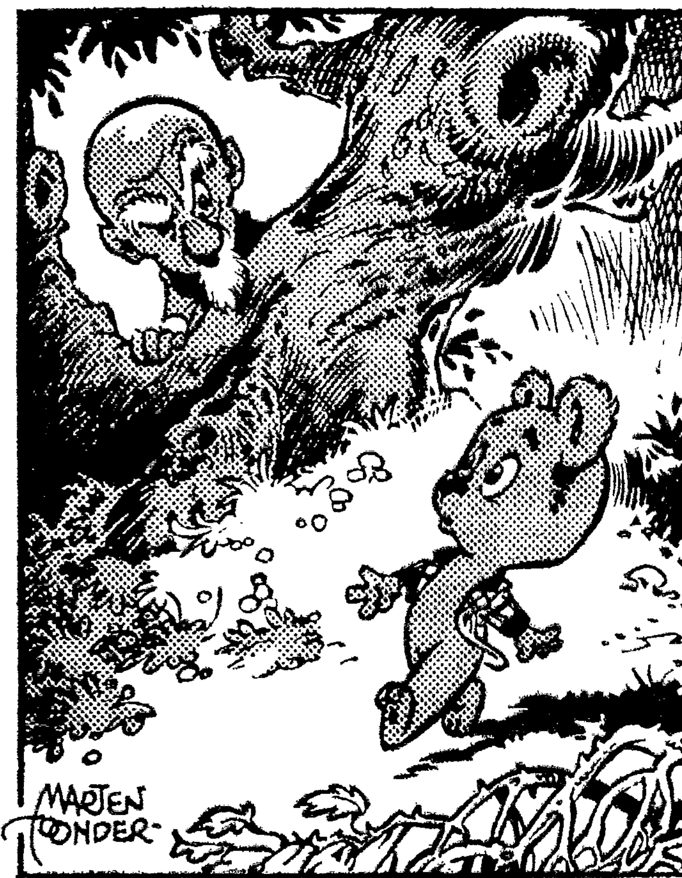
„Dat durf ik niet'', prevelde het kereltje bedrukt. „Ik durf alleen maar denken wat Bommel denkt, want iets anders ken ik niet. En ik wil graag gewoon gevonden worden, want gewoon is prettig.''

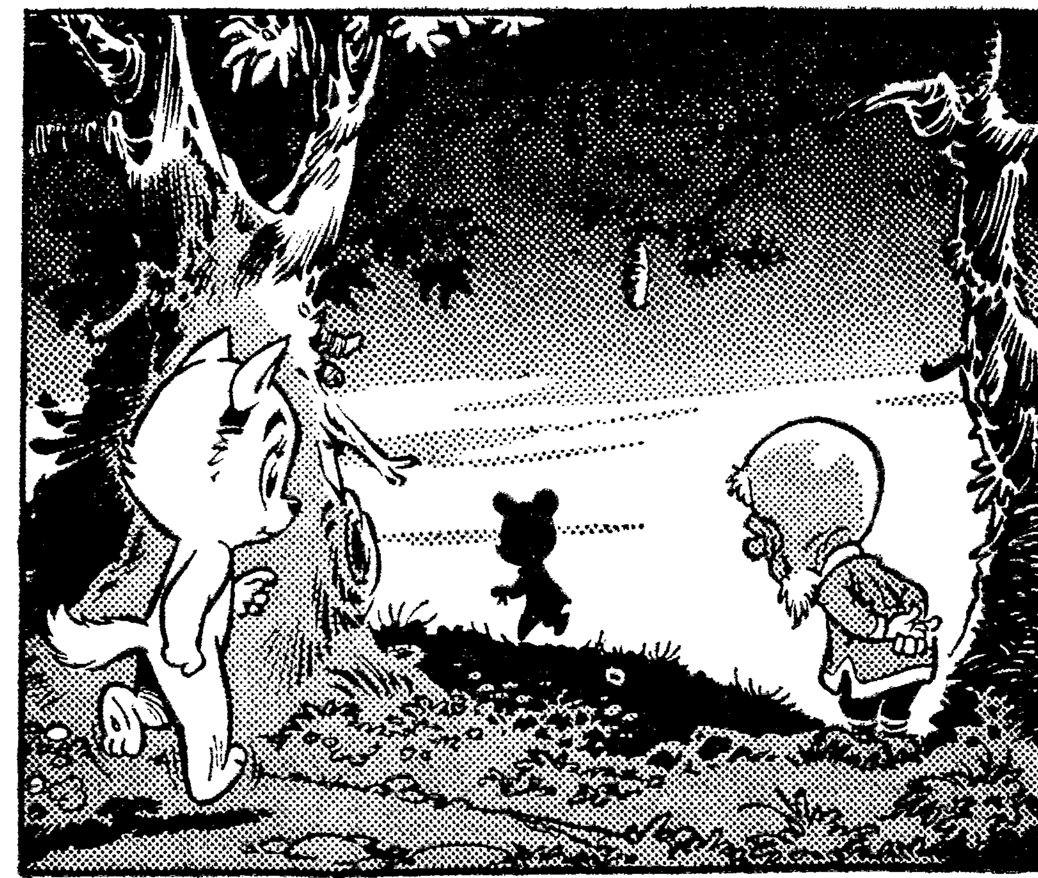
''Gewoon is onzin'', zei Tom Poes. ''Het bestaat niet.''

Hij liep weg om naar huis te gaan, en Konstantijn bleef geheel verward achter.

''Gewoon bestaat niet'', herhaalde hij. ''Dat begrijp ik niet. Misschien moet ik meer eten om meer te begrijpen. Van eten word je sterk en groot, zegt Bommel altijd. Maar deze bloempjes zijn niet erg voedzaam, en de kostjes van Joost zijn ook nogal slap. Ik moet proberen iets anders te vinden...''

7268 De woorden van Tom Poes hadden grote indruk op Konstantijntje gemaakt.

''Gewoon is onzin'', herhaalde hij bij zichzelf. ''Gewoon bestaat niet. Ik moet mezelf zijn, zei hij. Maar hoe ben ik?''

Hij staarde peinzend naar de ondergaande zon, en vreemde gevoelens werden in hem wakker.

''Misschien moet ik de wijde wereld in'', dacht hij. ''Natuurlijk is het veel prettiger bij Pappa Bommel, want als ik maar doe wat hij doet, vindt iedereen mij een aardig ventje. Maar soms is het moeilijk, hoor — en ik denk wel eens dat ik eigenlijk heel anders ben. Ik ga het proberen.''

Met dit voornemen verliet hij de veilige tuin en liep de heuvels in. De avond begon te vallen en de bomen wierpen lange schaduwen, zodat de wereld er veel geheimzinniger uitzag dan overdag. Hij schrok dan ook erg toen er van achter een grote wortel plotseling een oud mannetje opdook.

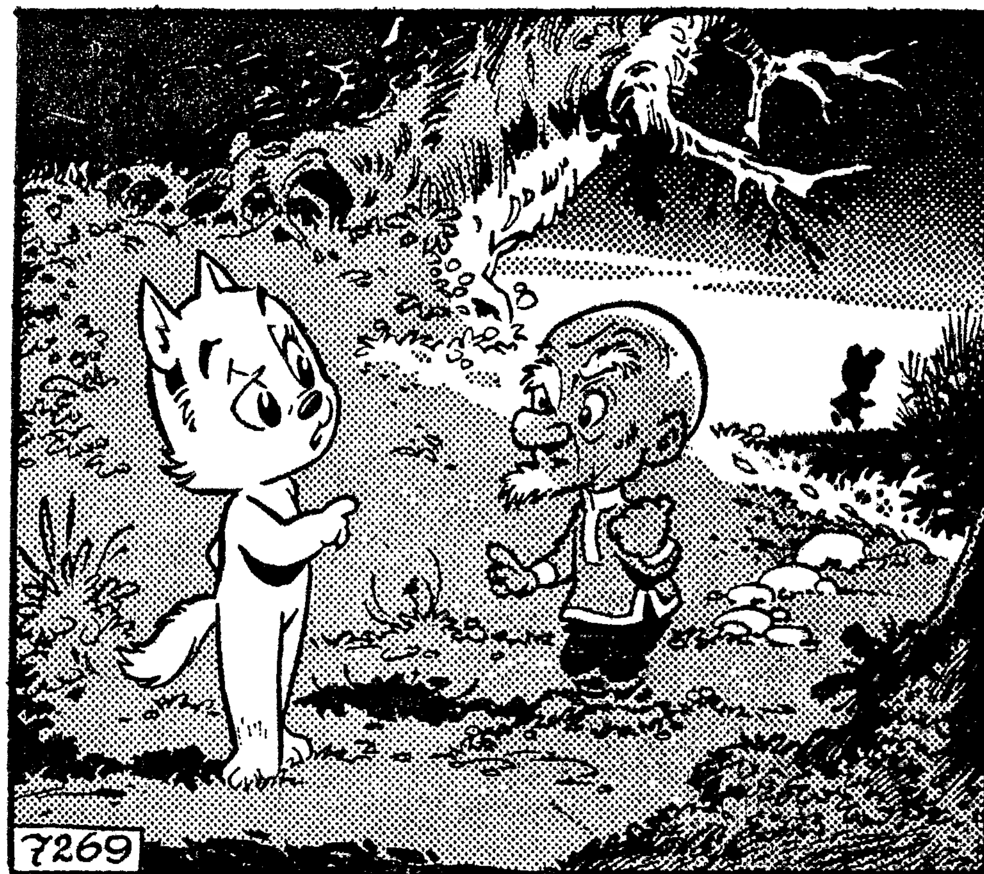
''Wat hoor ik daar?'', vroeg die. ''Jij klinkt heel anders dan je ruikt!''

''Ik ben gewoon'', zei Konstantijn angstig. ''Wie ben jij?''

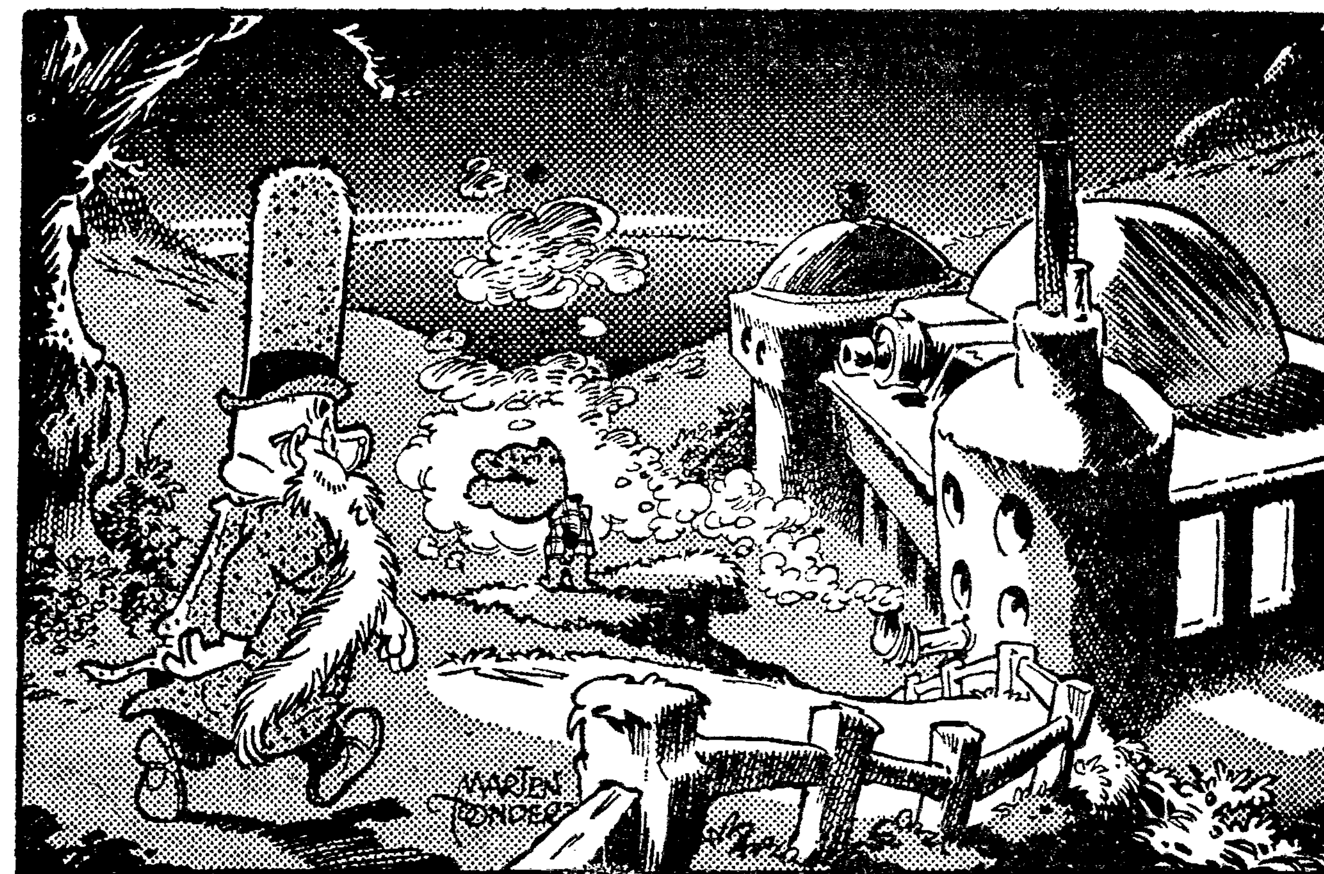
''Ik ben Kwetal'', verklaarde de grijsaard. ''En jij bent een vormtrekker, als ik me niet vergis. De beste die ik ooit gezien heb. Je stuwing is getoerd zodat je op de reus Bommel lijkt, maar je denkraam is gemispeld.''

Het valt te begrijpen dat deze woorden het kereltje nog meer verschrikten. Het wierp de dwerg dan ook een vreesachtige blik toe en rende haastig verder.

Tom Poes had Konstantijn toevallig over de heide zien lopen. Hij vond het niet vertrouwd om zo'n onzeker ventje alleen door de avond te lat. .. gaan, en daarom had hij hem op een afstandje gevolgd. Nu versnelde hij zijn pas en liep op Kwetal toe, die het zwervertje hoofdschuddend nakeek.

7269 Kwetal keek verrast om toen Tom Poes hem naderde.

"Heb je dat gezien?", vroeg hij. "Een leeg iemand die nog helemaal ingevuld moet worden. Raar hoor. Die hoort hier niet."

"Ik ken hem", zei Tom Poes. "Dat is Konstantijn. Hij is uit een ei gekomen dat we in een grot gevonden hebben en nu is heer Ollie bezig hem te vormen. Maar ik geloof niet dat hij is wat hij lijkt."

„Ah!", riep de dwerg uit. „Ik dacht al! Bommel heeft zo'n reusachtig denkraam, hè? Die kan de stuwing van zoiets makkelijk toeren. Maar het is gevaarlijk! Wat gaat er gebeuren wanneer hij het grijze stof in zijn vorm krijgt? Bommel liever dan ik!"

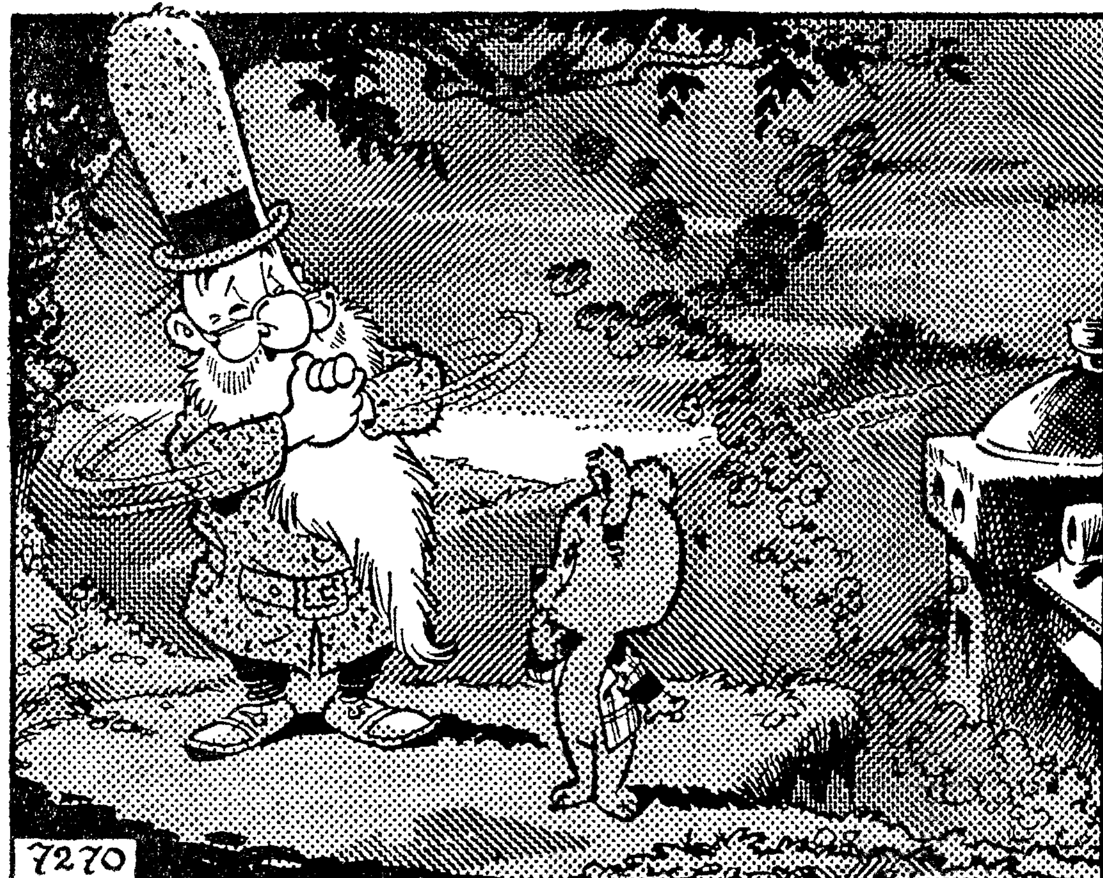
"Ja, ja, zo denk ik er ook over", zei Tom Poes. Hij nam afscheid en liep snel verder.

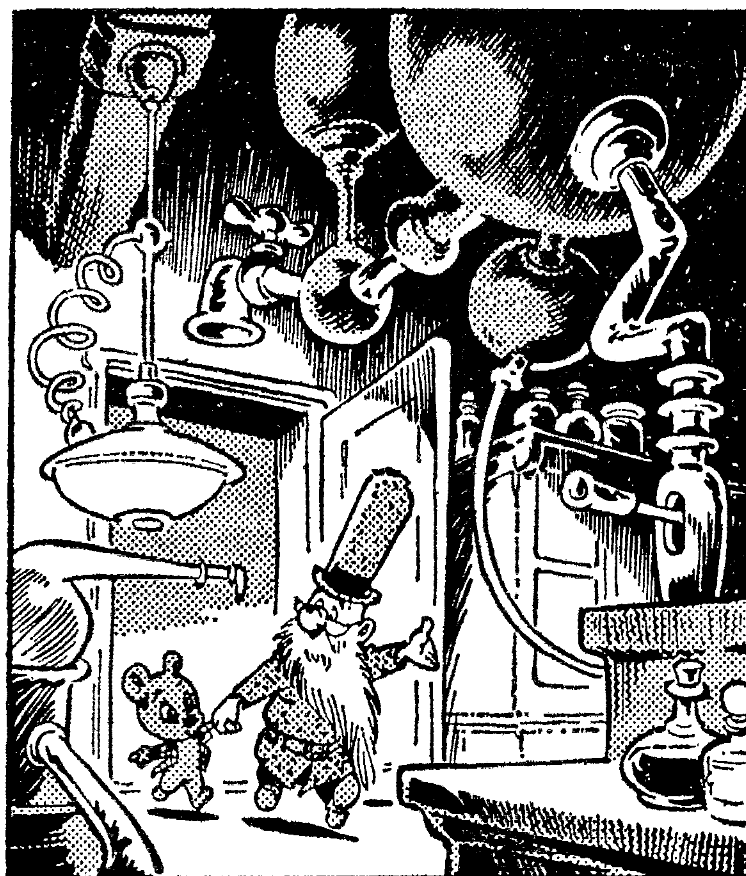
"Ik weet niet, wat Kwetal bedoelt", dacht hij. "Maar het lijkt me goed om Konstantijn in het oog te houden nu hij van huis is weggelopen. Grijze stof is zijn vorm; wat zou dat betekenen? Ik mag wel opschieten, het begint donker te worden en ik ben hem lelijk kwijt geraakt."

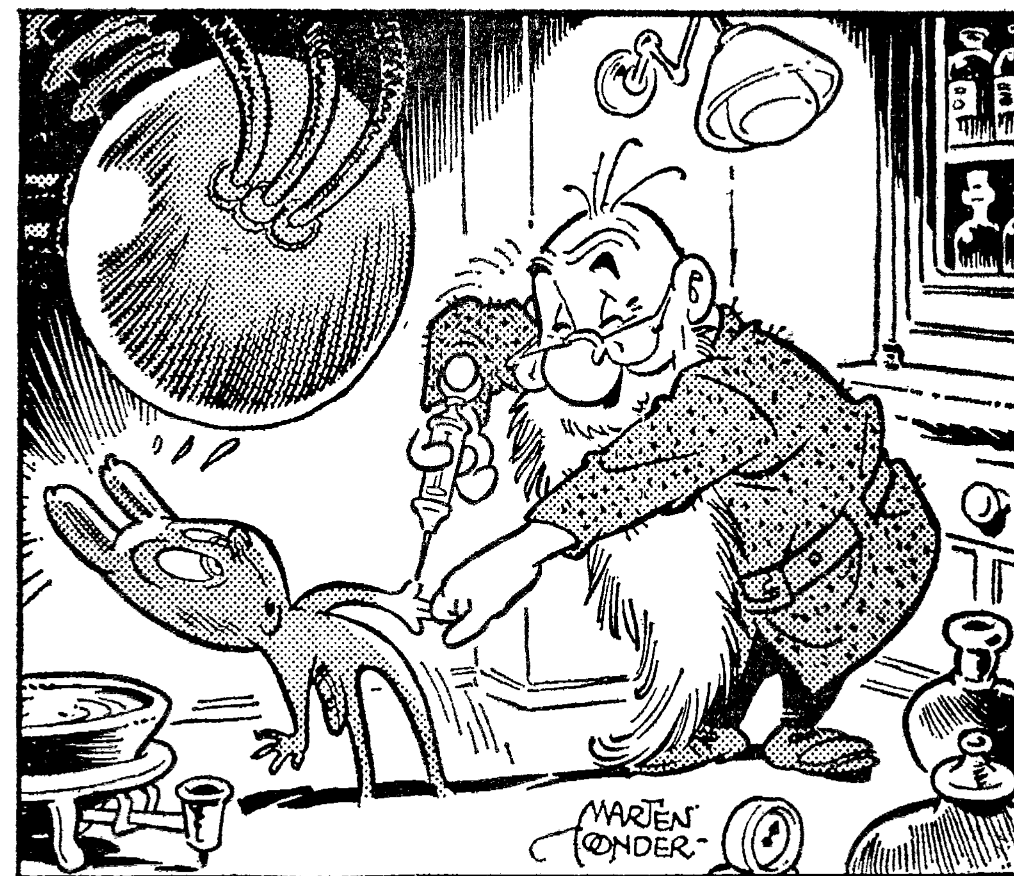
Dat was geen wonder. Het kereltje had gemaakt dat het wegkwam en nu was het in de buurt gekomen van het stadslaboratorium van Rommeldam. Daar hield het de pas in en snoof begerig de rookwolken op die uit een schoorsteen kwamen.

"Dat ruikt lekker", zei hij bij zichzelf. "Hier word ik veel sterker van dan van de luchtjes van Joost. Het is maar goed, dat ik de wereld ben ingegaan, want nu kan ik te weten komen hoe ik eigenlijk ben!"

Hij was zo verdiept in de verkwikkende geuren dat hij de nadering van professor Prlwytzkofski niet opmerkte.

7270 Professor Prlwytzkofski bleef verrast staan, toen hij konstantijntje gewaar werd.

"Praw!", riep hij uit, terwijl hij verheugd de handen in elkaar sloeg. "Welk een geluk u hier te bejegenen! Kom toch mede, bid ik u! Eindelijk zal ik u dan wetenschappelijk onder der vergroteringsglas leggen kunnen!"

"Ik wil niet onder ener vergroteringsglas!", zei het ventje beklemd. Maar de geleerde vatte hem bij de hand en trok hem mee de heuvel af. Daar was de ingang van het laboratorium en nadat hij de deur geopend had, draaide hij een knopje om, zodat de ruimte zich vulde met wit licht en zwarte schaduwen.

"Heb toch gene angst", sprak hij gemoedelijk. "Slechts een kleiner sprits om wat levenssappen te vatten. Dat doet geen wee, en van bloed kan bij u ja gene spraak zijn."

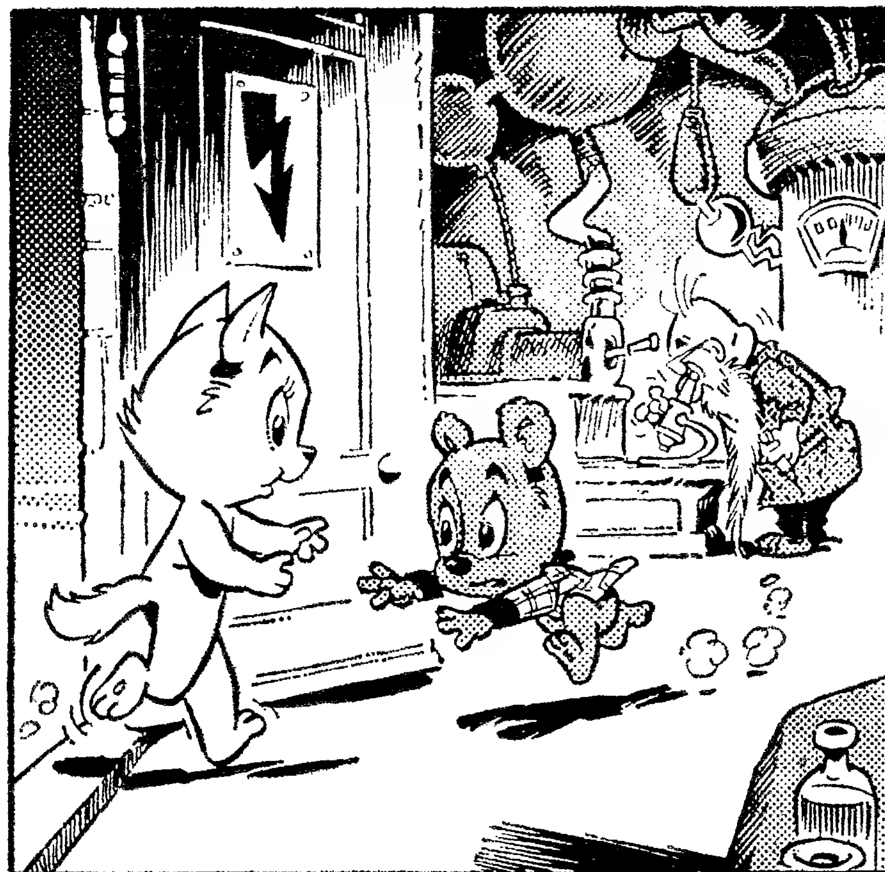
"Ik houd niet van een kleiner sprits!", riep Konstantijn vol afkeer. "En Bommel zou het niet goed vinden als jij levenssappen vat!"

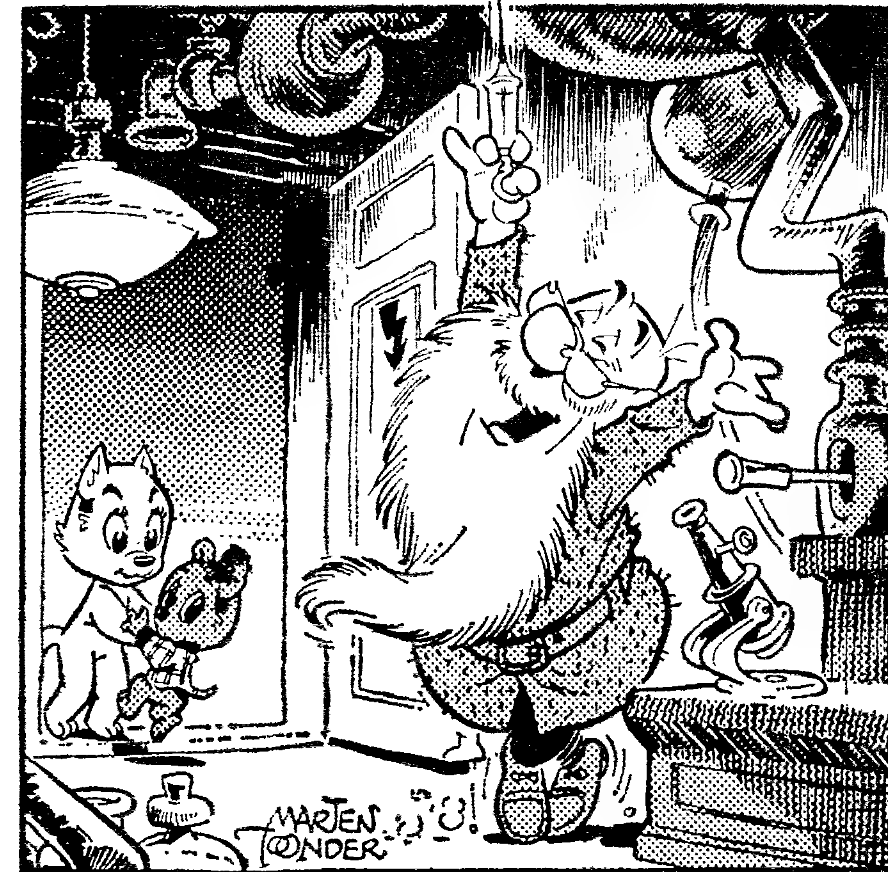
"Grootaardig!", hernam de hoogleraar, terwijl hij een injectiespuitje te voorschijn haalde. "Het is gans wonderbaar hoe u in een kortes ogenblikjen wetenschappelijke uitdrukken verstaat! Der conformering is fabelachtig!"

Zo sprekende greep hij een hand van het bevreesde kereltje, en met een geruststellende glimlach prikte hij hem snel in de duim. Het deed geen pijn, maar Konstantijn schrok zo vreselijk, dat hij zijn vorm verloor en dun uitgerekt achterover sloeg.

"Gans amorf", zei de geleerde tot zichzelf. "Juist zoals ik bereids vaststellen gekund heb. Het is al geschied, kleiner man, u kunt uwer gestalt weder hernemen."

7271 Konstantijn herstelde zich snel toen de professor hem had losgelaten, maar hij was zo geschrokken dat hij beverig bleef staan.

''Een schoner sprits'', mompelde de geleerde, terwijl hij zijn spuitje tegen de lamp omhoog hield. ''Vervenlozer vloedigheid; dat vermoedde ik ja. Thans zal ik der plasma rustig onder der microscoop in het oog vatten kunnen. Ach, ik sta hier op der drempel ener grootaardiger wetenschappelijker ontdekking!''

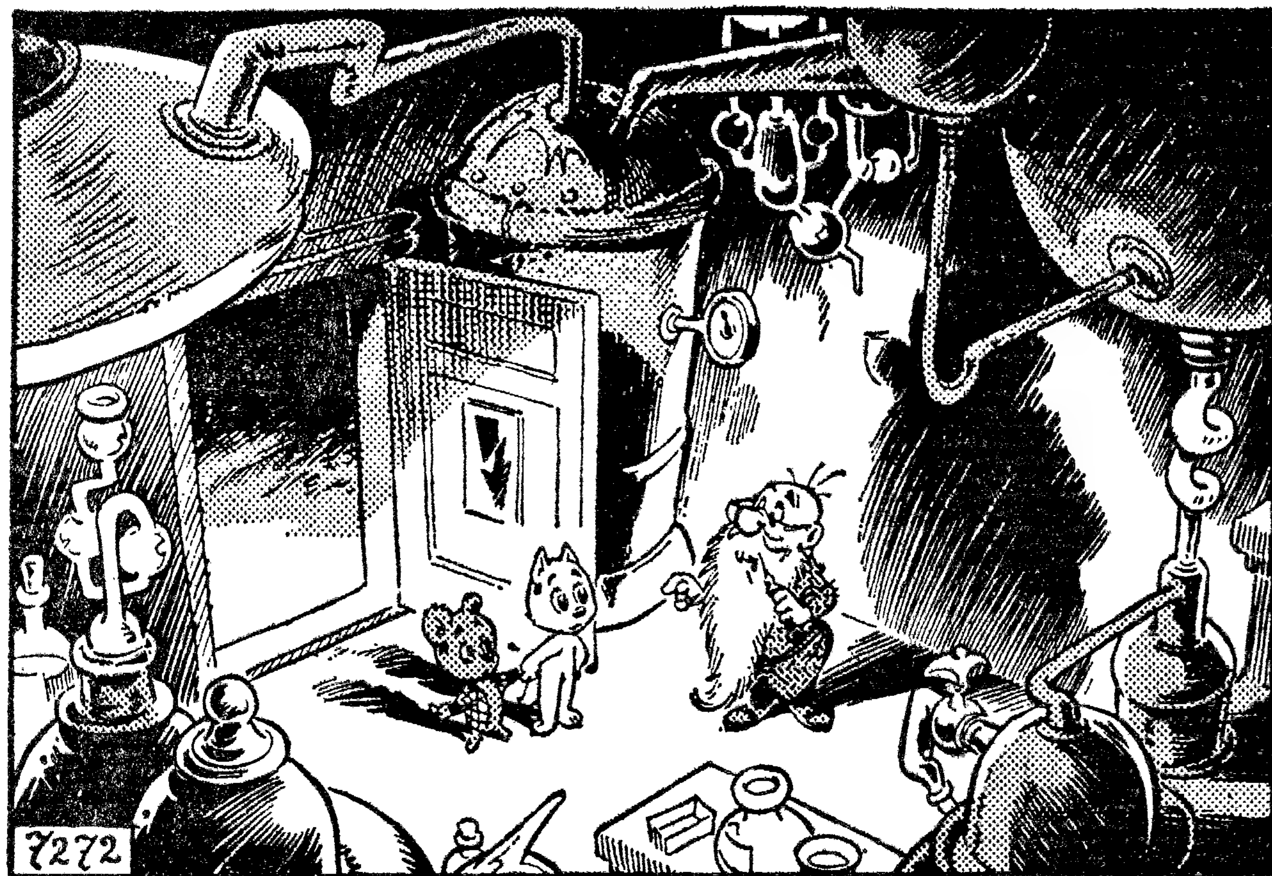
Zo prevelend liep hij met zijn vangst naar de tafel waarop zijn instrumenten stonden, en liet het ventje alleen achter.

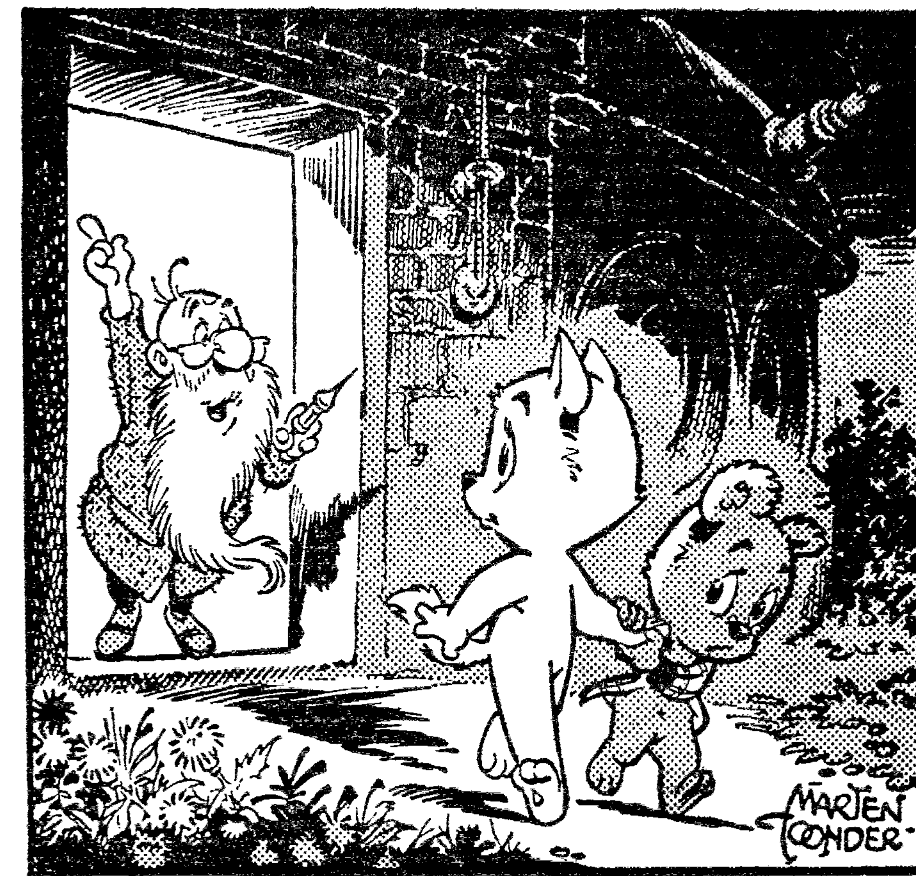
Nu vond Konstantijn de kracht over zijn ledematen echter terug. Hij keerde zich om en holde naar de uitgang, juist op het moment dat de deur geopend werd door Tom Poes, die zijn spoor weer gevonden had.

''Wees maar niet bang'', zei die. ''Ik moet even met deze meneer praten, en dan gaan we naar huis. En ik zal zorgen, dat hij je geen kwaad doet, hoor.''

Het lag echter helemaal niet in de bedoeling van de heer Prlwytzkofski om onaangenaam te zijn. Hij richtte zich kraaiend op vanachter zijn microscoop en zwaaide met het lege spuitje.

''Hier is ener materie die iedere vorm aannemen kan!'', riep hij opgetogen uit. ''Er hebben zich echter kristallijnen opgedaan die nader betracht worden moeten. Het is klaar dat een nieuwer levensfaze ingegaan geworden is.''

7272 Professor Prlwytzkofski kreeg nu Tom Poes in de gaten, die met het ventje bij de deur stond.

"Praw", sprak hij, terwijl zijn wetenschappelijke trekken zich verzachtten. "Der goede dag. Wellicht kunt u mij enige gegevens over deze levensvorm verschaffen? Hoe heet der jong?"

"Kon Gruwer", zei Tom Poes. "Tenminste, zo heette zijn vader of zijn moeder, dat weet ik niet zeker. Maar heer Ollie noemt hem Konstantijn."

"Der Boml is mij gelijkgeldig", hernam de geleerde. "Maar der naam Kon Gruwer is gans interessant. Dat kan ja afgeleid worden zijn van kongrueren, volgt u mij?"

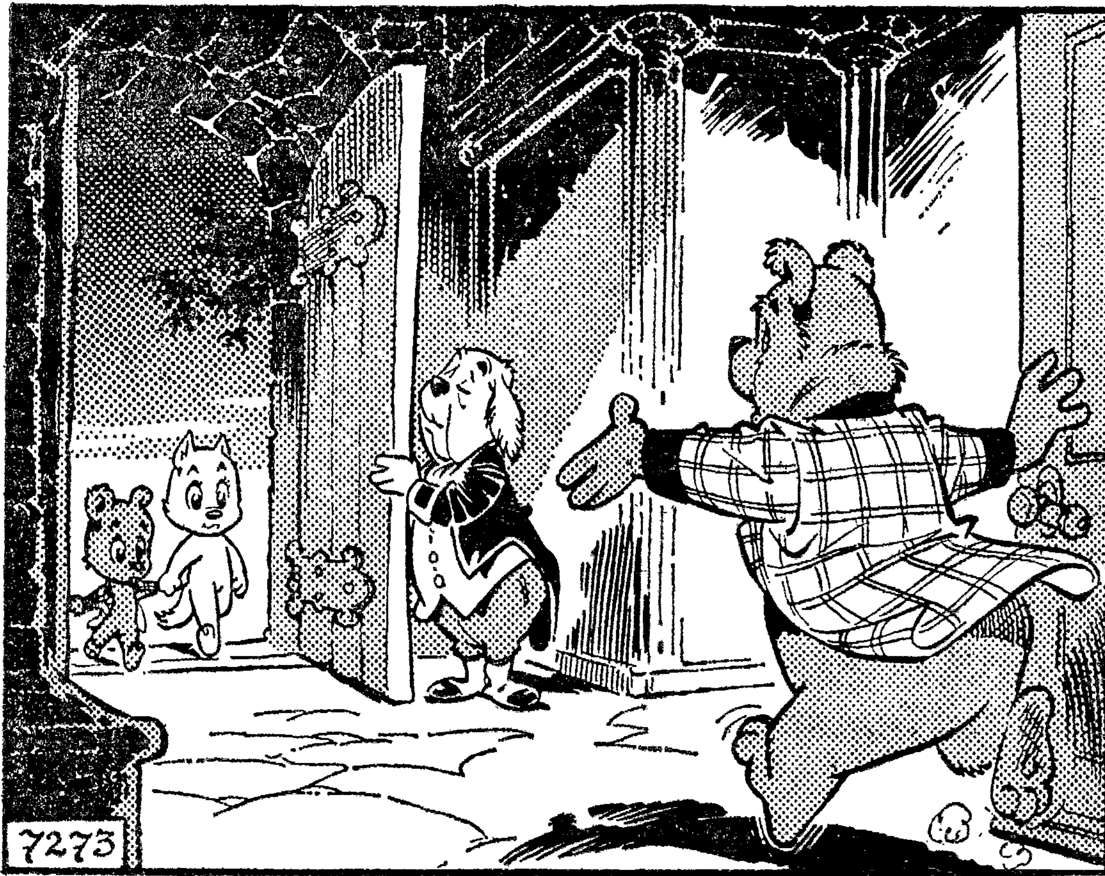
"Wat is kongrueren?", vroeg Konstantijn bedrukt, "Is dat gewoon?"

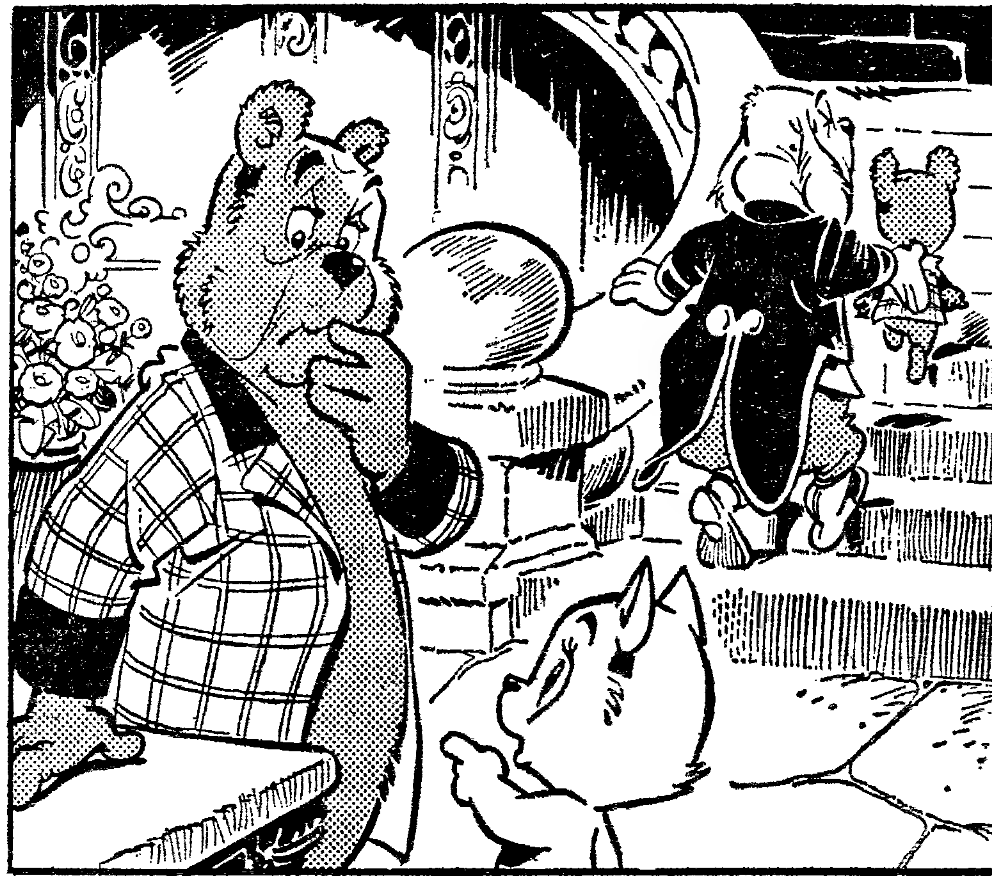
"Het is gans gewoon", zei de hoogleraar geruststellend. "Vele lieden kongrueren hedentendage zeer bekwaam. Men verzoekt overeen te stemmen met zijner omgeving, noteert u dat. Maar zo schoon als bij u heb ik het nog nooit waargenomen gekund; het is buitenordentelijk!"

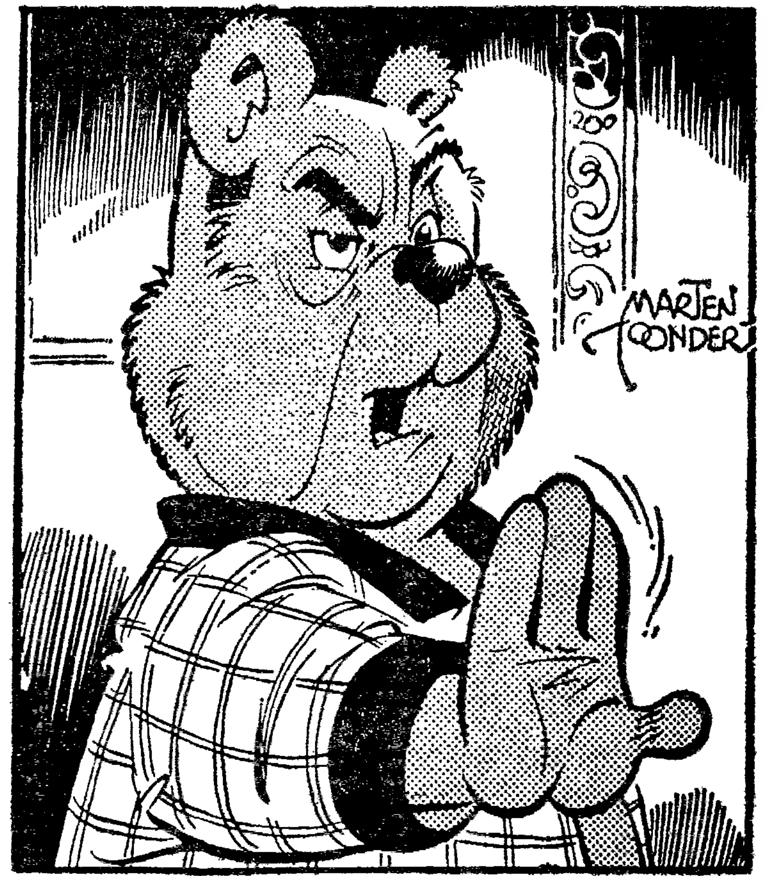
"Maar hoe is hij nu eigenlijk zelf?", vroeg Tom Poes. "Als hij niet probeert op een ander te lijken, hoe is hij dan?"

"Daar heb ik u!!", riep de professor uit. "Dat zou ik ook weten willen! Maar thans heb ik genoegzaam gegevens om der behoorde te bewegen der Krochthol open te leggen! En dan zullen wij maar zien!"

Konstantijn had er nu genoeg van. De opgewonden geleerde boezemde hem angst in, en hij vond het niet prettig wat er over hem gezegd werd. Daarom trok hij Tom Poes mee naar buiten, de frisse nachtlucht in.

7273 Toen Tom Poes een poosje later met het ventje Bommelstein binnenkwam, snelde heer Bommel hen uit zijn kamer tegemoet.

„Gelukkig!" riep hij uit. „Ik heb een vreselijke avond gehad! Hoe heb je dat kunnen doen, jonge vriend? Je weet toch dat Konstantijn naar bed moet?"

Ik heb hem gevonden", zei Tom Poes een beetje kribbig. "Hij was weggelopen en ik heb hem naar huis gebracht. Trouwens, hij heet Kon Gruwer, dat is nu wel zeker."

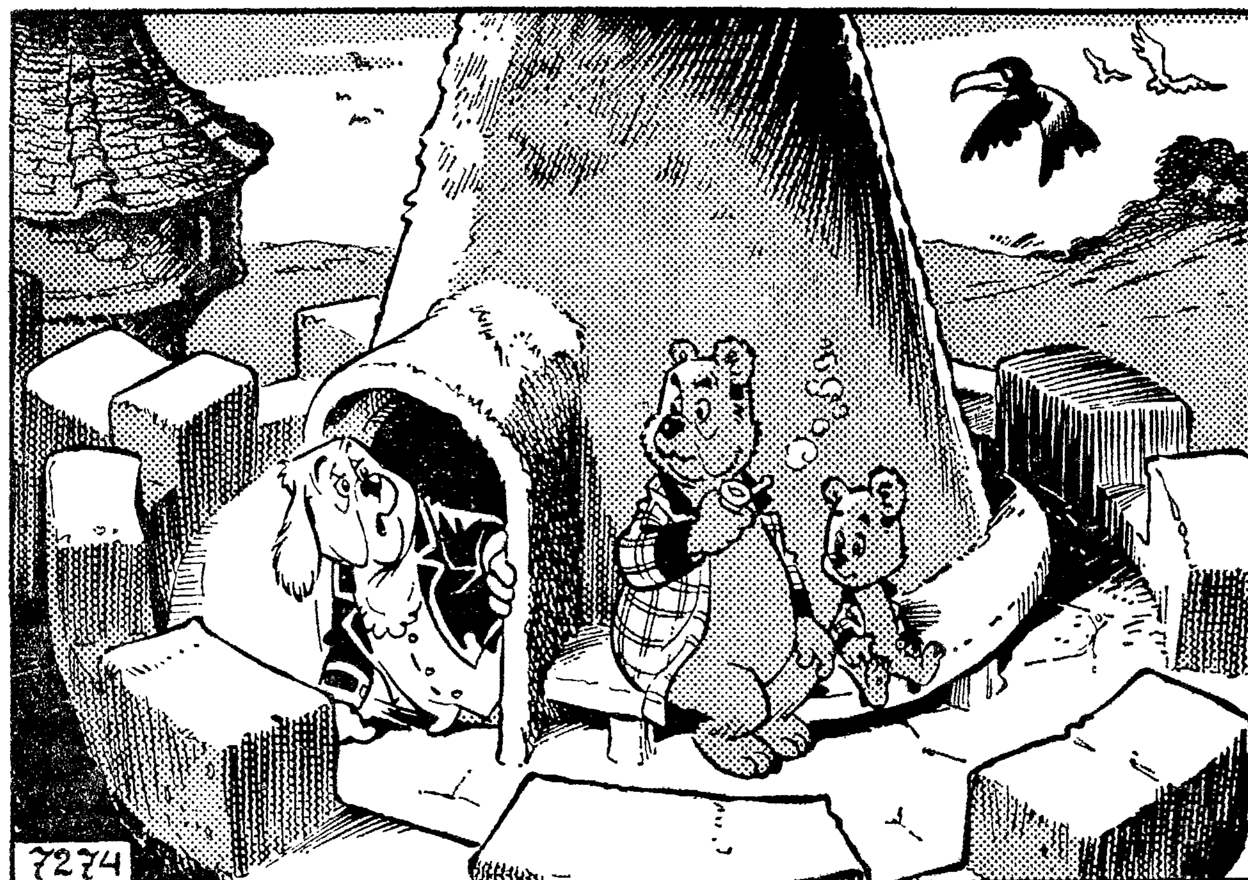
"Kon Gruwer?", herhaalde heer Ollie uit het veld geslagen. "En jij hebt hem gevonden? Ik dacht.. eh.. Het was heel lelijk van Kon Gru... van Konstantijn, om pappa zo in de ongerustheid te laten zitten, bedoel ik. Dat mag hij nooit meer doen, want het is erg stout. En nu moet hij vlug naar bedje toe en gaan slapen.

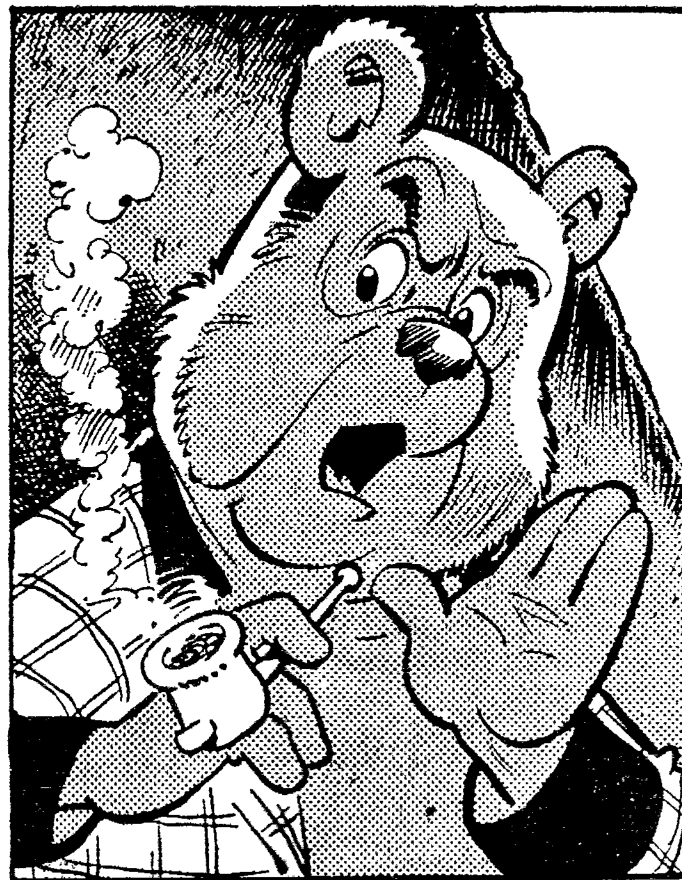
"Ik hoef niet slapen" zei het kereltje, maar reeds had Joost hem met zachte hand naar de trap gevoerd en nu duwde hij hem voor zich uit naar boven.

"Ik heb Kwetal gesproken", zei Tom Poes. "En ook de professor. Ze zeggen.."

"Het kan me niet schelen wat ze zeggen", zei heer Bommel uit zijn humeur. "Ze hebben niets met Konstantijn te maken. Ik heb hem gevormd, als je begrijpt wat ik bedoel."

"Er komen moeilijkheden", hield Tom Poes vol. "Dat is zeker! Hij moet terug naar de grot voordat hij zichzelf wordt."

7274. Professor Prlwytzkofski kende geen rust meer toen hij een blik in het inwendige van Konstantijn geworpen had. Reeds vroeg in de morgen verscheen hij op het stadhuis om hulp te vragen voor verdere onderzoekingen, en de gevolgen bleven niet uit.

Toen heer Ollie zich met zijn pupil op een toren van Bommelstein had neergezet om over de plaats van een heer in de samenleving te praten, werd hij gestoord door de bediende Joost.

„Excuseer, heer Olivier", sprak deze, het hoofd uit de koekoek stekend. „Daar is de heer Dorknoper. Hij wil u spreken over de papieren van de jonge heer hier."

„Welke papieren?" vroeg heer Bommel ontstemd. „Wat is dat nu weer?"

„Iedereen heeft papieren, met uw goedvinden", zei de knecht voorzichtig. „Als men niet opgeschreven is, bestaat men niet. En omdat...."

„Genoeg!", riep heer Ollie uit. „Laat Dorknoper naar boven komen, dan zal ik hem bewijzen, dat Konstantijntje ook zonder papieren bestaat. Wat verbeeldt zo'n ambtenaar zich eigenlijk?"

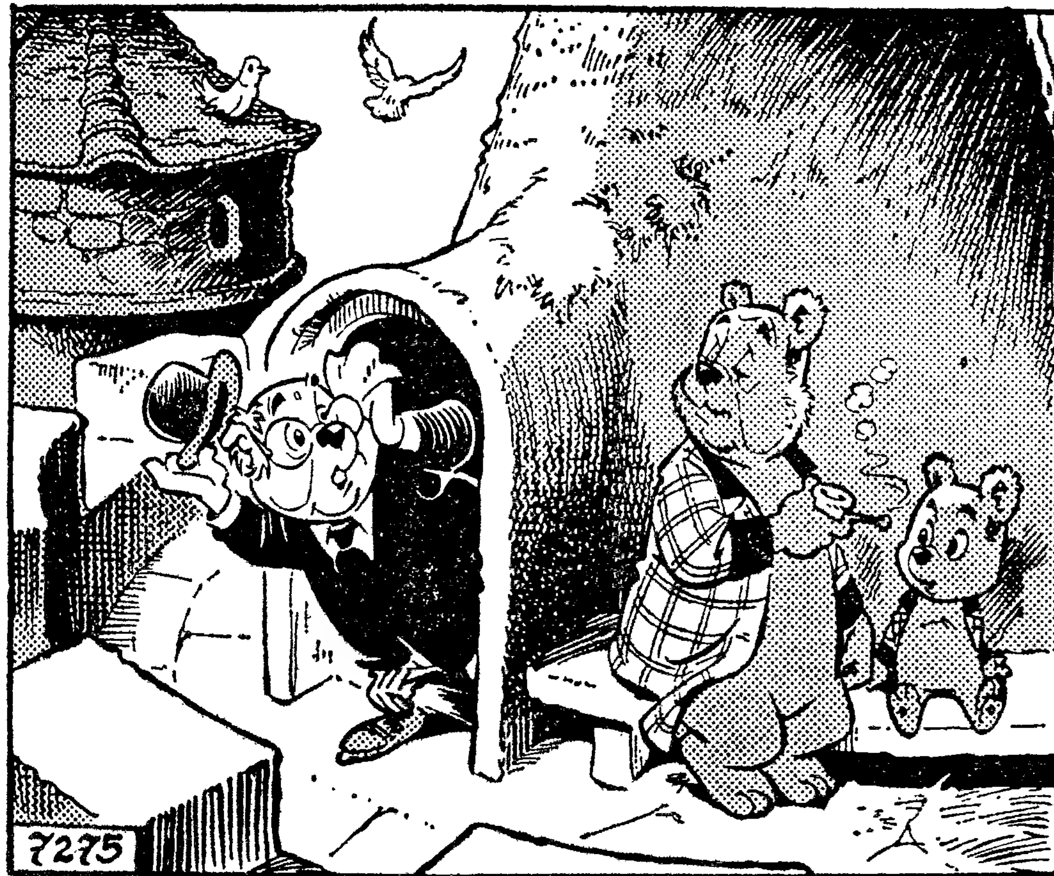
Joost verdween in het inwendige van de toren, en heer Bommel blies met bewolkt voorhoofd in zijn pijp.

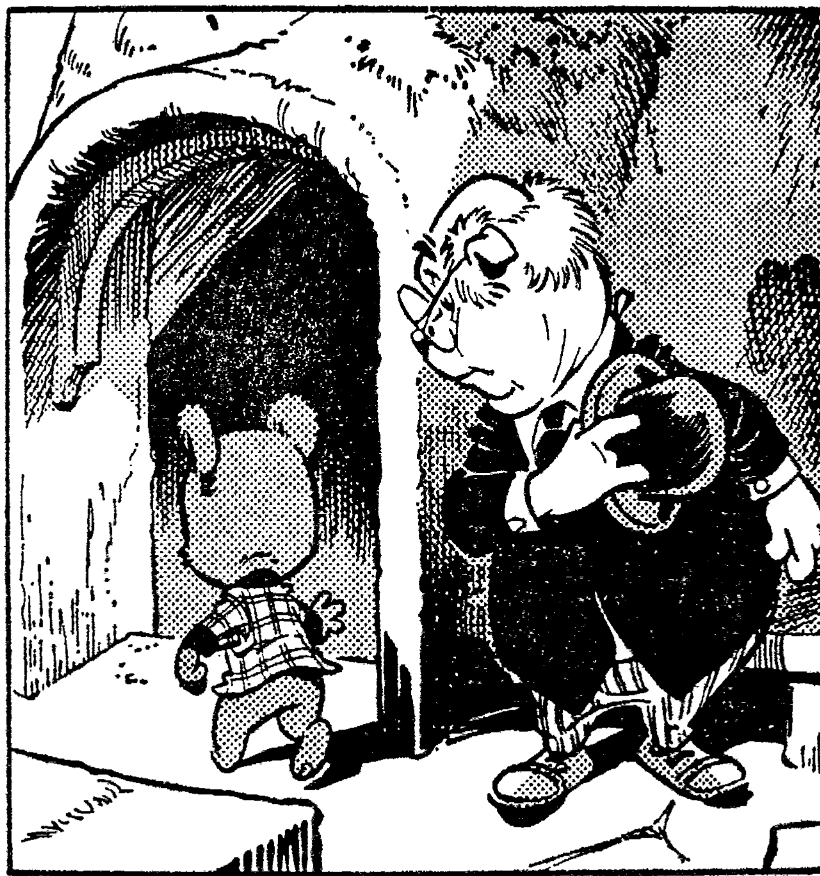
„Wat verbeeldt zo'n ambtenaar zich?", vroeg het ventje leergierig.

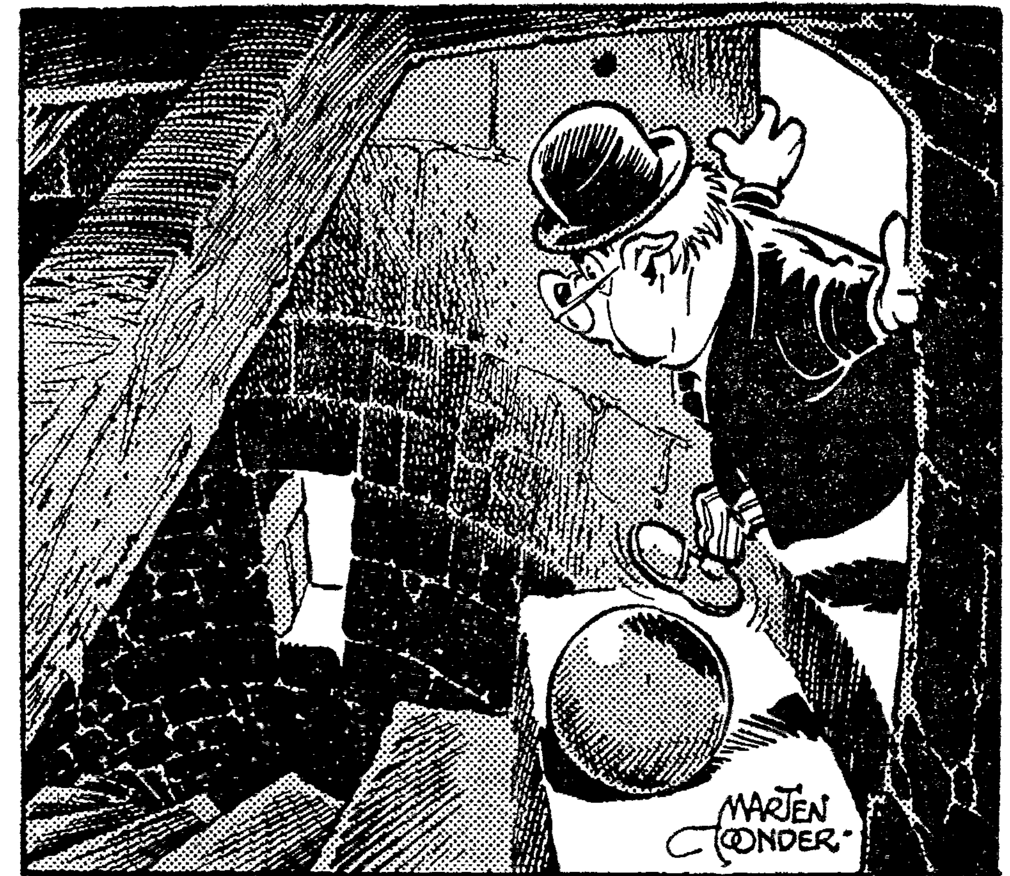
„Hij verbeeldt zich, dat hij de vorming van een heer kan ringeloren", verklaarde zijn leermeester. „Papieren, wetten en voorschriften; dat is zijn leven! Zo'n beambte is soms meer dan een gewoon iemand verdragen kan."

„Wat zou een gewoon iemand soms doen?", wilde Konstantijn weten.

„Hem de deur uitgooien!" mompelde heer Ollie grimmig.

7275. „Een gewoon iemand zou zo'n ambtenaar de deur uitgooien", herhaalde Konstantijntje oplettend.

Heer Bommel wilde dit gezichtspunt nader toelichten, maar op dat moment verscheen de heer Dorknoper hijgend op het torendak.

„Foei, is dat klimmen", sprak hij, zijn voorhoofd bettend. „Het uitzicht is mooi, maar daarvoor kom ik nu niet. Het gaat om een vreemdeling, die u hier huisvesting schijnt te geven. Een zekere Kon Gruwer. Ik moet even een en ander over hem noteren; geboorteplaats en datum, geloof, opleiding, schoenenmaat en denkrichting, u weet wel. Kan ik zijn papieren even inzien? Waar is de betreffende?"

„Hier", zei heer Ollie kort, en hij wees met zijn pijpesteel op het ventje dat naast hem zat.

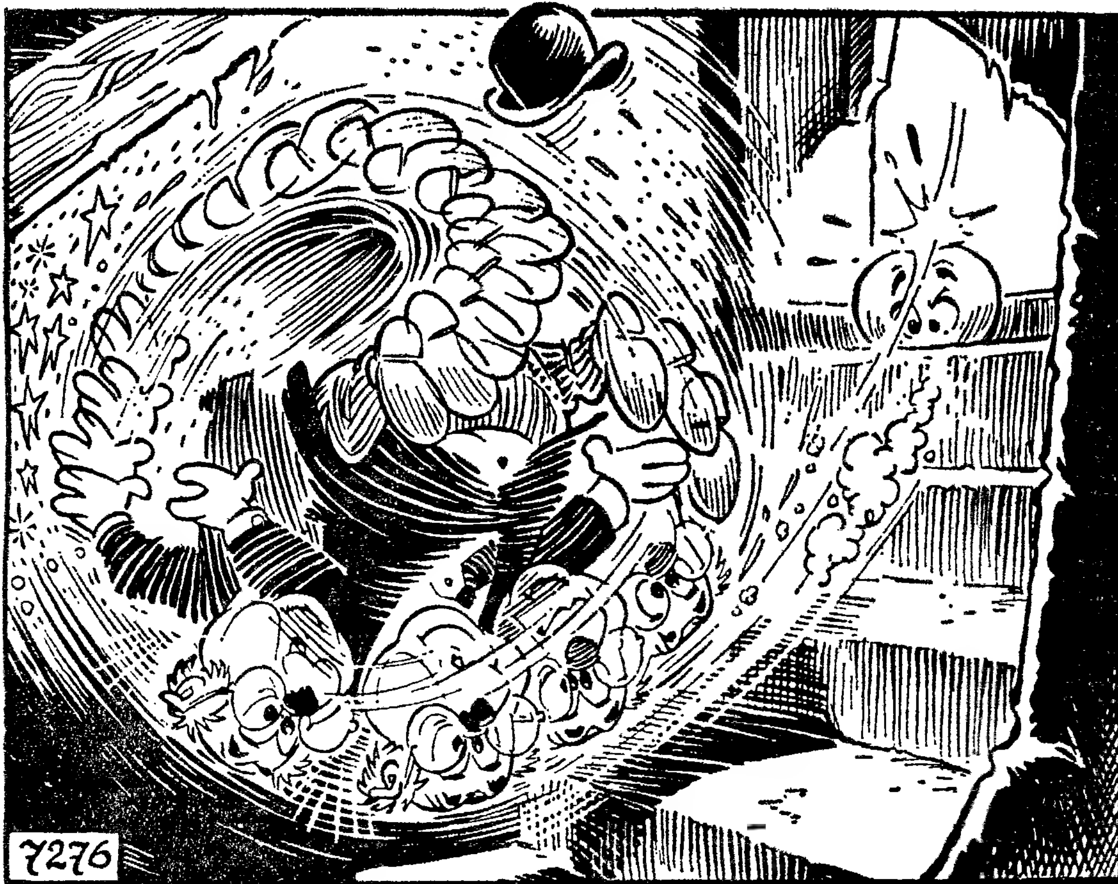
De hooggeplaatste beambte keek verbaasd op.

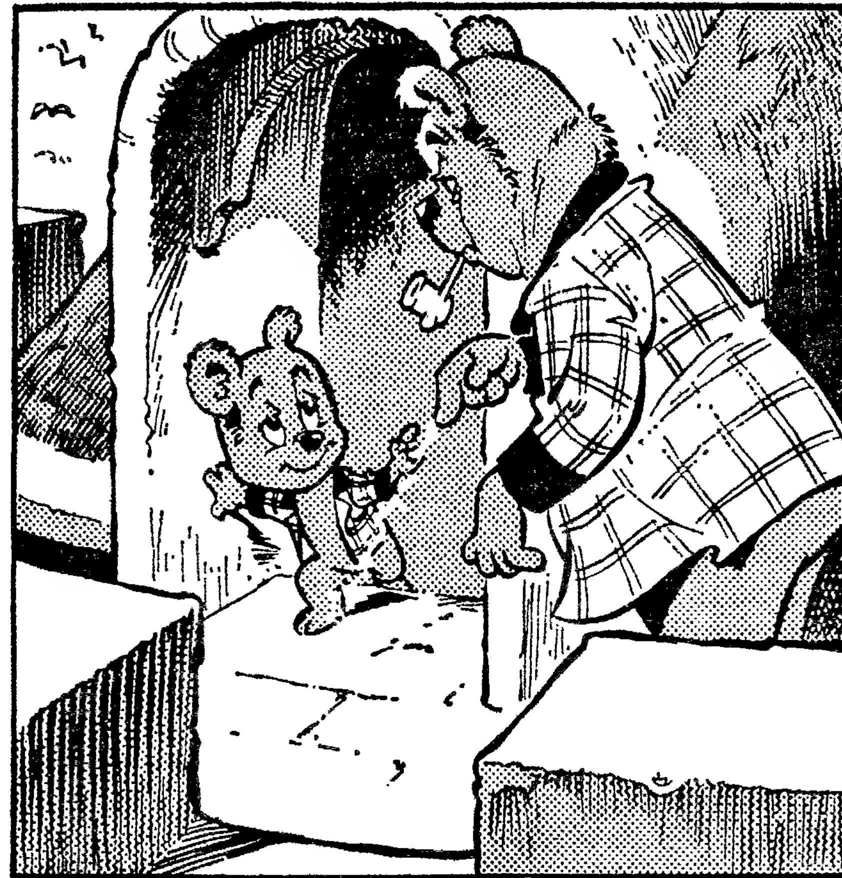
„Die?" vroeg hij. „Een alleraardigste knaap. Zeker familie van u? Natuurlijk moeten zijn papieren in orde zijn, maar ik begrijp toch niet helemaal waar professor Prlwytzkofski heen wil. Kinderen kunnen toch niet aan wetenschappelijke proeven worden blootgesteld? Maar goed, u kunt dit rustig aan mij overlaten; alles gaat langs de geordende kanalen. Hoe is je naam, kereltje?"

Konstantijn antwoordde niet. Hij liet zich van de bank glijden en stapte langs de ambtenaar eerste klasse naar de deuropening.

„Wacht!", riep deze. „Ik moet je even opschrijven; het is zó gebeurd. Hoe heet je, broer?"

Zo sprekende volgde hij het ventje naar binnen en keek spiedend rond. Tot zijn verbazing was de toren geheel verlaten, en aan de vreemde bal die voor zijn voeten lag schonk hij geen aandacht, zodat hij er boven op trapte.....

7276 De heer Dorknoper stapte de donkere toren binnen om Konstantijn te zoeken, en daarbij lette hij niet op de bal die voor zijn voeten lag. De gevolgen waren verschrikkelijk; want toen hij op het ronde voorwerp trapte, verloor hij natuurlijk het evenwicht en stortte langs de wenteltrap naar beneden. De echo's van zijn val rommelden op akelige wijze door het oude metselwerk en vermengden zich met zijn schreeuw, totdat ze ten slotte in de diepte verstierven.

De bal had het gebeuren met bolle oogjes gevolgd, en toen alles stil werd, nam hij snel zijn vorm weer aan en stapte naar buiten op het torendak. Daar stond heer Bommel, die geschrokken overeind was gekomen.

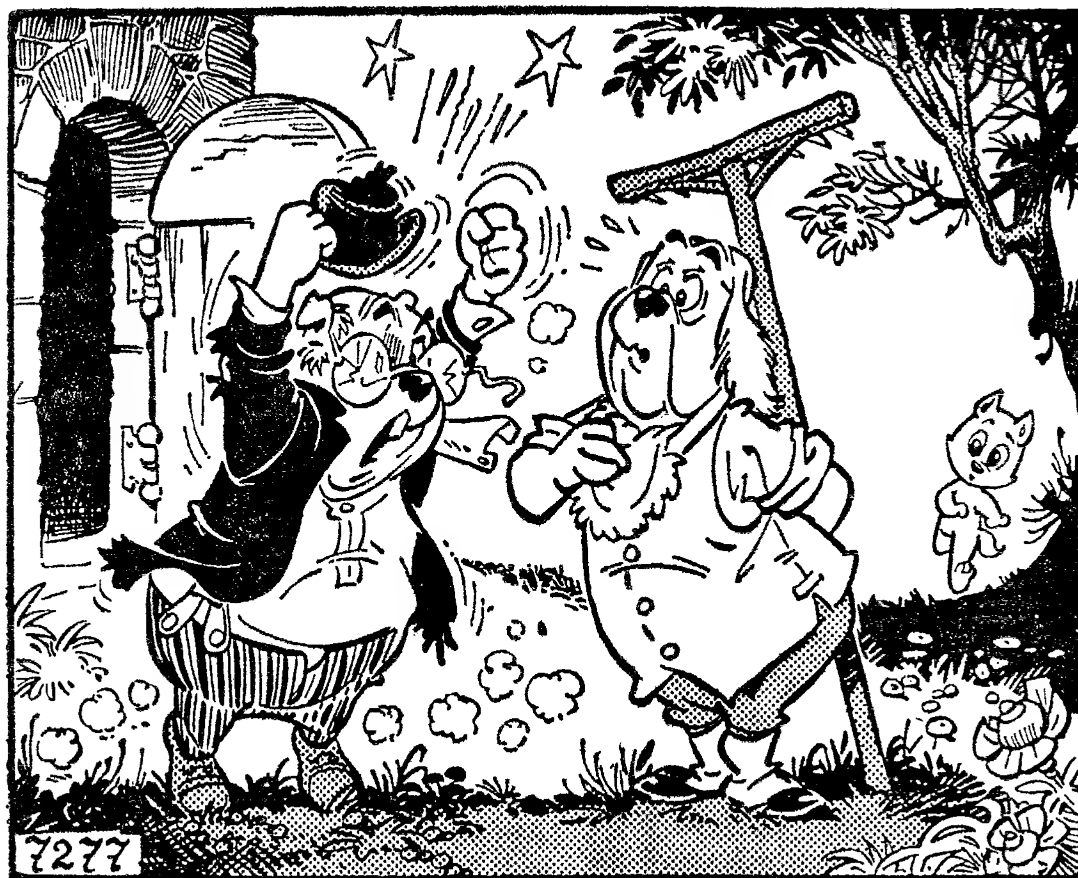
„Wah-Wat was dat?", vroeg hij ongerust. „V-Viel daar iets? Wat heb je gedaan, Konstantijntje?"

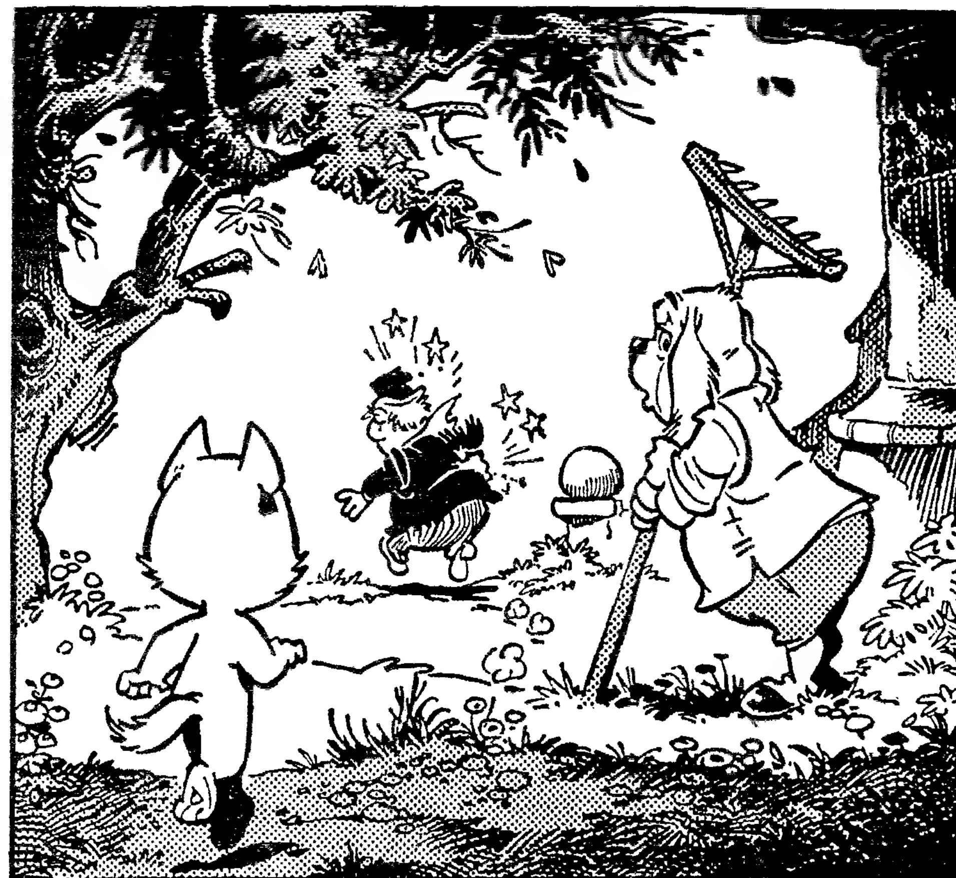
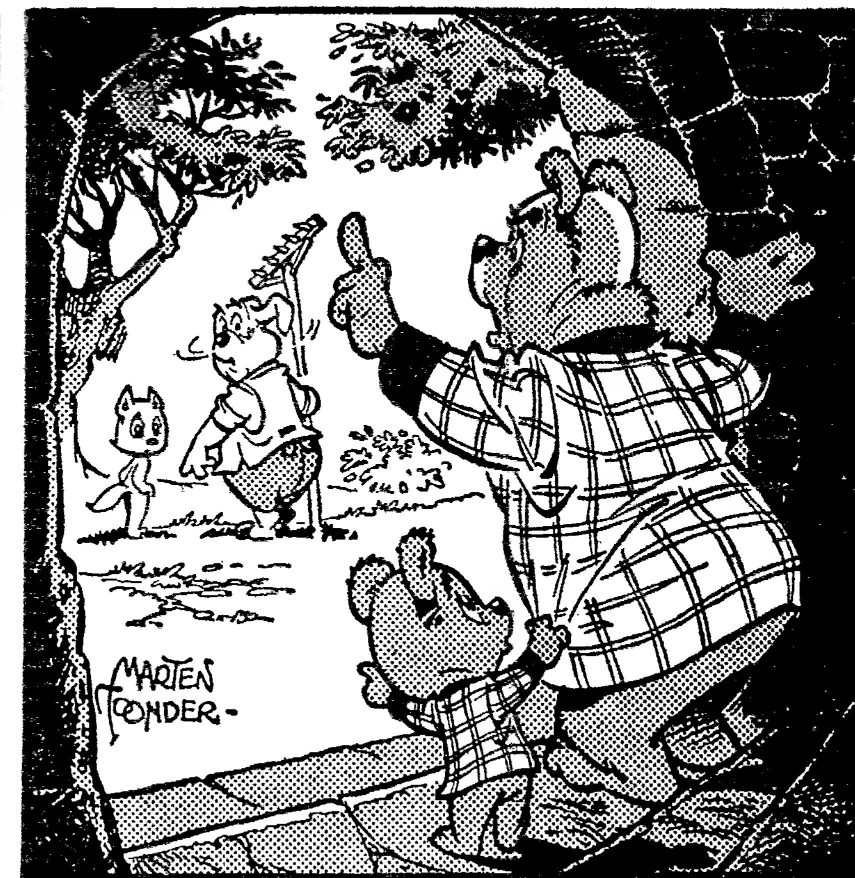
„Ik heb gewoon gedaan", zei het ventje braaf. „Zoals u me geleerd hebt."

„Dat is knap", hernam heer Ollie prijzend. „Maar wat was dat voor gewoons? Het maakte veel lawaai, als je begrijpt wat ik bedoel. Waar is meneer Dorknoper gebleven?"

Het kereltje haalde de schouders op, zodat zijn leermeester niet veel wijzer werd. Maar wanneer hij over de transen had gekeken zou hij de ambtenaar eerste klasse op het gazon hebben opgemerkt, waar deze met een doffe dreun terechtkwam voor de voeten van Joost, die juist het pad wat aan wilde harken.

„Zeer betreurenswaardig!", prevelde de knecht geschokt. „Men moet voorzichtig zijn op die gladde trappen! U had zich gemakkelijk kunnen bezeren, met uw goedvinden."

7277 Na enige ogenblikken sloeg de heer Dorknoper een blauw oog op en nam langzaam een zittende houding aan.

„Hebt u zich bezeerd, met uw welnemen?", vroeg Joost bezorgd.

„Be..bezeerd?!", herhaalde de ongelukkige met verstikte stem. Hij kwam kreunend overeind, raapte zijn verpletterde hoed op en zette zijn gebarsten bril recht.

„Be..bezeerd?!, riep hij uitzinnig. „Men heeft een aanslag op mij gepleegd! De knaap Gruwer heeft een bal onder mijn voeten geplaatst en zich onzichtbaar gemaakt! Er is hier iets vreemds aan de hand! Maar er zal een diepgaand onderzoek plaats vinden, dat beloof ik u! Men is nog niet van mij af!"

Na deze duistere woorden stulpte hij zijn hoofddeksel over zijn kwetsuren en strompelde de grasmat af.

„Wat is er gebeurd?", vroeg Tom Poes, die juist langs kwam.

„De overheid is pijnlijk getroffen", legde Joost uit. „Dit loopt verkeerd, jonge heer! Het is allemaal de schuld van onze logé, als ik me zo mag uitdrukken. Er is iets vreemds aan dat ventje, dat heb ik al vanaf het begin geweten!"

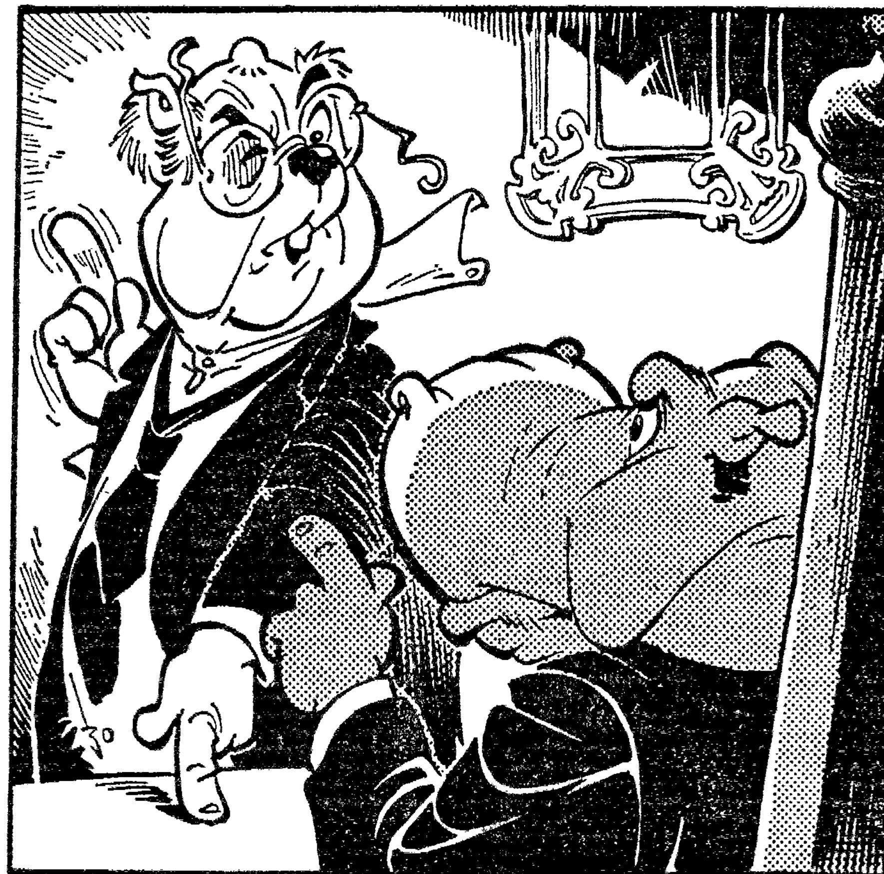
Konstantijn was intussen met heer Bommel naar beneden gekomen en daardoor ving hij juist de laatste woorden op.

„Wat bedoelt hij?", vroeg hij. „Ben ik toch niet gewoon?"

Heer Ollie versomberde.

„Wat bedoel je met iets vreemds?", riep hij streng naar zijn bediende. „Wat heb jij vanaf het begin geweten?"

7278. Toen de heer Dorknoper de kamer van de burgemeester binnentrad, was deze juist in gesprek met commissaris Bulle Bas. Maar het zien van de verscheurde ambtenaar eerste klasse maakte daar een einde aan.

„Wat is er met jou gebeurd?", riep de magistraat uit. „Hoe durf je hier in die lompen verschijnen? Je ziet eruit alsof je van een toren bent gevallen!"

„Dat heeft inderdaad plaats gegrepen", gaf de beambte toe, en daarop gaf hij met verstikte stem een verslag van het voorgevallene.

„Een bal onder je voeten?", herhaalde de burgemeester toen hij klaar was. „En dat ventje was onzichtbaar geworden? Wat een onzin! Ik begrijp niet wat iedereen van Bommels zoontje wil. Het leek mij gewoon maar een aardig kereltje toe, toen ik het een poosje geleden zag."

„Mij ook", zei de heer Dorknoper bitter. „Maar ik geef u in dringende overweging om zijn achtergronden haarfijn uit te laten zoeken. Hij is niet gewoon, dat is duidelijk."

„Waarom is Konstantijntje niet gewoon?", vroeg heer Bommel op dat moment aan zijn bediende. „Je kunt zoiets niet zomaar zeggen, Joost! Dat doet mijn vaderhart pijn, als je begrijpt wat ik bedoel."

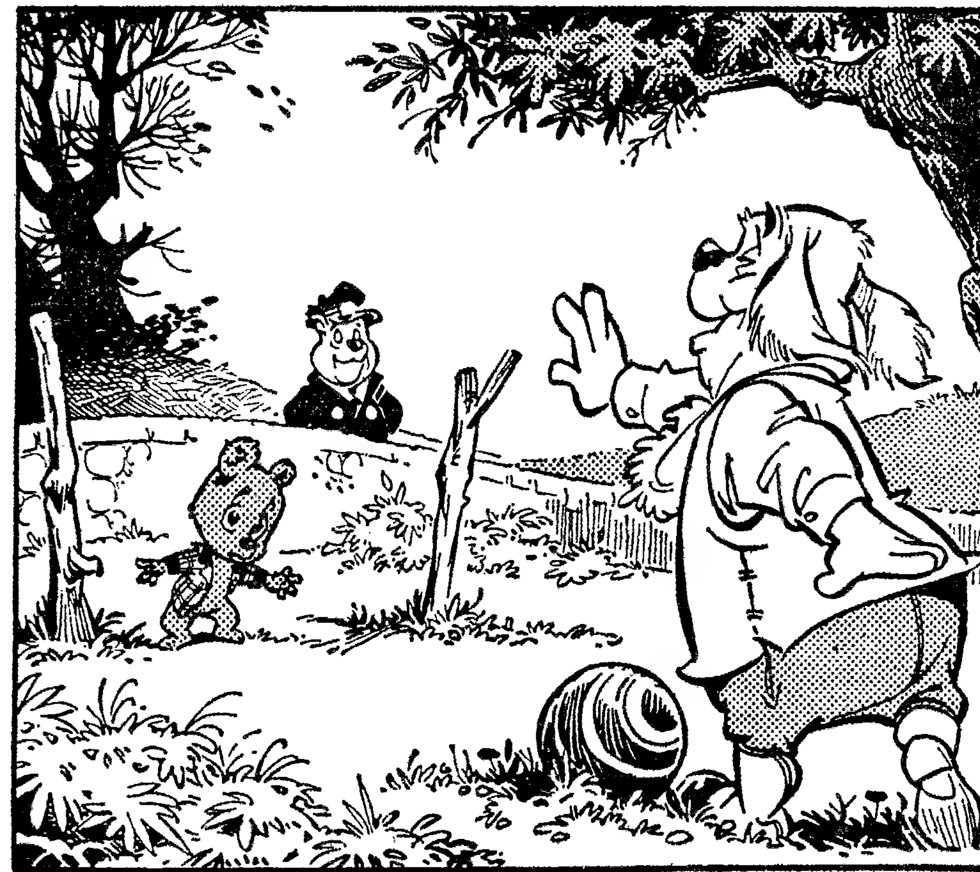
Deze vraagt bracht de knecht even in verlegenheid, doch hij herstelde zich spoedig.

„Hij doet niet als gewone jongens van zijn leeftijd, met uw goedvinden", verklaarde hij. „Geen voetbal, geen zwemmen, geen ravotten. Hij bootst alleen maar na, als ik zo vrij mag wezen.

„Goed", zei heer Ollie, nadat hij enige tijd had nagedacht.

„Mooi. Vanaf heden wordt er gevoetbald en geravot. Zorg daarvoor, Joost."

7279. Burgemeester Dickerdack had inmiddels een besluit genomen.

„Dat gezeur over Bommels zoontje verveelt me'', sprak hij. „Al die vragen om wetenschappelijk onderzoek zijn hinderlijk en kostbaar; ik heb al vijf florijnen uit de gemeentekas besteed om die grot te laten onderzoeken! Ga jij nu persoonlijk eens kijken, Bas. Misschien kan jij uitmaken of het ventje normaal is, of dat we Zielknijper moeten inschakelen.''

De commissaris salueerde en verliet het gemeentehuis om zich naar Bommelstein te spoeden. Onopvallend drentelde hij langs het grasveld en wierp in het voorbijgaan een blik over het muurtje. Daar trof een aardig, opgewekt toneeltje zijn oog en glimlachend bleef hij staan.

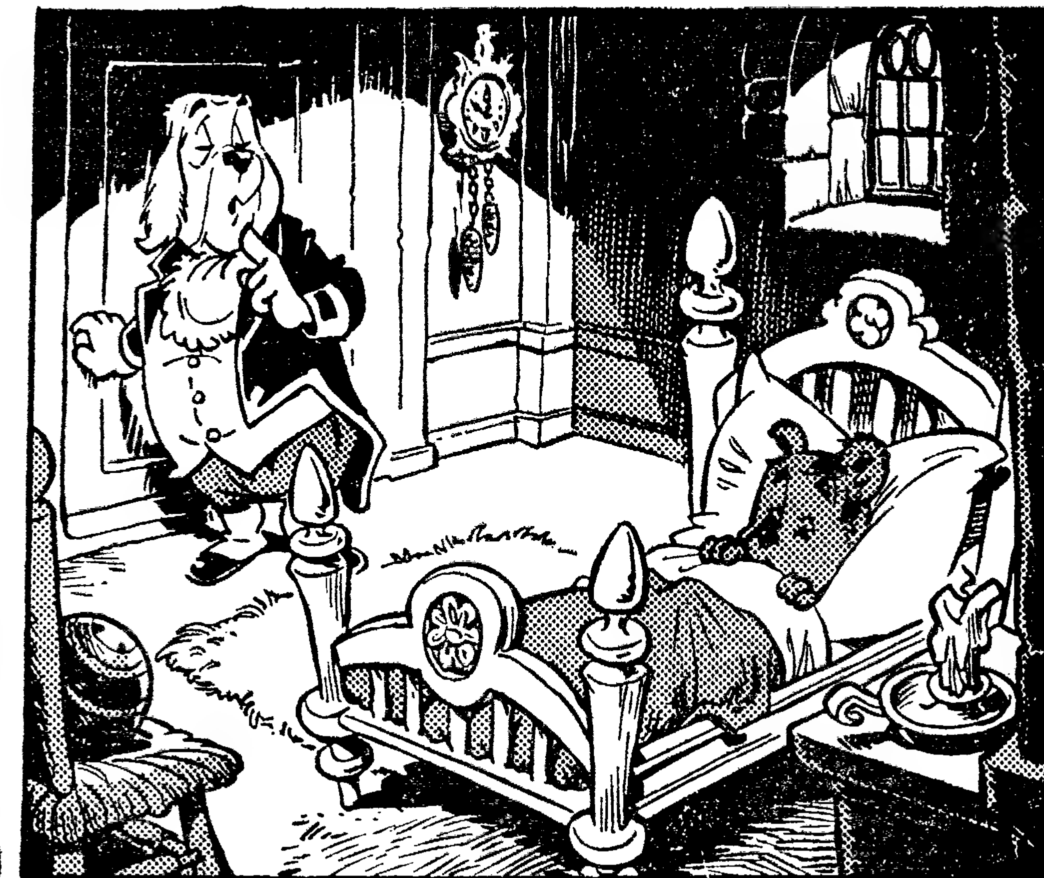
„Dat moet het betreffende ventje zijn'', sprak hij tot zichzelf. „Een alleraardigste, frisse knaap. Heel anders dan men tegenwoordig vaak ziet. En kijk eens aan, hij leert voetballen! Dat is vlug voor zijn leeftijd.''

„Ik ga nu een voorzet nemen, met uw welnemen'', riep Joost op het gazon. „En ik moet erop aandringen dat u hem tracht tegen te houden, jonge heer! Het spel wil, dat de bal die twee paaltjes niet passeert!''

Zo sprekende nam de brave knecht een aanloopje en trapte het leder met kracht de lucht in. Het zag ernaar uit dat het hoog over het hoofd van de kleine op de weg zou belanden, maar Konstantijntje liet zich niet kennen. Hij trachtte de bal tegen te houden zoals hem gezegd was en met dat doel stak hij zijn armen tot enkele meters lengte uit de mouwen.

7280. Toen Konstantijntje zijn armpjes met enige meters verlengde, kon hij gemakkelijk de bal grijpen, en dat deed hij dan ook. Maar er was niemand die hem toejuichte.

Commissaris Bas, die het voorval had opgemerkt, was danig geschokt en stapte wat bleekjes de tuin binnen, terwijl Heer Bommel zich naar de doelpalen haastte om te redden wat er nog te redden viel.

,,Je kunt het ventje beter naar bed brengen, Joost'', sprak hij tot de ontdane knecht. ,,Hij vergt te veel van zichzelf en hij heeft zich een beetje overspannen. Zoiets is gevaarlijk op zijn leeftijd.''

De bediende nam het ontdane kereltje met grote afkeer bij een hand en leidde hem het huis binnen, terwijl de politiechef op heer Ollie toetrad.

,,Is dat je eh... zoontje, Bommel?'', vroeg hij. ,,Ik zag hoe hij die voetbal ving. Dat was niet gewoon. Het is duidelijk, dat hij niet normaal is en je zou er goed aan doen om hem wetenschappelijk te laten onderzoeken. Iemand met zulke lange vingers is tot alles in staat. Hij zou best een gevaar voor de omgeving kunnen betekenen, en ik raad je aan om mee te werken...''

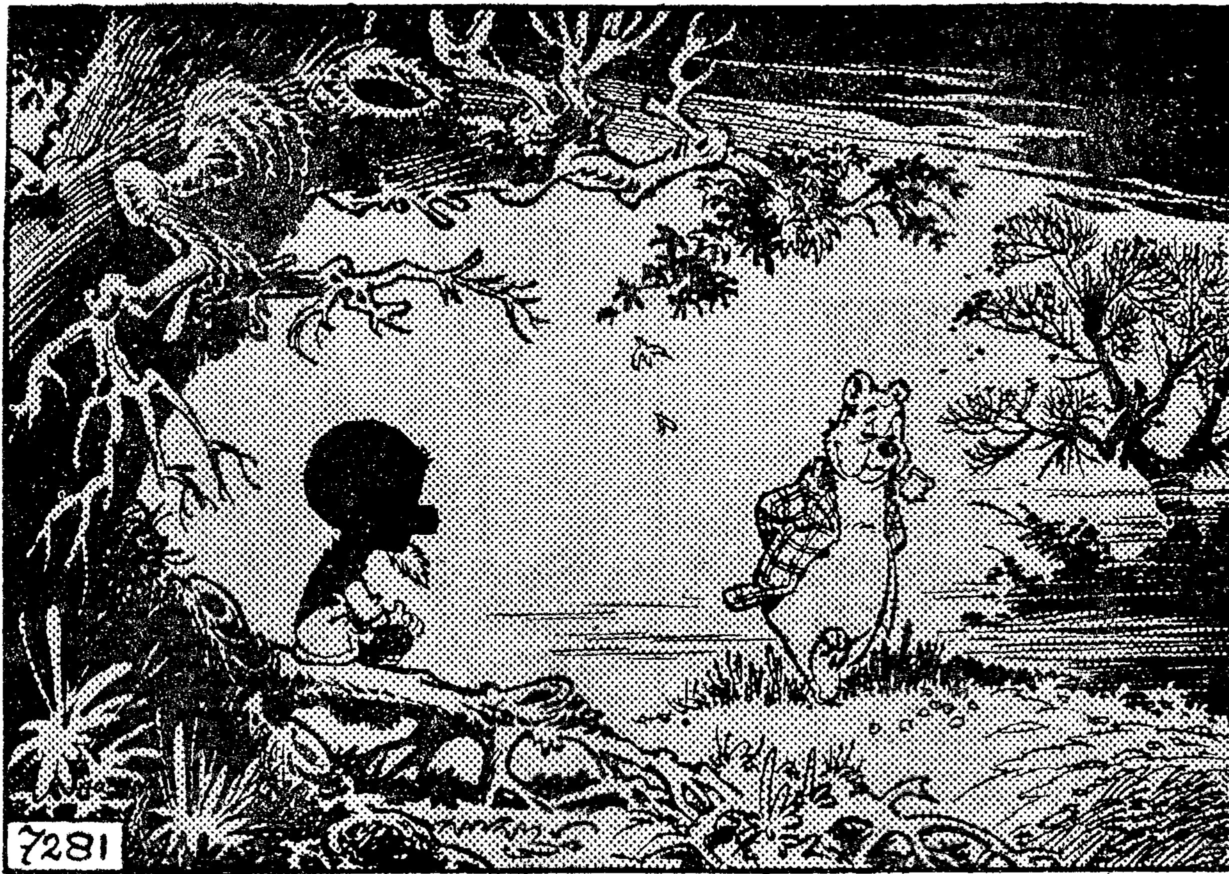
Heer Ollie liet hem niet uitspreken.

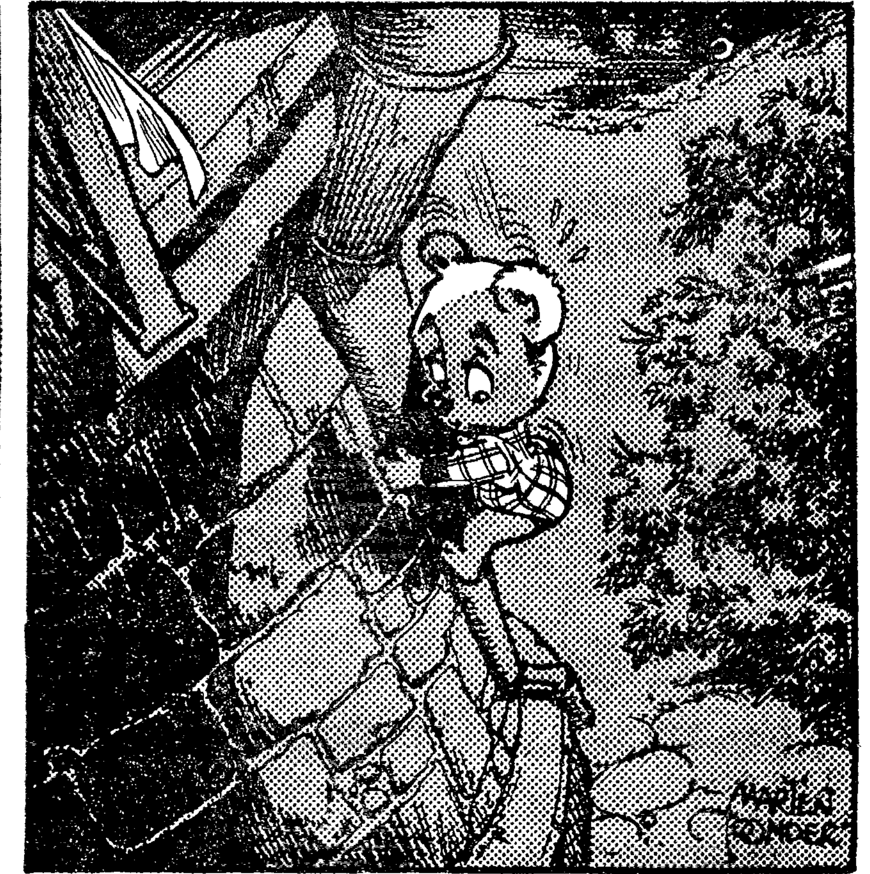
,,Niemand heeft iets met de vorming van Konstantijn te maken'', zei hij uit de hoogte. ,,Het manneke groeit een beetje uit zijn krachten. Hij overdrijft wel eens, bedoel ik. Dat is alles. Ik wens er verder niets over te horen.''

Joost had het ventje intussen naar bed gebracht en daar lag het nu bedrukt onder zijn lakentjes.

,,Ik ben niet gewoon'', zei hij terneergeslagen. ,,Ik doe erg mijn best, maar het lukt niet altijd.''

,,Inderdaad'', gaf de knecht toe. ,,Het is zeer betreurenswaardig, maar u hebt gelijk. Ik voor mij heb het direct al gezien toen u zo ongebonden door de gang liep. Welterusten, jonge heer.''

7281. Commissaris Bas was gemelijk weggegaan en heer Bommel wandelde peinzend de natuur in. De duisternis begon te vallen, maar de maan verlichtte zijn pad, zodat hij zich geheel aan zijn zorgelijke gedachten over kon geven.

,,Ik ben bang dat Konstantijntje niet gelukkig is'', mompelde hij. ,,En zulke ongelukjes met die lange armen zijn heel storend. Vooral wanneer iemand als commissaris Bas in de buurt is. Dat soort lieden zoekt overal kwaad achter. Maar misschien... hm! Zou Tom Poes misschien gelijk hebben, en zou het verkeerd zijn om het ventje bij me te houden?''

,,Ja'', zei een krakend stemmetje naast het pad, en toen heer Ollie verrast omkeek zag hij Kwetal op een boomwortel zitten.

,,W-wat bedoelt u?'', vroeg hij onzeker.

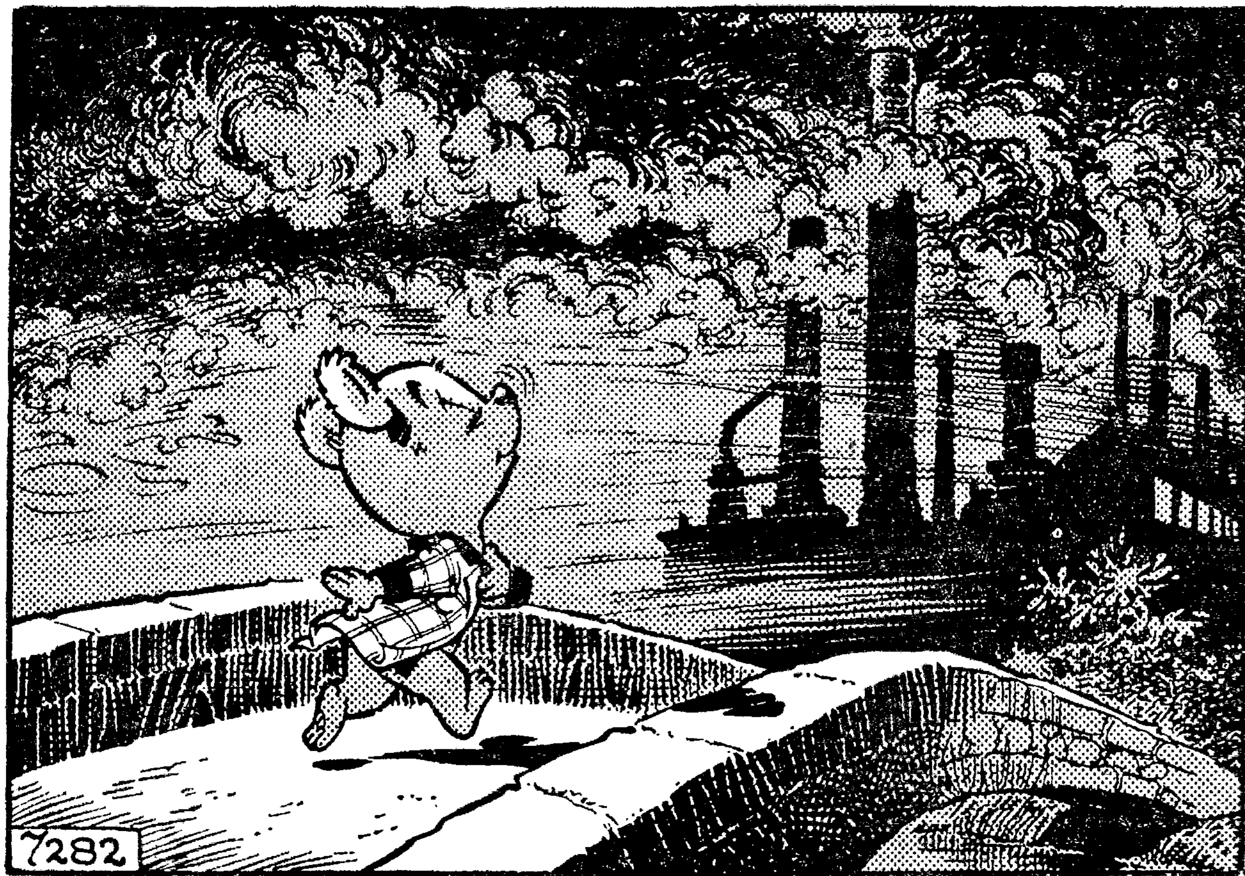
,,Het is een vormtrekker'', verklaarde het mannetje. ,,Hij zag er net zo uit als jij, maar hij had een gemispeld denkraam. Er zat stuwing in. Ik ben heel blij, dat ik niet zo iemand in mijn buurt heb, want er kan van alles gebeuren. Maar ja, ik ben geen geestelijke reus.''

Deze laatste opmerking deed heer Bommel wel goed, maar toch voelde hij zich lang niet gerust..

,,Wat zou er dan kunnen gebeuren?''. vroeg hij onzeker.

Het maanlicht had intussen Konstantijn uit de slaap gehouden en allerlei vreemde gedachten werden in hem wakker. Na een poosje liet hij zich dan ook uit zijn bed glijden en nadat hij de omtrek oplettend had verkend, klom hij langs een regenpijp naar beneden.

,,Ik heb honger'', dacht hij. ,,Als ik wil weten hoe ik zelf ben moet ik groot en sterk worden. En die rook gisteravond was erg lekker.''

7282. Gedreven door vreemde gevoelens liep Konstantijntje door de nacht.

"Ik moet groot en sterk worden", sprak hij tot zichzelf. "Dan pas kan ik weten hoe ik eigenlijk ben. En dat is erg moeilijk. Maar gisteren heb ik erg lekkere rook geproefd; ik weet zeker dat ik daar van groeien kan."

Hij snoof aandachtig de lucht op en wendde toen zijn schreden in de richting van Rommeldam waar verschillende zware industrieën nog bezig waren met hun zegenrijk werk. Het is dan ook te verwachten, dat hij daar zou vinden wat hij zocht.

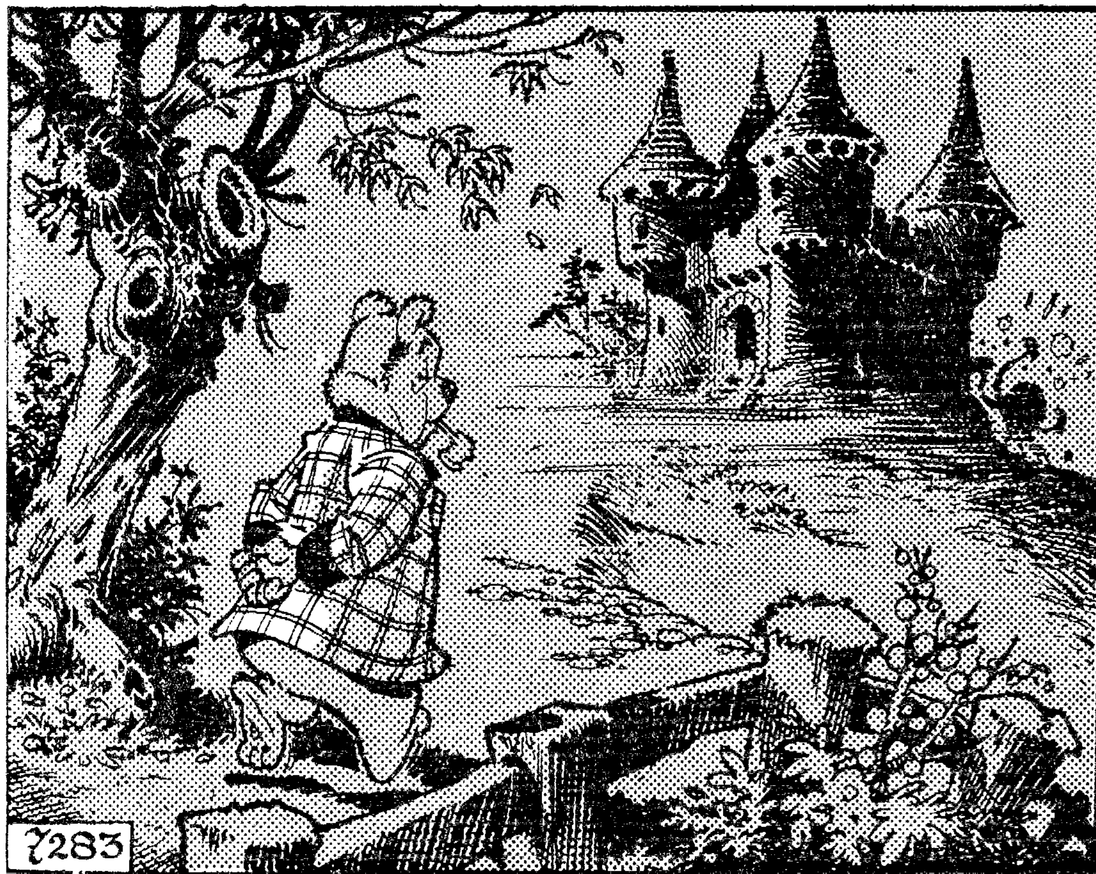
Intussen was heer Bommel naast Kwetal op de boomwortel gaan zitten en keek de grijsaard bekommerd aan.

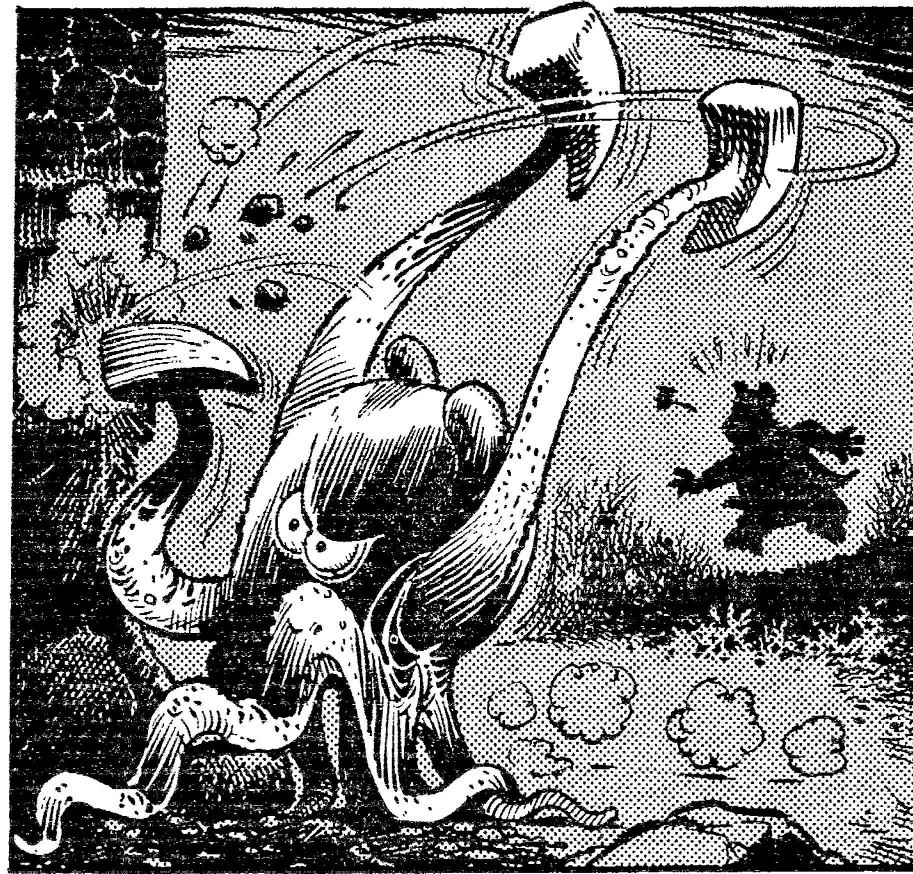
"Wat zou er met Konstantijn kunnen gebeuren?", vroeg hij. "Kan hij gevaarlijk worden? Hij is toch beschaafd gevormd en prettig om te zien?"

"Stuwing is altijd gevaarlijk", zei het mannetje somber. "Maar het ligt er een beetje aan of het een rondgaande of een opvliegende is. Ik heb wel eens meegemaakt, dat zo'n vormtrekker opgestuwd werd totdat hij achter het blauw verdween."

Heer Ollie trachtte de bedoeling van deze woorden te vatten, en hoewel hem dit niet lukte maakten ze hem erg ongerust. Terwijl het zweet hem uitbrak stond hij op om huiswaarts te gaan.

"Het lijkt me ontzettend gevaarlijk", prevelde hij. "Ach, waar ben ik aan begonnen? En dan te bedenken, dat Konstantijntje nu in zijn onschuldige witte bedje ligt zonder te weten hoe vreselijk hij is! Wat moet ik doen? Als opvoedend heer staat men ook overal alleen voor."

7283. In diepe gedachten verzonken naderde heer Ollie Bommelstein. Het oude slot stak zwart tegen de nachtlucht af, en bij een van de torens was een donkere figuur zichtbaar die tegen de muur stond te beuken.

Het was Konstantijn. Maar ach, wat was het ventje veranderd! Door de fabrieksdampen, die hij had opgesnoven was hij flink gegroeid en bovendien had hij zijn vorm geheel verloren. Ook innerlijk had zich een grote verandering in het kereltje voltrokken, want verbittering tegen het ouderlijk huis had hem bevangen.

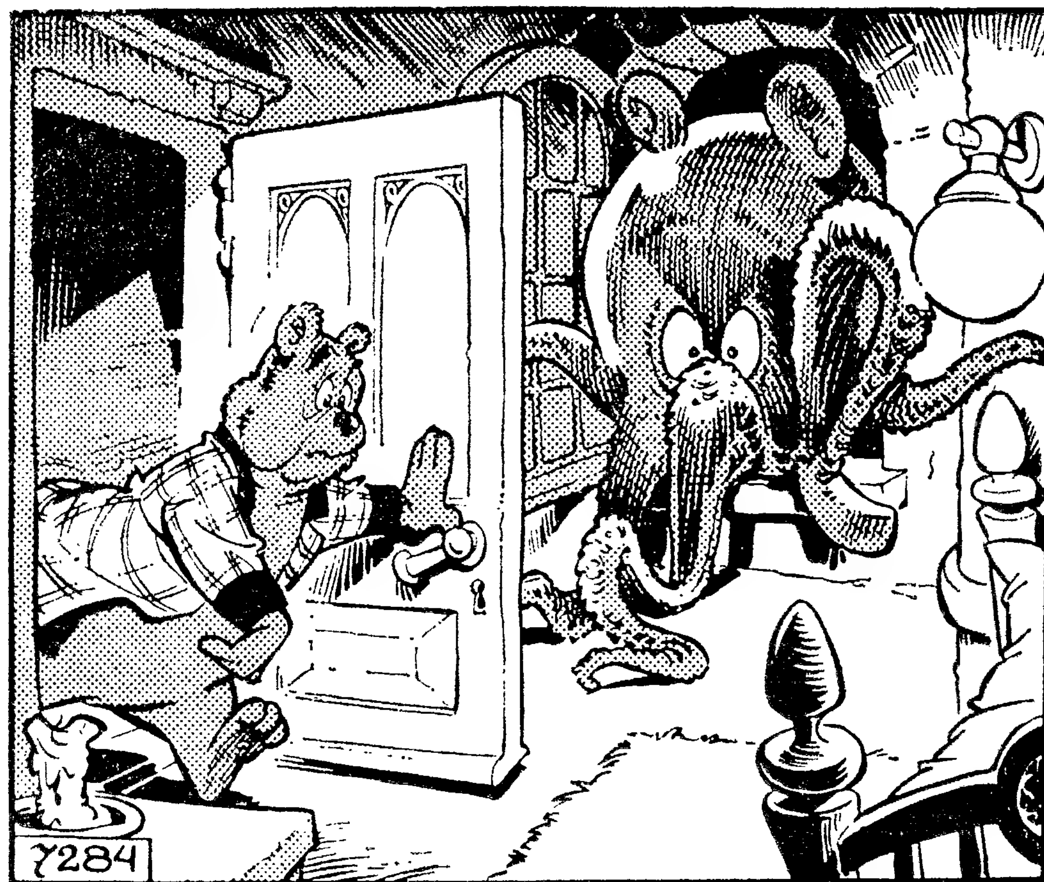
''Ik wil mezelf zijn!'', dacht hij, terwijl hij met grote kracht op de stenen sloeg. ''Ik moet een einde aan de oude muren maken.''

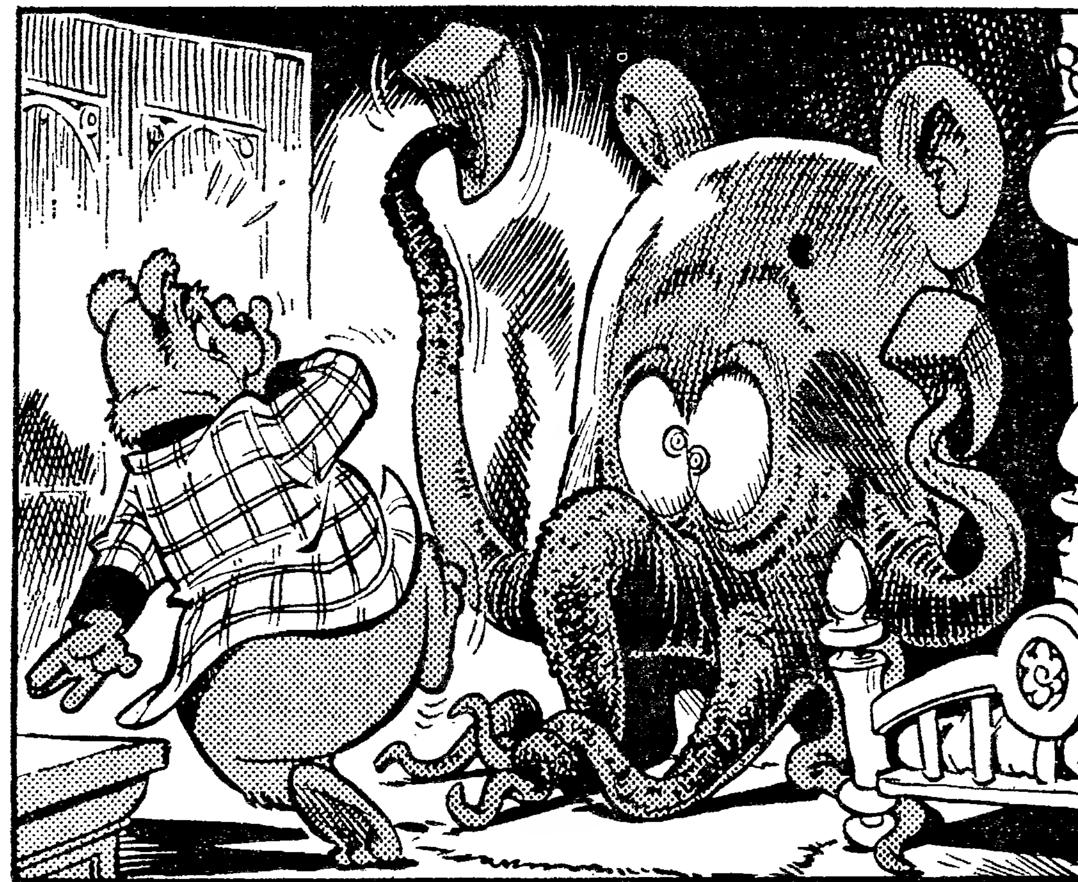
Het gedreun galmde akelig door de stille zomernacht, zodat heer Bommel opschrok uit zijn sombere gepeinzen en dodelijk verschrikt de pas inhield.

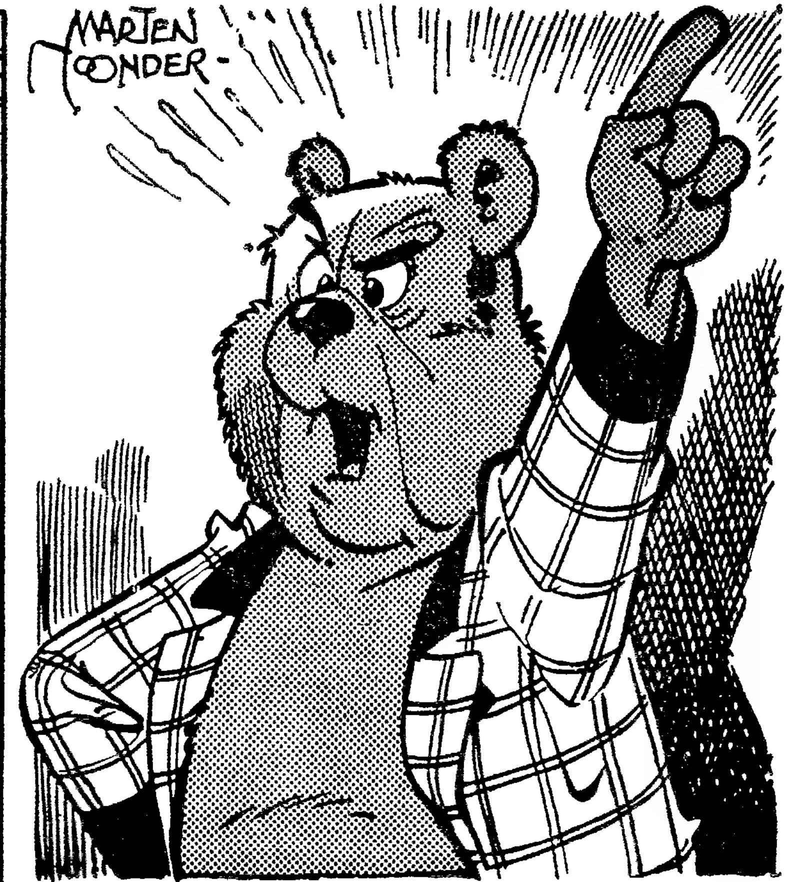
''Een m-onster!'', stamelde hij, terwijl hij verstijfd van angst naar de akelige gedaante keek. Vele gedachten doorkruisten zijn brein en toen maakte twijfel zich van hem meester.

''Of niet?'', hernam hij bleek. ''Zou dit soms.... Maar dat is onzin! Konstantijn ligt natuurlijk in zijn kleine witte bedje te slapen!''

Met deze gedachte snelde hij naar de voordeur zonder naar het monster te kijken. Dit zag hem gaan en staakte zijn bezigheden om na een korte aarzeling vliegensvlug langs de regenpijp naar boven te klimmen.

7284. Bommel snelde de trappen op die naar het kamertje van Konstantijn leidden en rukte de deur open. Op de tast vond hij het knopje en draaide het licht aan; daarop wendde hij zich om, om naar het bed van de kleine te kijken. Het was leeg, maar door het open raam kwam een grote, vormloze gedaante naar binnen klimmen.

Gedurende een kort ogenblik stonden beiden verlamd van schrik tegenover elkaar, maar toen drong de waarheid tot heer Ollie door.

''Kon... Konstantijn!'', riep hij met verstikte stem.

''Kon'', zei de ander. ''Kon Gruwer. Ik ben niet gewoon. Ik wil mezelf zijn.''

''Maar dat gaat niet!'', riep heer Bommel wanhopig uit. ''Stel je voor dat iemand het zou zien! Heb ik je daarvoor gevormd en een mooi voorbeeld gegeven, om je tot een nuttig lid van de maatschappij te maken? Schaam je je niet, je arme vader zo'n verdriet te doen? Gauw, neem een voorbeeld aan mij, dan zal ik de hand over het hart strijken en het voorgevallene vergeten.''

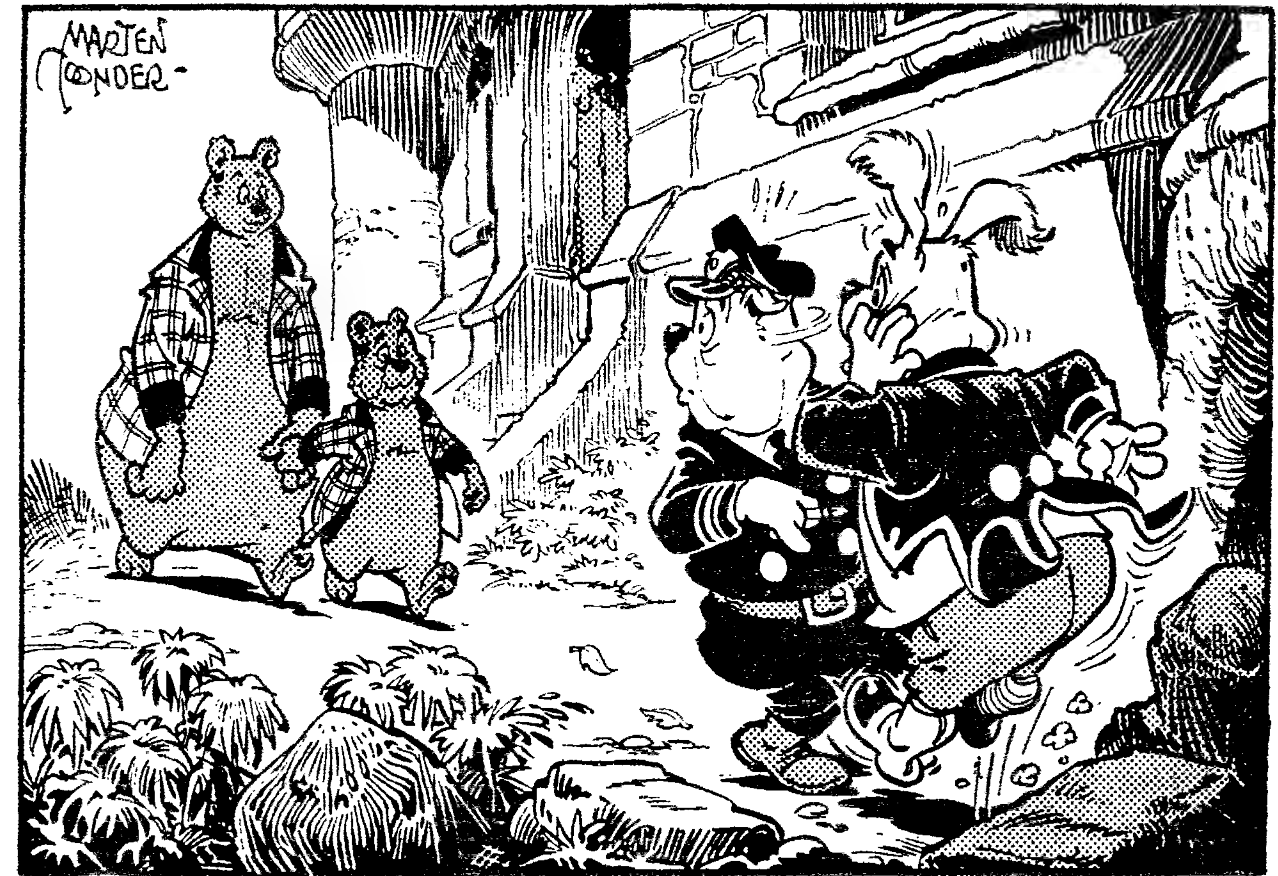
''Ik wil zijn zoals ik ben'', hield Kon Gruwer vol.

Heer Ollie slikte moeilijk en beheerste zich met grote geestkracht.

''Onzin!'', sprak hij. ''Je lijkt immers nergens naar. Zo kan je je niet vertonen. Je moet je aanpassen, bedoel ik, anders zal je nog in een laboratorium terecht komen. Doe gewoon! Vlug; voordat een ander je zo ziet. Ik zal je helpen in deze moeilijke overgangstijd.''

7285. De bediende Joost had de volgende morgen reeds vroeg commissaris Bas opgebeld, en nu stonden ze beiden bij de beschadigde toren van Bommelstein.

"Het was een vreselijke nacht"', sprak de bediende met verstikte stem. "Geen oog heb ik dicht gedaan. Men heeft zich niet ontzien op de muur te hameren, met uw goedvinden. Dit lijkt op kwade opzet van slechte elementen, waar men tegenwoordig zo veel van hoort."

De politiechef staarde grimmig naar het beschadigde metselwerk en krabde zich onder de pet.

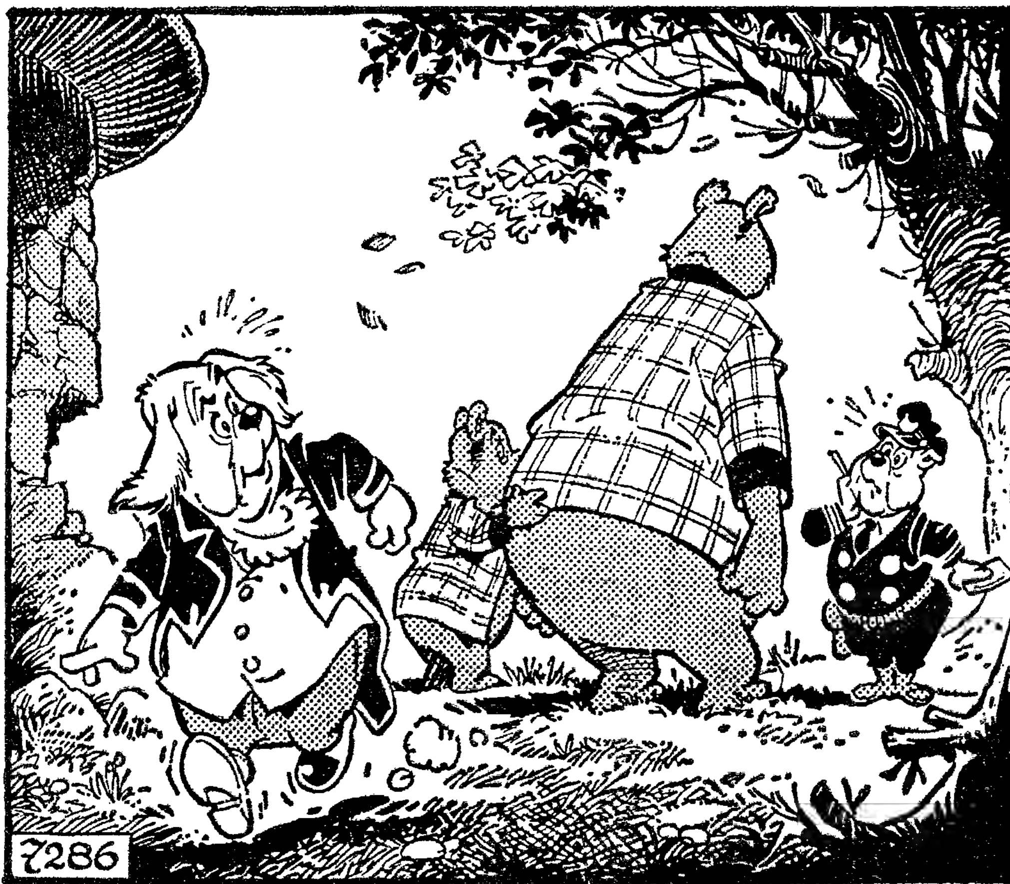
"Het moet machinaal gebeurd zijn", verklaarde hij. "Of door iemand met een geweldige kracht. Een kras staaltje van vernielzucht, dat moet ik toegeven."

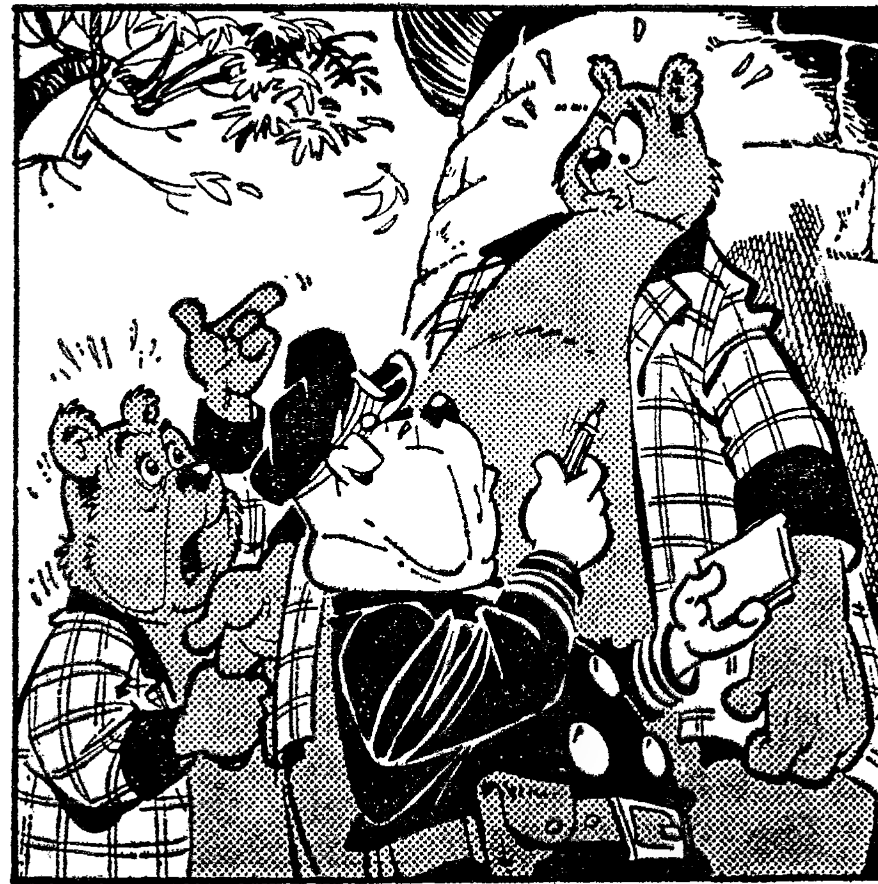
Hij trok zijn notitieboekje en haalde een schrijfstift tevoorschijn.

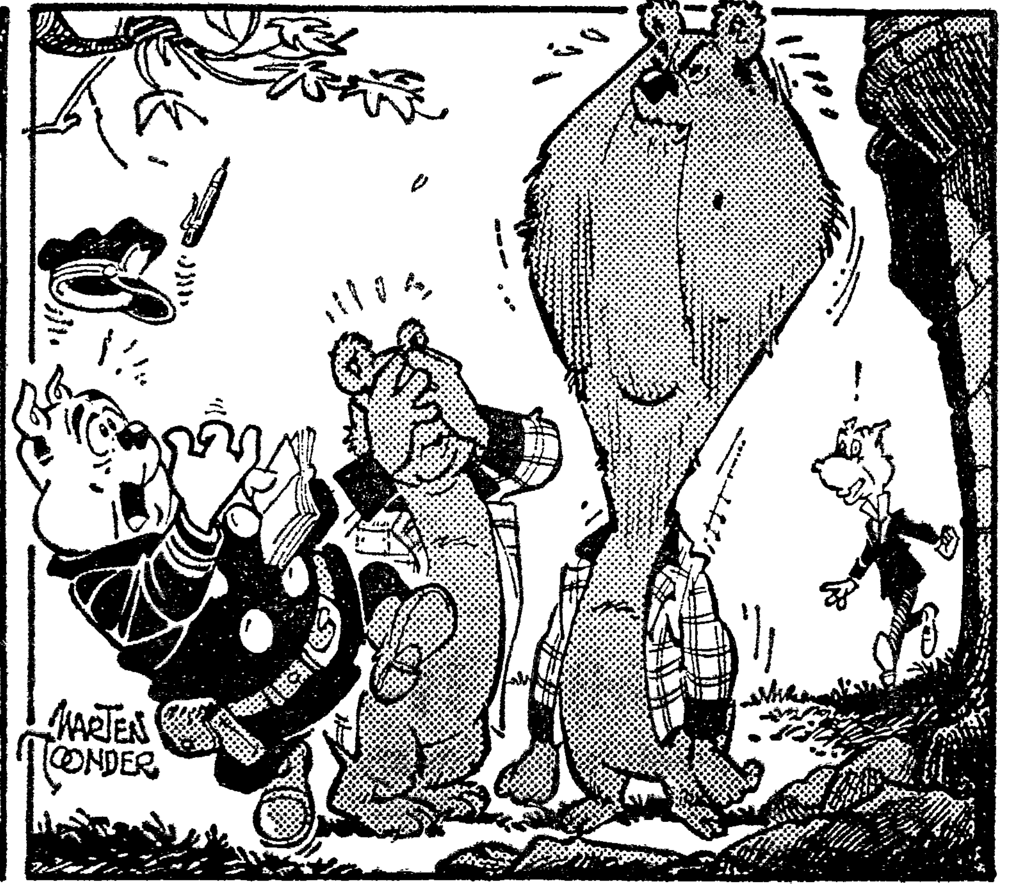
"Wat zegt meneer Bommel ervan?", hernam hij. "Het is een vreemde zaak en ik vraag mij af, of dat kleine ventje van hem er iets mee te maken kan hebben..."

"W-wat bedoelt u?", vroeg de knecht verblekend. "Hebt u het oog op de jonge heer Konstantijn, als ik mij zo mag uitdrukken?"

Hij zweeg, want zijn oog was gevallen op de heer Ollie, die nu met Konstantijntje naderde. En het uiterlijk van deze laatste sloeg hem met verbijstering.

7286 Heer Bommel had Konstantijn bij een hand genomen en leidde hem het gazon op; maar Joost wachtte de komst van zijn meester niet af.

"Heel betreurenswaardig", prevelde hij, terwijl hij zich verwilderd naar de keuken haastte. ,,Ik overweeg om mijn ontslag te nemen, want dit wordt me te veel. De jonge heer eruit of ik, als men mij toestaat!''

Commissaris Bas was flinker. Hij hield moedig stand en wierp een uitpuilende blik op het ventje, dat dreunend naderde.

"Eh..", sprak hij, "W-wie is dit dan wel? Ook familie van je, Bommel? Heeft hij soms iets te maken met de beschadiging van je pand? Ik ken dit soort jongeren."

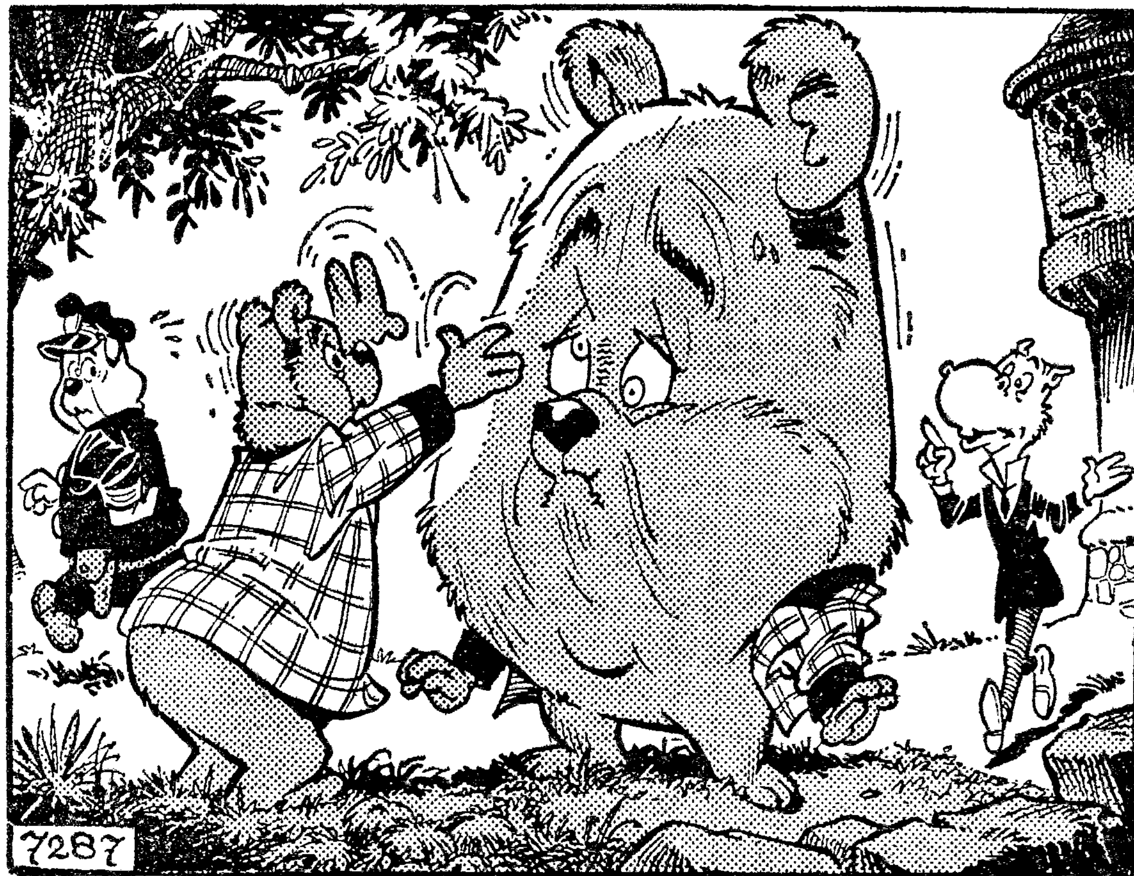
"Dit is Konstantijn", verklaarde heer Ollie gespannen. "Hij groeit een beetje hard en hij heeft de baard in de keel gekregen, maar daar is toch niets bijzonders aan op zijn leeftijd? Het is allemaal heel normaal."

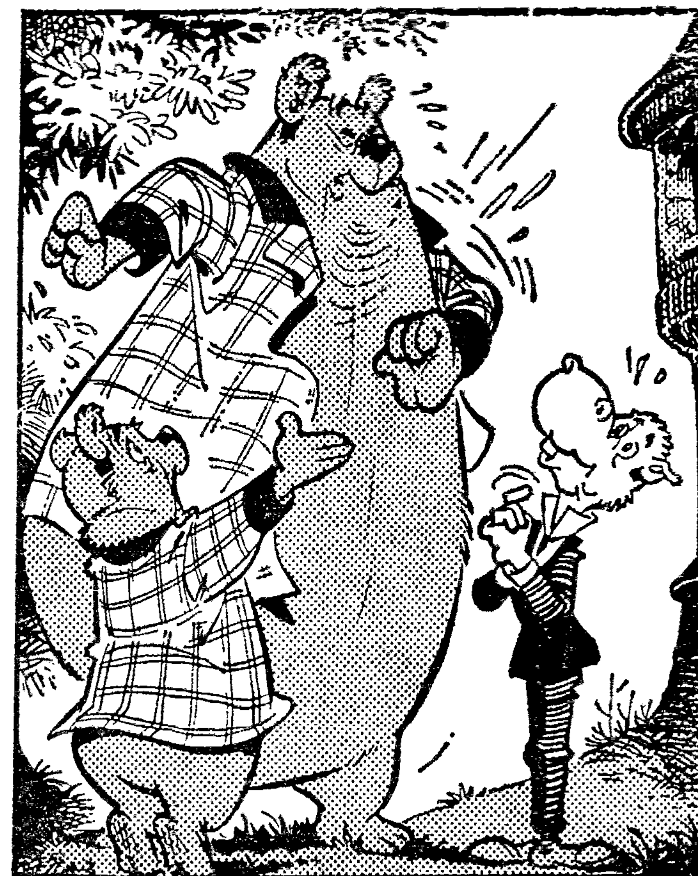
"Heel normaal?", herhaalde de politiechef fronsend. ,,Gisteren was het een ukkepuk en vandaag is het een opgeschoten lummel. Hoe zit dat?"

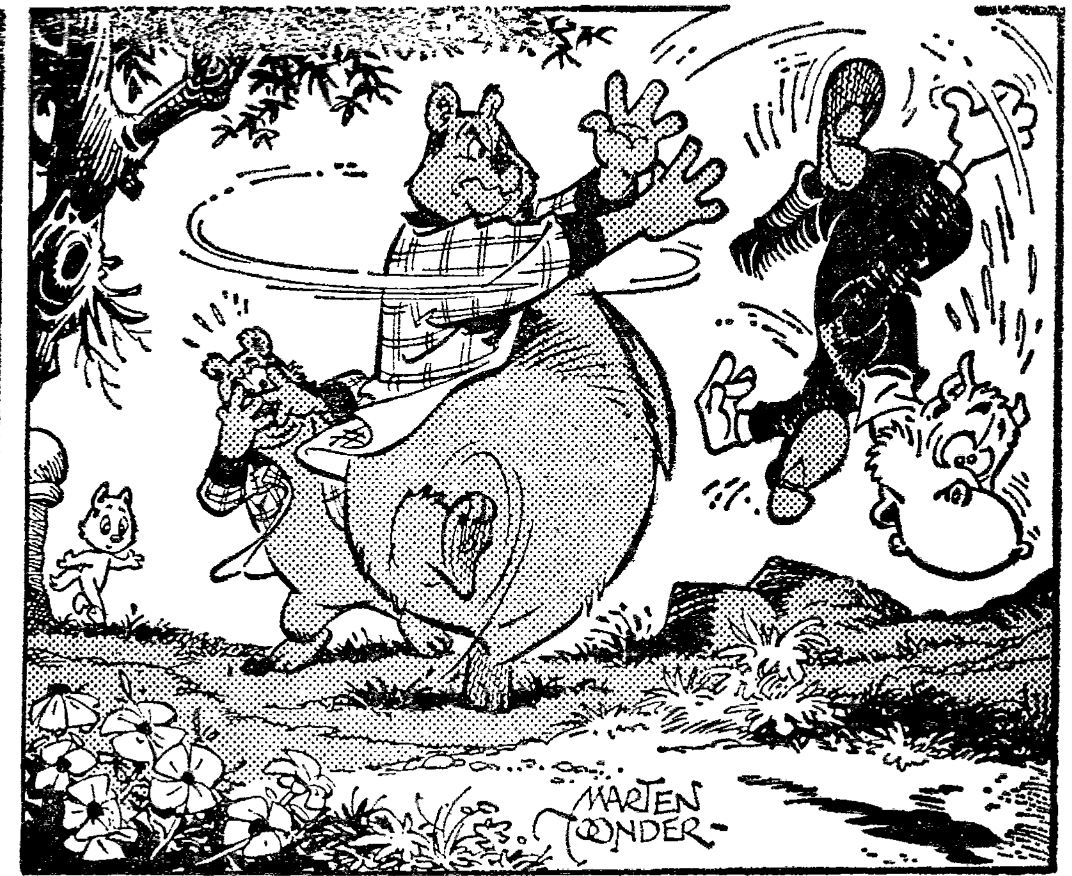
"Doe dan iets aan je uiterlijk!", riep heer Bommel, terwijl hij zijn pupil dringend aan de arm trok. "Je ziet toch dat deze meneer je zo niet vertrouwt? Neem een voorbeeld aan mij, en doe gewoon!''

Konstantijn schrok van deze woorden en terwijl hij zijn eigen ogen dicht kneep spande hij zich tot het uiterste in om op zijn opvoeder te lijken. Maar hij was zo nerveus, dat hij de goede verhoudingen uit het oog verloor en de toestand erger maakte dan die al was.

Gelukkig naderde op dat moment doctorandus Zielknijper, een erkend deskundige op het gebied van jeugdmoeilijkheden, die door de burgemeester naar Bommelstein was gezonden.

7287 Heer Bommel raakte in paniek, want hij begreep dat het uiterlijk van zijn pupil de achterdocht van commissaris Bas opwekte.

"Gauw dan!", riep hij. „Doe iets aan jezelf! Kijk naar mij; ik ben je toch altijd goed voorgegaan? Waarom ga je dan nu zo eigenzinnig je weg? Wat moet iedereen van je denken?"

Konstantijn deed zijn best, dat moet gezegd worden. Er voeren vreemde sidderingen door zijn tors, maar terwijl er grote veranderingen in hem plaats vonden, was het duidelijk, dat hij aanpassingsmoeilijkheden had.

Het gebeuren was te veel voor de politiechef; hij stak zijn notitieboekje in zijn zak en haastte zich weg om elders zijn rapport te maken. Maar gelukkig naderde nu doctorandus Zielknijper, die verstand van dit soort dingen had.

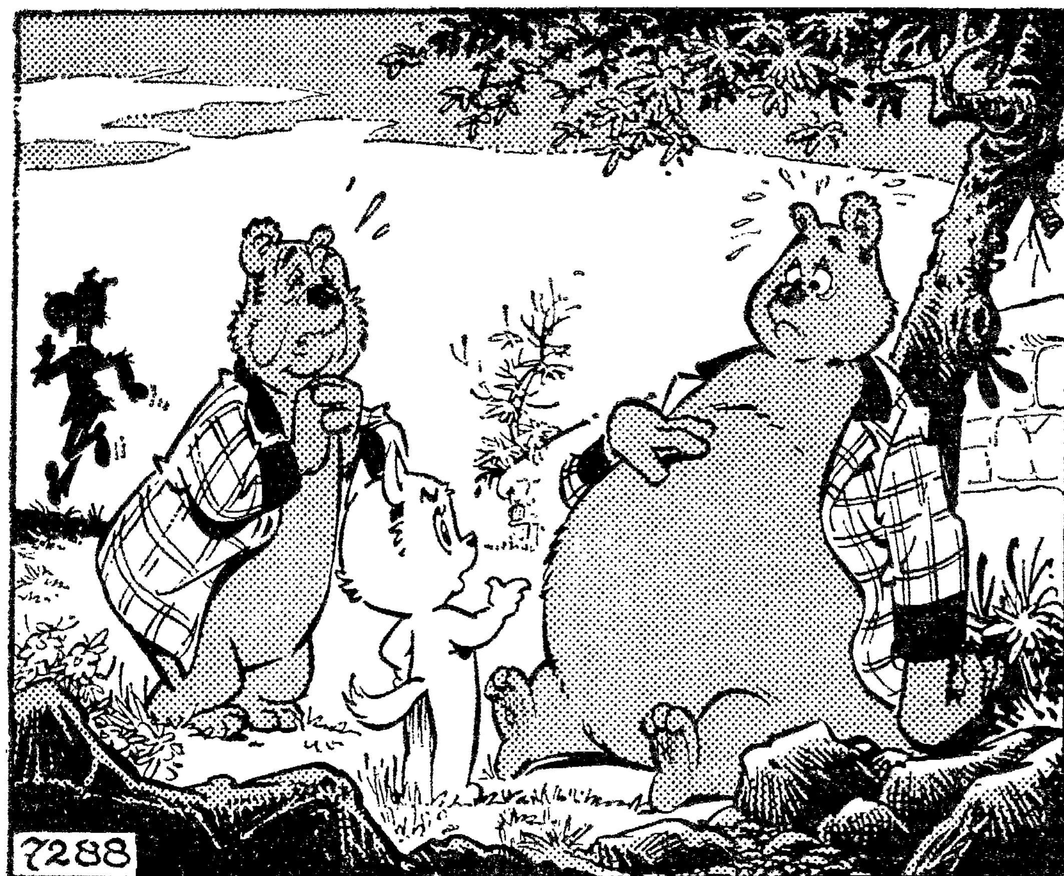
"Een héél interessant geval!", prevelde de opvoedkundige. "Het is maar zelden dat men dit soort conflicten van zo dichtbij kan meemaken."

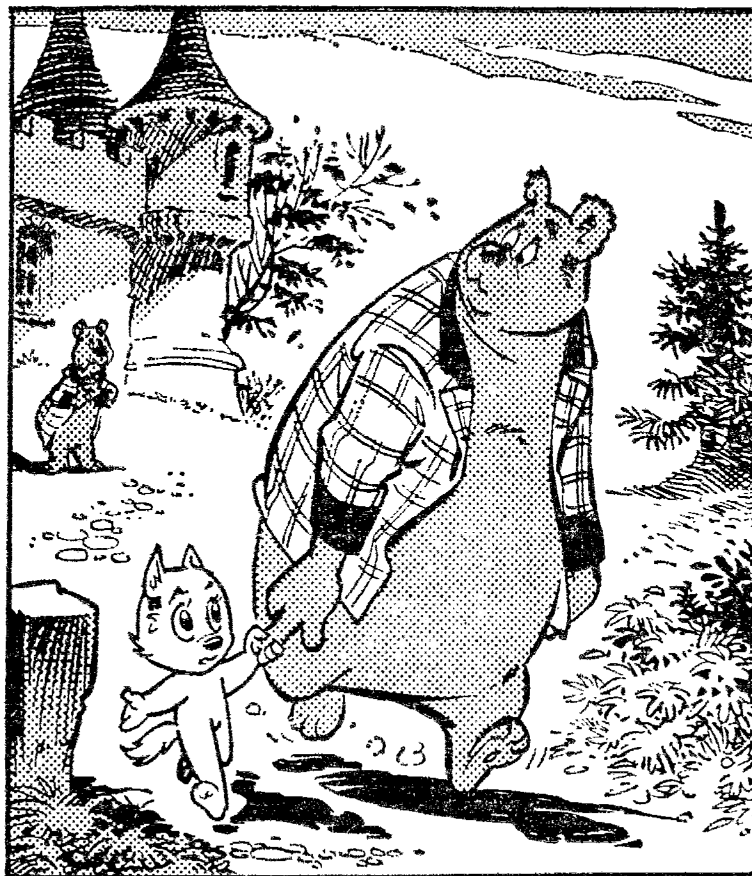
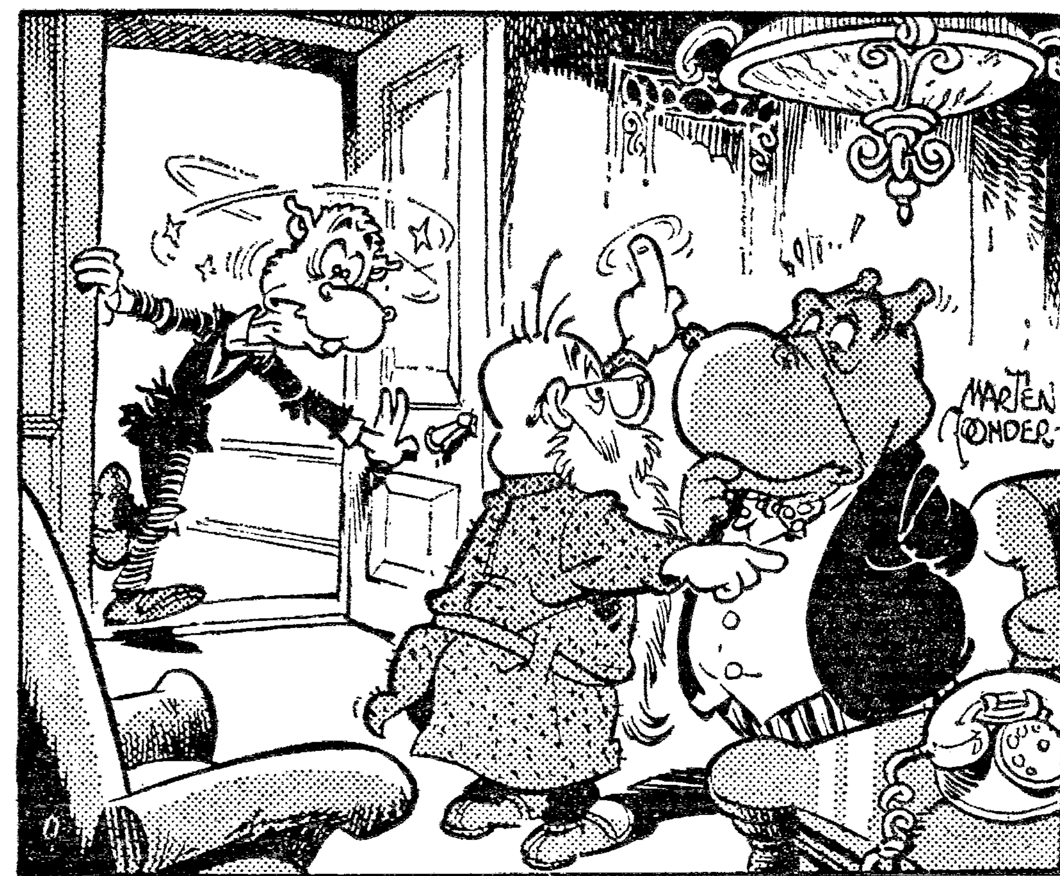
Heer Ollie schonk geen aandacht aan hem, doch ging voort met het geven van zijn aanwijzingen.

"Denk toch aan het Bommelfiguur!", riep hij uit. "Doe iets aan je houding! Rechtop, zoals het hoort."

"Een typisch geval van vaderbindingen", hernam de heer Zielknijper, die opmerkte, dat Konstantijn steeds zenuwachtiger werd. "Haatcomplexen door een verdrongen ik-bewustzijn. Hier zou een behandeling door een geschoold psychiater op zijn plaats zijn."

Op dit moment verloor Konstantijn zijn geduld. Hij haalde uit en terwijl heer Bommel de handen voor het gelaat sloeg, wierp hij de zielkundige met grote kracht over het gazon.

7288 Doctorandus Zielknijper maakte zich haastig uit de voeten om verslag te gaan uitbrengen op het gemeentehuis, en terwijl Konstantijn verslagen op het gras ging zitten, wrong heer Ollie de handen.

"Hoe vreselijk is dit alles", klaagde hij. "Ach, als vader staat men overal alleen voor! Wat nu te doen?"

"Ik ben bang, dat hij het lelijk verknoeid heeft", zei Tom Poes, die toevallig langs kwam. "Geen wonder, het wordt te veel voor hem om steeds maar anders te doen dan hij eigenlijk is. Het is tijd dat hij naar zijn eigen omgeving gaat, zodat hij ontdekken kan hoe hij moet zijn."

"Misschien wel", zei heer Bommel mat. "Ik weet het niet meer. Als vader wil ik alleen maar het beste voor het ventje. Zijn welzijn gaat voor, als je begrijpt wat ik bedoel. Je doet maar, jonge vriend."

"Kom", hernam Tom Poes. "We gaan naar de grot. Misschien kunnen je broertjes en zusjes je helpen om je eigen vorm te vinden."

Konstantijn stond op en volgde hem in gebogen houding, zonder afscheid van zijn opvoeder te nemen.

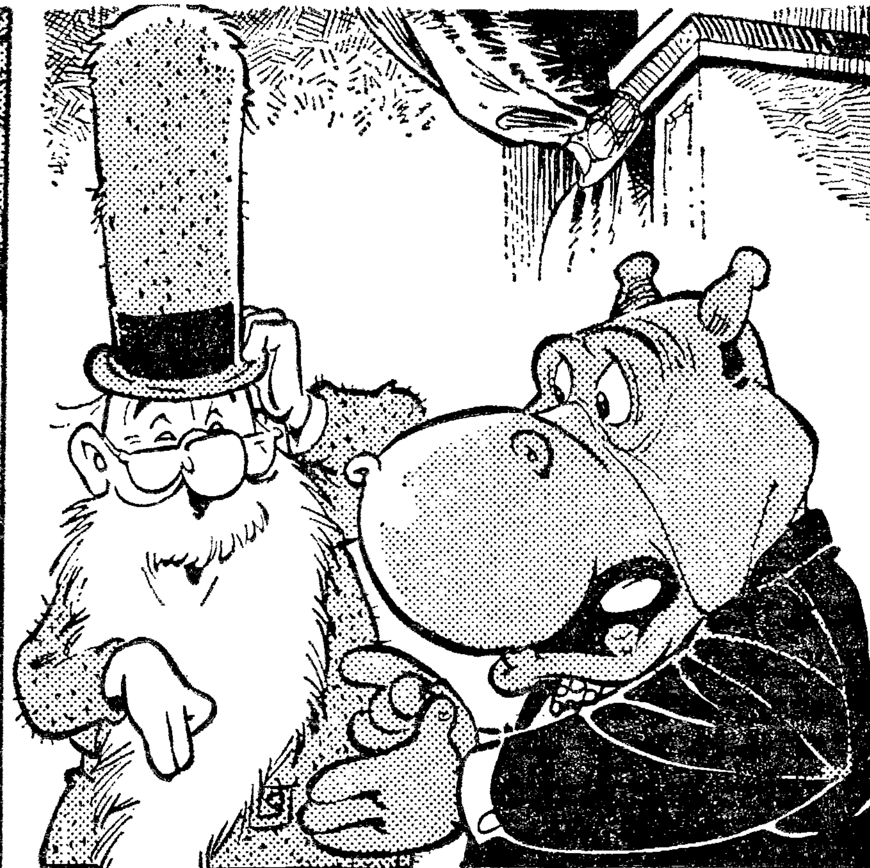
"Zusjes en broertjes?" herhaalde hij begerig. "Zijn die daar? hoe zien ze eruit?"

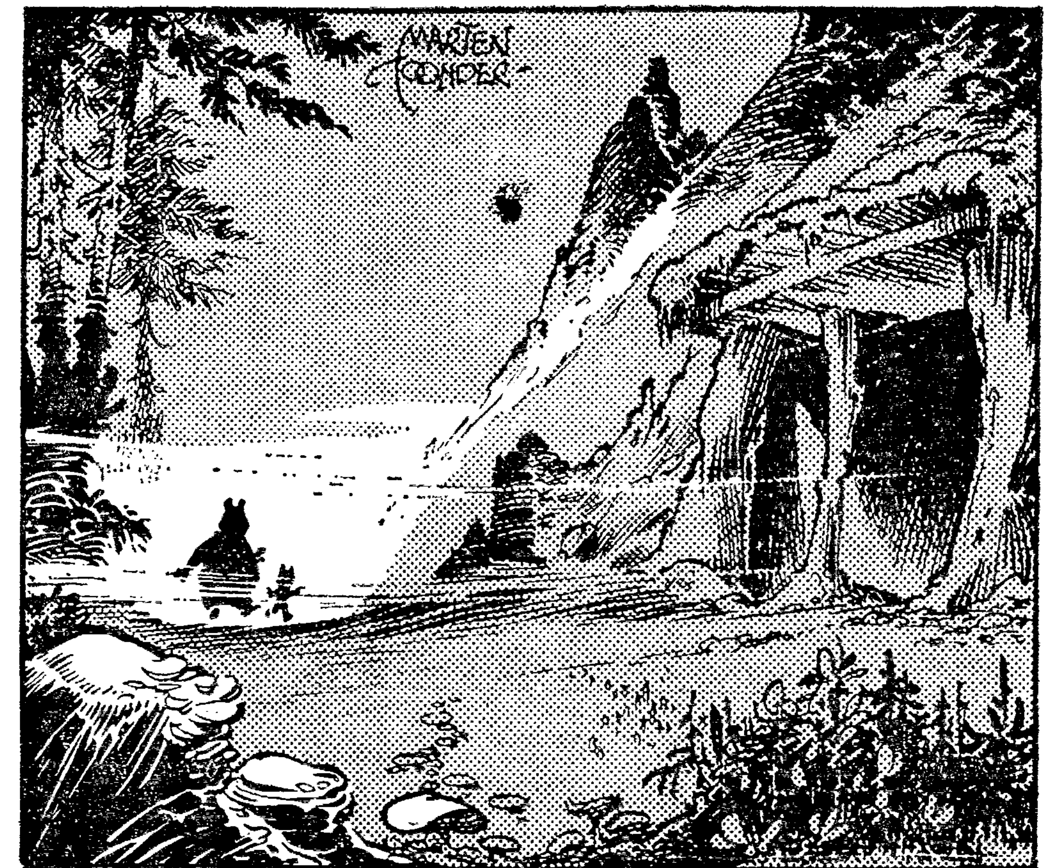
"Dat weet niemand", zei Tom Poes. "maar dat zal je wel zien als je in het Krochthol bent."

"Der Krochthol moet worden opengelegd!", sprak professor Prlwytskofski, die op dat moment in de kamer van de burgemeester stond. Ik heb wetenschappelijk der bestaan enes amorfen wezens aantonen gekund. In der hol schijnt het meerdere van deze geschepsels te geven — en dat kan ja gans gevaarlijk worden!"

"Zeer gevaarlijk", zei doctorandus Zielknijper die gehavend binnentrad.

7289 ''Ik heb het geval Bommel persoonlijk onderzocht'', sprak de heer Zielknijper. ''Zijn zoon is een typische pubescent met gewelddadige neigingen, die voortspruiten uit vaderbindingen en haatgevoelens. Ik zie dat zo dikwijls in mijn praktijk. Maar dit is erger, en wanneer er meer van zijn soort zijn, vrees ik dat er niet genoeg geschoolde andragologen voorradig zijn om ze op te vangen.''

''Praw! Pubescent!'', riep professor Prlwytzkofski smalend. ''Der jong is ja gans amorf!''

''Juist'', gaf de zielkundige toe. ''Net als ik al zei; een amorfe pubescent.''

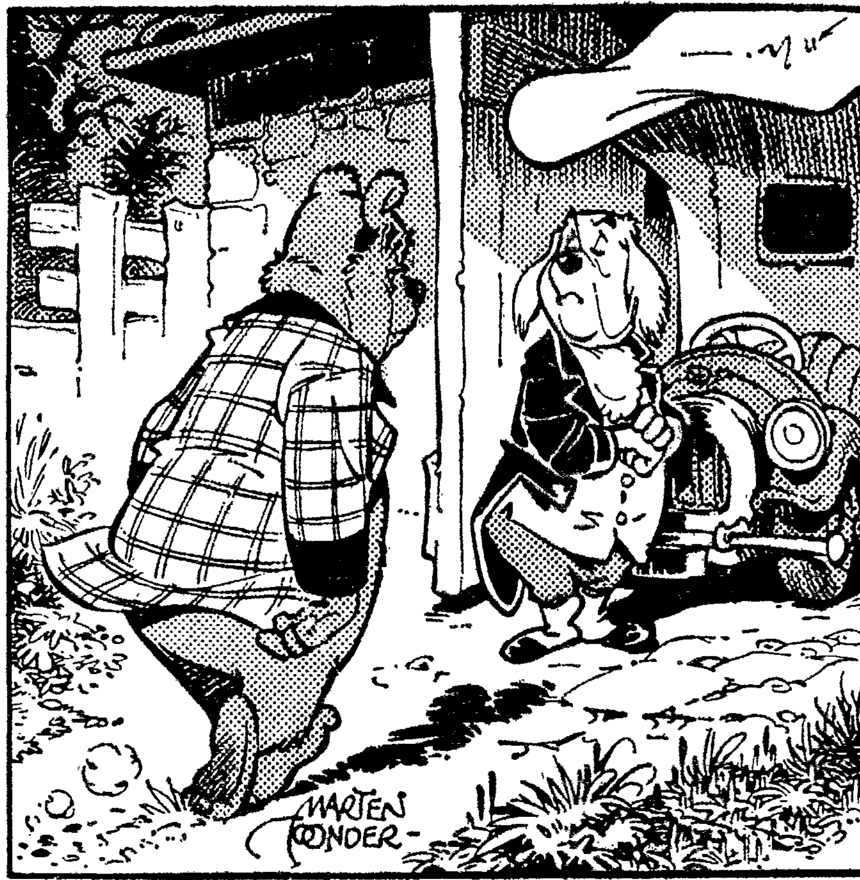
Deze woorden verontrustten de burgemeester, dat valt te begrijpen. Hij dacht enige tijd na, en daarop gaf hij de hoogleraar toestemming om het Krochthol open te breken.

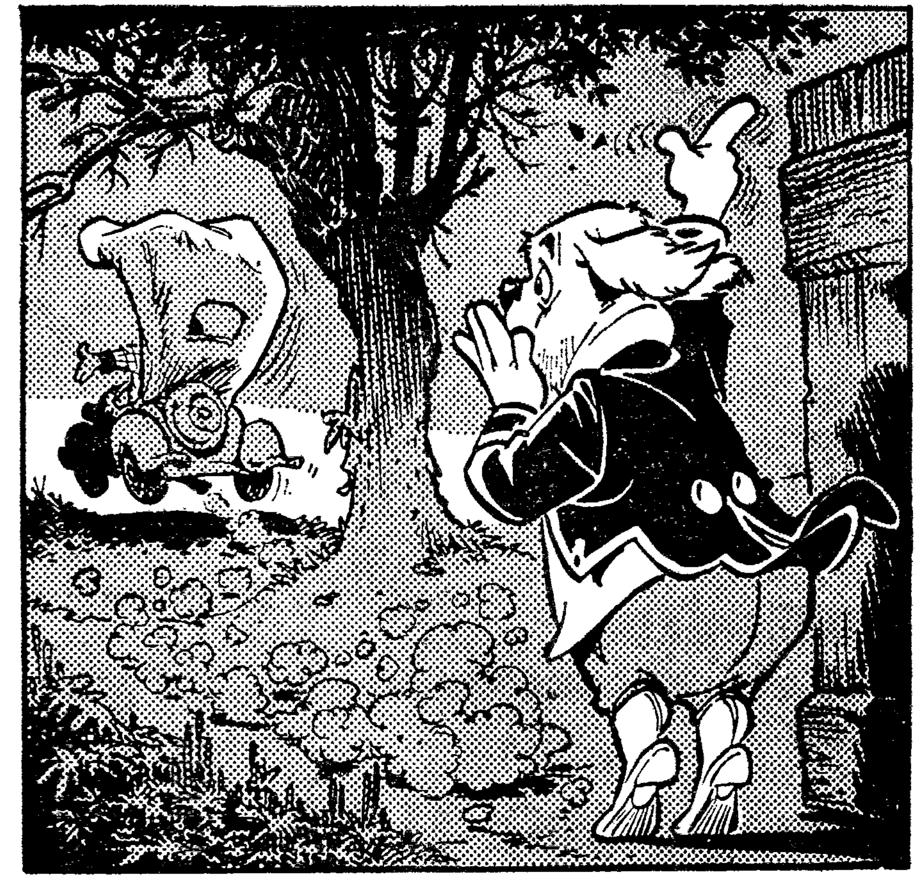
''Veel gelden kunnen niet worden uitgetrokken'', zei hij. ''Het budget van de afdeling jeugdzorg is al overbelast. Maar een vaatje uit het gemeentelijke kruithuis zal wel genoeg zijn, denk ik. Gaat uw gang.''

Dat deed de geleerde, en terwijl hij opgewekt aan het werk toog, naderden Tom Poes en Konstantijn reeds de veelbesproken grot.

''Dit is een mijn'', legde de eerste uit. ''Daar moeten we doorheen, en dan zal ik je wijzen waar de ingang van de spelonk is. De laatste keer dat ik er was, lagen er heel wat eieren. Die zijn natuurlijk al lang geleden uitgekomen, net als het jouwe. Maar wàt er uitgekomen is weet ik niet. Dat moet je zelf maar ontdekken.''

7290 Tegen de avond zat heer Bommel op een bankje in zijn tuin en staarde in de vallende schemering. Een kille herfstwind streek door de ritselende bladeren, zodat het begrijpelijk zou zijn wanneer de kleumende heer naar zijn haardvuur ging. Maar de gebeurtenissen van die dag hadden hem te sterk aangegrepen om aan zijn gemak te denken.

''Hij is weg'', prevelde hij stil voor zich heen. ''Konstantijntje is weggegaan zonder afscheid te nemen. Het is heel vreselijk. Ach, wat moet er van het ventje worden, nu Tom Poes het naar de grot heeft gebracht? Alleen tussen vreemden in een donker hol. En dat, terwijl hij toch al een grote vent begon te worden door het vormende voorbeeld dat ik hem gaf. Hij was een verlate puber, en nu heb ik hem op een moeilijk punt in zijn groei in de steek gelaten! Hoe heb ik dat kunnen doen?''

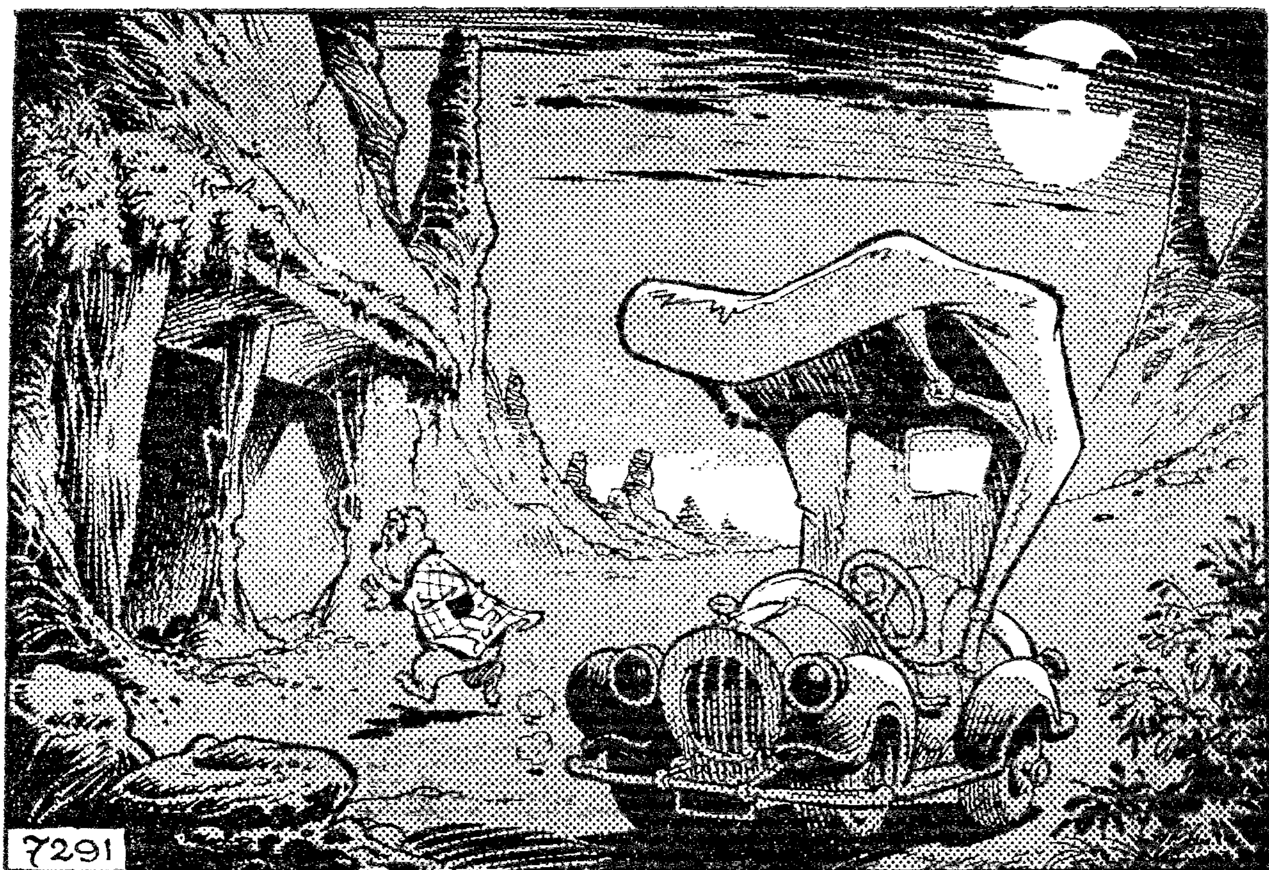
Hij stond op en liep in diep nadenken verzonken de tuin in, totdat hij bij de garage kwam. Daar stond Joost hem naast de Oude Schicht op te wachten.

''Is de jonge heer weg, met uw goedvinden?'', vroeg de bediende. ''In dat geval kan ik blijven, heer Olivier. Maar anders...''

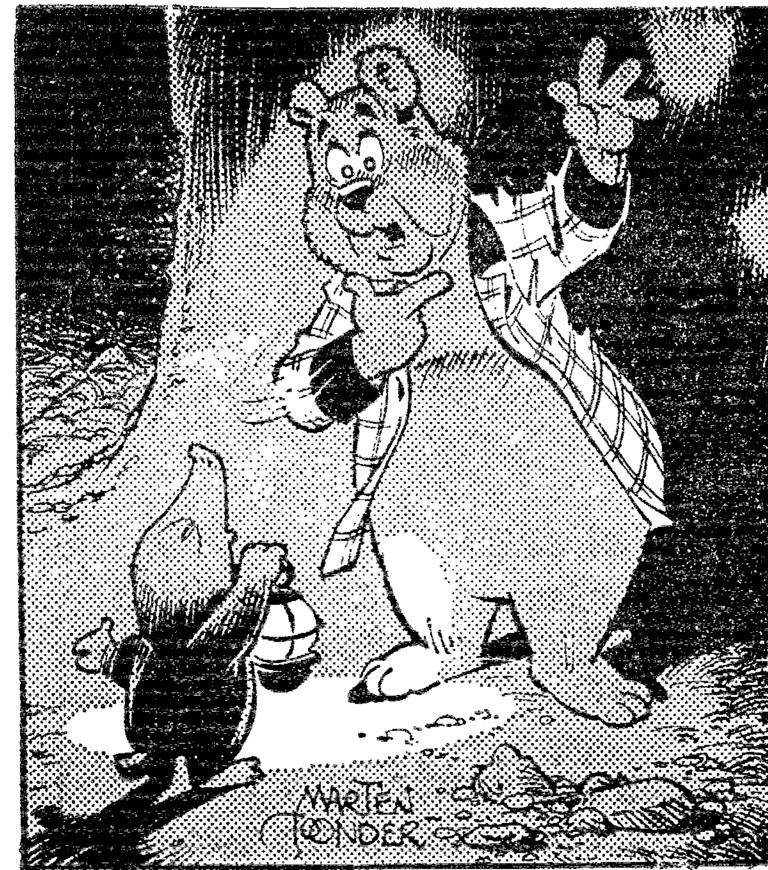
''Hij is weg'', gaf heer Bommel gebroken toe. Hij keek bekommerd om zich heen, totdat zijn blik op het trouwe voertuig bleef rusten. Dat scheen hem steun te geven. Hij rechtte tenminste de rug en opende het portier.

''Maar ik ga hem terug halen'', voegde hij er vastbesloten aan toe.

''Anders moet ik mijn ontslag aanbieden'', besloot Joost. Hij moest roepen om zich verstaanbaar te maken, want zijn werkgever had de motor gestart en reed in snelle vaart de schemer in.

7291 Toen heer Ollie eenmaal een besluit genomen had, talmde hij niet. Met grote snelheid reed hij de Oude Schicht naar de verlaten mijn en sprong op de grond. De omgeving was geheel verlaten, en behalve het fluiten van de wind om de bergtoppen was er geen geluid hoorbaar.

„Als ik Konstantijn nu maar vinden kan," dacht hij, terwijl hij huiverend de ingang betrad. „Alles is donker, en ik weet niet waar het lampje gebleven is en ik ben een beetje vergeten waar de toegang van de spelonk is, en het tocht hier ook. Ik zal eens roepen, misschien hoort hij me wel."

Met deze gedachten zette hij zijn handen aan zijn mond en haalde diep adem.

„Oehoe!!", riep hij. „Konstantijn!! Ben je daar? Ik ben het! Je vader!"

De echo's rommelden om hem heen, maar dat was het enige antwoord dat hij kreeg. Met grote geestkracht ging hij echter voort met roepen, en nu verscheen er in een zijgang een lichtje. Het was de oude Joris Schoffel, die met slepende tred naderde.

"Lawaai en gerommel", sprak deze op sombere toon. "Kom je hier nu al weer donderjagen?"

"Ik donderjaag niet", zei heer Bommel zo waardig mogelijk. "Ik zoek mijn zoon, die zonder afscheid van huis is weggegaan en die hier nu ergens in deze donkere ruimte moet zitten. Het ventje verkeert in moeilijkheden, dat zult u begrijpen."

"Je zoon?", herhaalde Schoffel. "Het Kon Gruwer zal je bedoelen. Dat is hier vanmiddag door die maat van je naar de ruimte gebracht waar het hoort. En je vriend is weggegaan. Jij kunt trouwens ook beter ophoepelen. Het deugt hier niet voor jouw soort."

7292 De botte houding van Joris Schoffel was meer dan heer Ollie verdragen kon.

"Begrijpt u dan niet dat mijn vaderhart breekt?", riep hij uit. "Konstantijntje is van huis weggegaan zonder afscheid te nemen, en nu zit hij hier zonder middelen zodat er niets van hem terecht kan komen. Ik moet hem terughalen! Maar ik kan niet door die kleine opening..."

"Haal het dan niet terug", zei Schoffel. Hij kruiste de armen over de borst en keek de bewogen heer met bijziende oogjes aan.

"Maar het is mijn plicht!", riep deze uit. "Juist in zijn overgangstijd heeft het ventje steun en een goed voorbeeld nodig!"

"Tsss, tssss!", hernam zijn gastheer. "Kletskoek. Het Kon Gruwer was toch al te laat. Stel je voor; het heeft nog niet eens zijn vorm gevonden en als het nog eieren wil leggen moet het opschieten!"

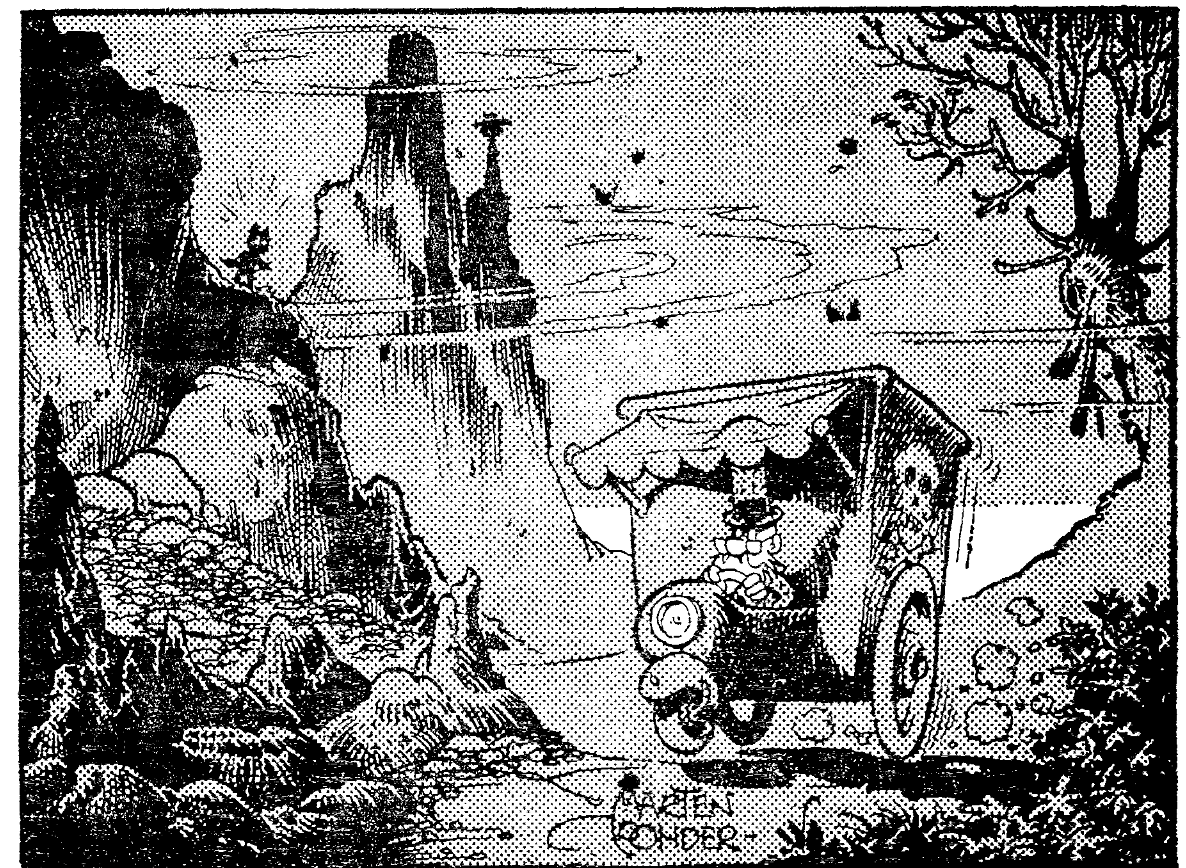
"Te laat?", herhaalde heer Bommel getroffen. "Hoezo? Misschien was hij een verlate puber, dat heb ik wel eens gedacht, maar hij was toch keurig gevormd? Ach, heb ik dan alles verkeerd gedaan?"

"Ik weet niet wat je hebt gedaan", zei Schoffel onverschillig. Hij keerde zich om en nam zijn lampje weer op. "Wat heb ik trouwens met die Gruwers te maken?", vervolgde hij gemelijk. "Allemaal onrust sinds ze hier zijn komen wonen. Ze jagen de wormen weg en ze trekken toeristen aan. Tss, tsss!"

Zo sissend verdween hij in een zijgang, en heer Ollie keek hem verslagen na.

"Konstantijn is verlaat", mompelde hij, terwijl hij zich op een steen liet zakken. "Door mijn schuld. Zodoende past hij niet meer in zijn omgeving, als iemand begrijpt wat ik bedoel. En nu is hij nog alleen gelaten ook! Wat moet ik doen om hem te helpen?"

7293 Vol gedachten zat heer Bommel in de verlaten mijn. Het laatste daglicht viel door de ingang naar binnen en zette zijn vervallen gelaatstrekken in een rode gloed, terwijl de herfstwind klagend door de gangen floot.

Dit was gedurende lange tijd het enige geluid, doch toen begon er achter hem plotseling een telefoon te rinkelen. De bel weergalmde vreemd door de onderaardse ruimte, zodat hij haastig de hoorn opnam.

''Met Bommel'', sprak hij. Aan de andere kant klonk wat geschuifel en gehijg, en toen vroeg een holle stem: ''Bent u daar, meneer Schoffel?''

''Konstantijn!!'', riep heer Ollie uit. ''Ach, wat ben ik blij, dat ik je stem hoor. Hoe is het met je?''

''Ik voel me lang niet goed'', hernam de stem. ''Zo vreemd, als u begrijpt wat ik bedoel. En ik kan niet meer door het gat, want ik begin vormvast te worden.''

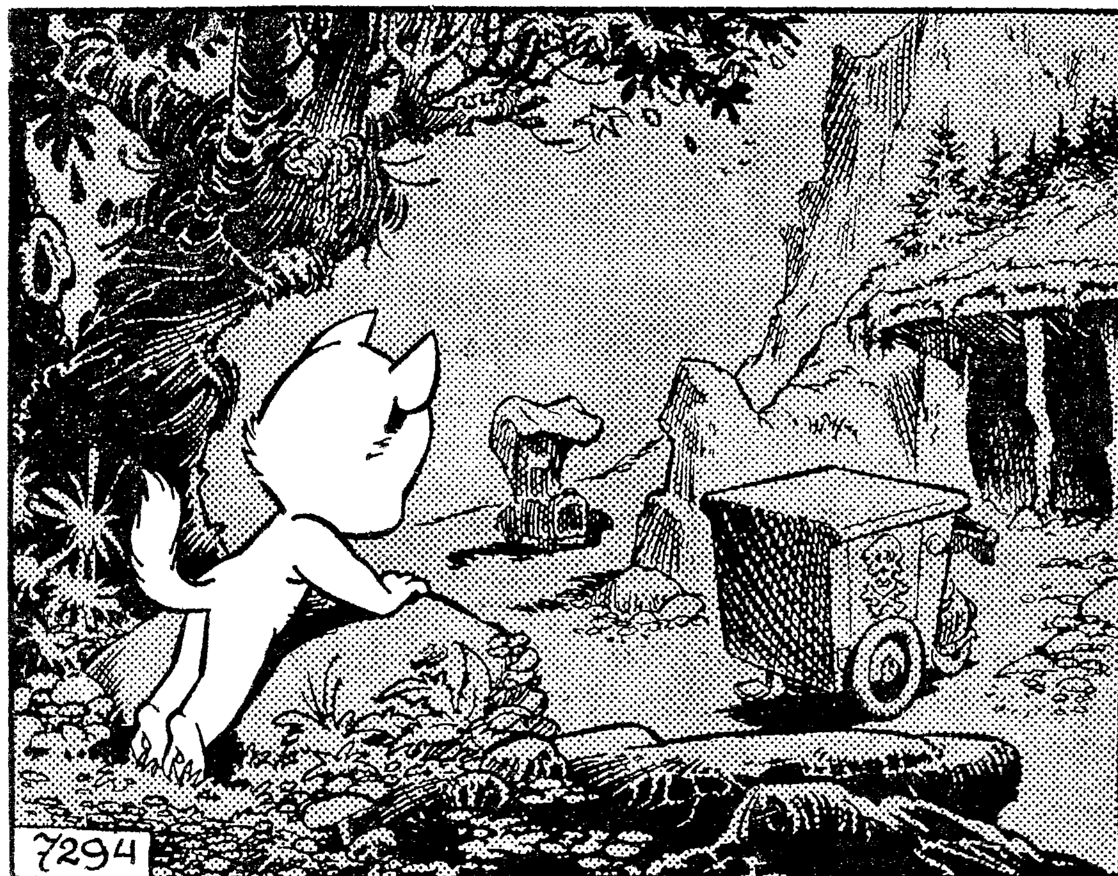
''Goed, goed'', riep heer Bommel jachtig. ''Blijf waar je bent. Pappa komt je halen. Met een houweel zal ik eigenhandig de opening groter maken. Reken op mij, m'n ventje, en huil maar niet.''

Hij wierp de hoorn op de haak en begon in de duisternis naar gereedschap te zoeken om aan het werk te kunnen gaan.

Daar had hij het zo druk mee, dat hij niet hoorde hoe er buiten een voertuig naderde. Het was de driewieler van professor Prlwytzkofski, die door de geleerde met grote snelheid naar het Krochthol gestuurd werd, en die een gevaarlijk lading bevatte.

Tom Poes was, nadat hij Konstantijntje had weggebracht, op weg naar huis; en het toeval wilde, dat hij het autootje in de verte zag passeren.

''Daar zit gemeen spul in'', dacht hij toen hij de borden op de zijkanten zag. ''Buskruit of zo! Het lijkt er op of de prof eindelijk zijn zin gekregen heeft.''

7294 Tom Poes voelde zich niet gerust, toen hij de driewieler van professor Prlwytzkofski, beladen met buskruit, door het landschap zag rijden. Hij klom dan ook wat hoger de berg op, zodat hij een goed uitzicht op de omgeving had. En ja hoor, het voertuig hield halt voor de ingang van de verlaten mijn, precies zoals hij gedacht had. Maar wat hij niet verwacht had daar te zien, was de Oude Schicht.

''Tjonge!'', mompelde hij geschrokken. ''Heer Ollie zit in de mijn! En de prof gaat de zaak daar opblazen, zodat hij in gevaar zal komen!''

Heer Bommel had daar zelf helemaal geen erg in. Hij was erin geslaagd een houweel en een lampje te vinden, en daarmee gewapend liep hij nu moeizaam door de steeds lager en nauwer wordende gang.

''Oehoe!'', riep hij naar de opening die in de verte [illegible] was. ''Ben je daar Konstantijntje? Ik kom er aan!''

Even bleef het stil, maar toen klonk er tot zijn ontroering een onduidelijke stem uit het gat.

''Laat'', riep die. ''Te laat. Ik ben te laat. Anderen zijn al weggegaan. Allemaal. Hebben eieren achtergelaten.''

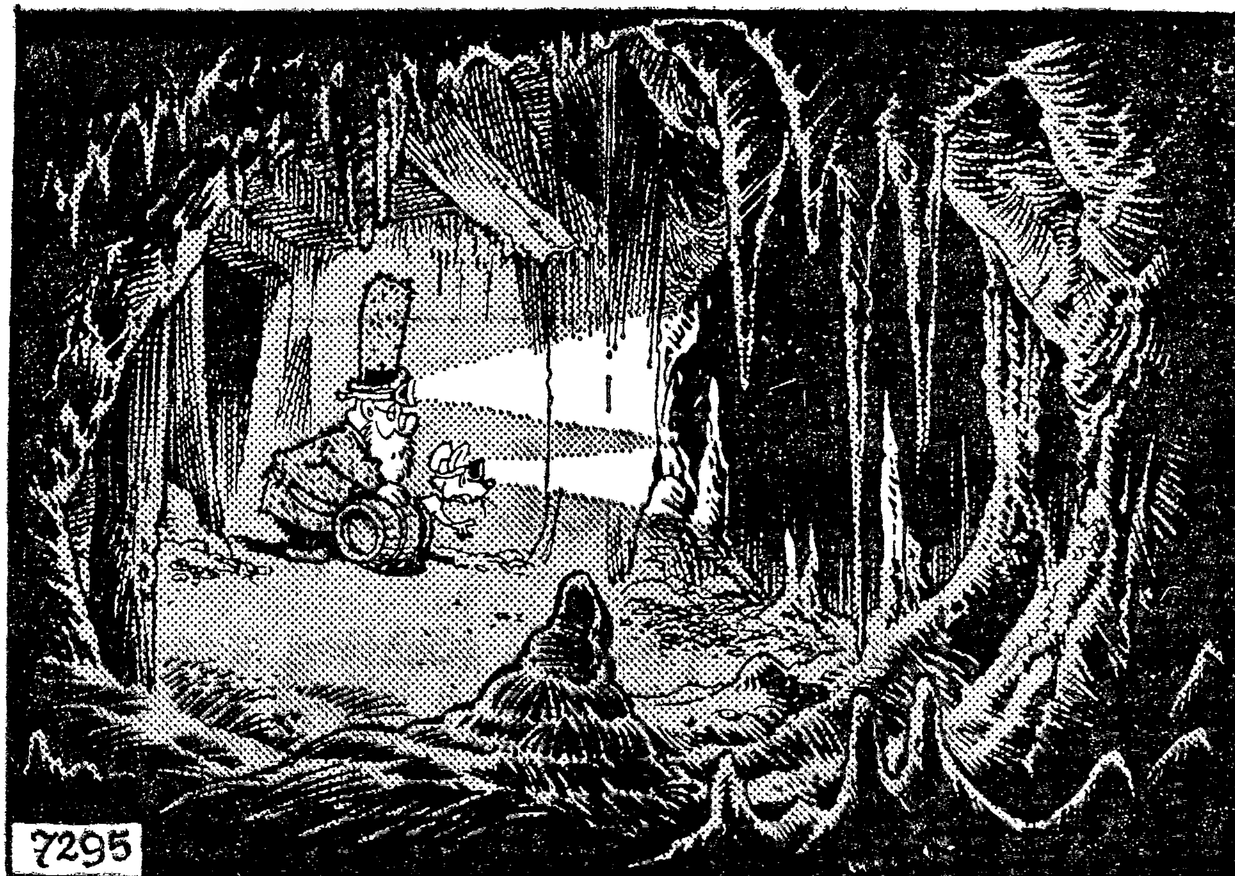
''Eieren?'', herhaalde heer Bommel, zich voortreppend. ''Je zusjes en broertjes? Waren ze niet aardig tegen je? Hebben ze je niet geholpen?''

''Helpen!'', smaalde Konstantijn uit zijn ruimte. ''Ze konden niet eens praten! Bla-bla, dat was alles. Bla-bla-bla!''

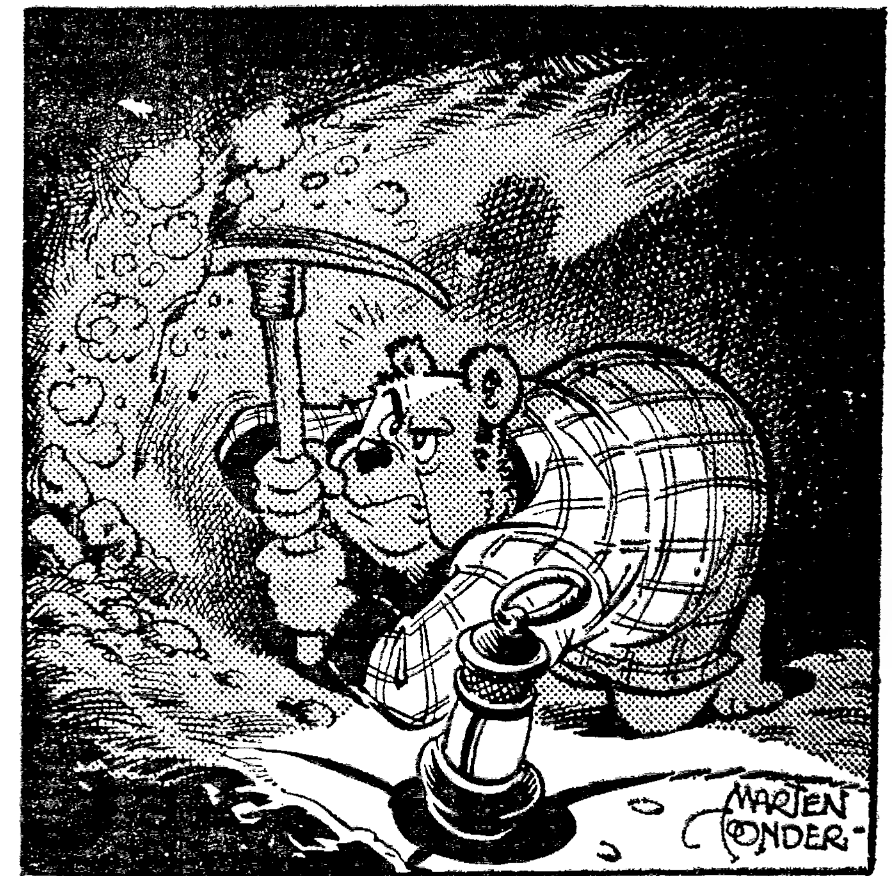
De echo's van deze woorden rommelden door de donkere gangen en bereikten ook de oren van de beide geleerden, die voorzichtig een vaatje buskruit door de oude mijn rolden.

''Vreemdaardige geluiden'', sprak professor Prlwytzkofski. ''Dat moet der geschrei der amorfen wezen!''

''J-ja'', zei zijn [illegible]

7295 Professor Prlwytzkofski en zijn assistent rolden het vaatje tot aan de plek waar de stutsels eindigden.

"Hier is der eigenlijke grot", verklaarde de hoogleraar. "Van hierheer kwam der geschrei der amoffen, en hier vangen de holen en speloenken aan waarin een ordentelijker persoon zich der weg niet vinden kan. Dit is der plats waar wij ene verknallering maken gaan. Rol der lont uit, bid ik u mijnheer Pieps."

De assistent gehoorzaamde, terwijl de geleerde het vat buskruit op een gunstige plek opstelde.

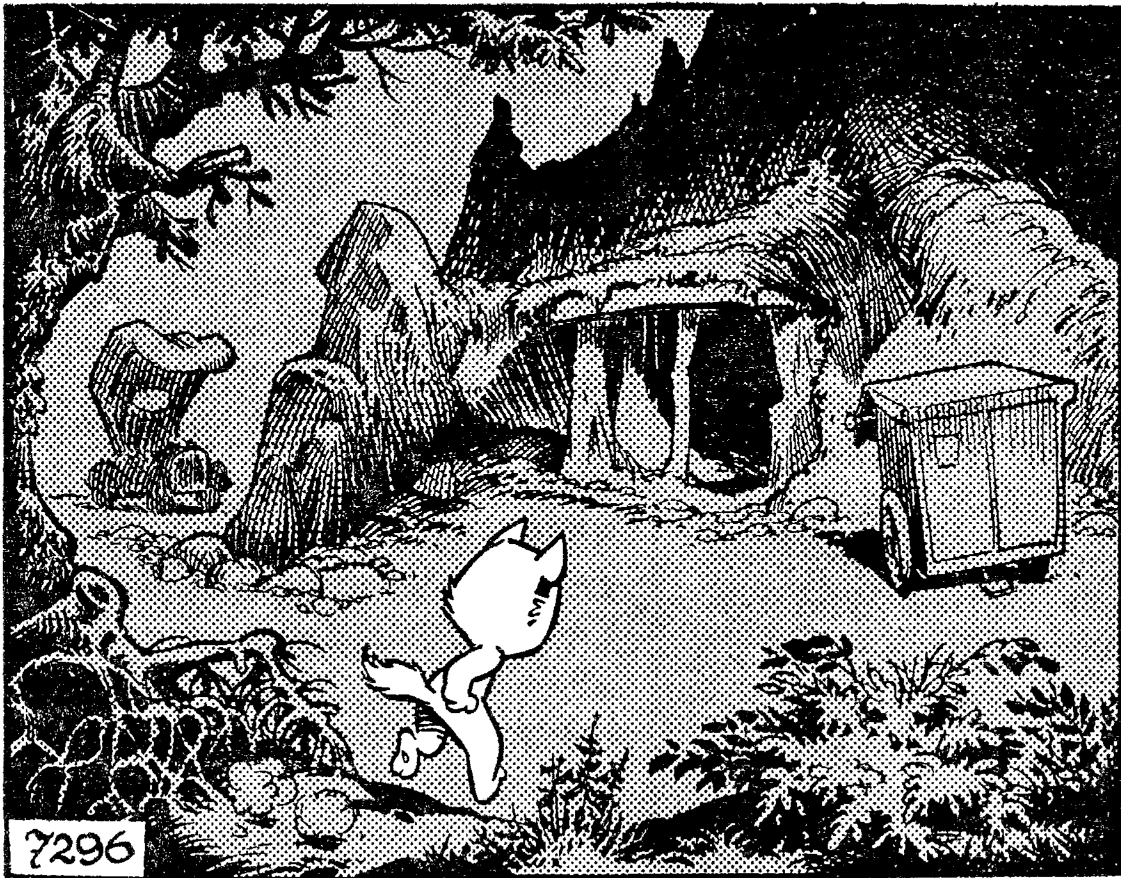
"Gans goed!", sprak hij ten slotte, terwijl hij de lont aanstak. "Thans gaan wij ons hier nederzetten, tussen de steungelenken en houtwerken des mijnes. Hier kan ons niets geschieden wanneer der zaak explodiert; de wanden zijn ja goed geschutterd!"

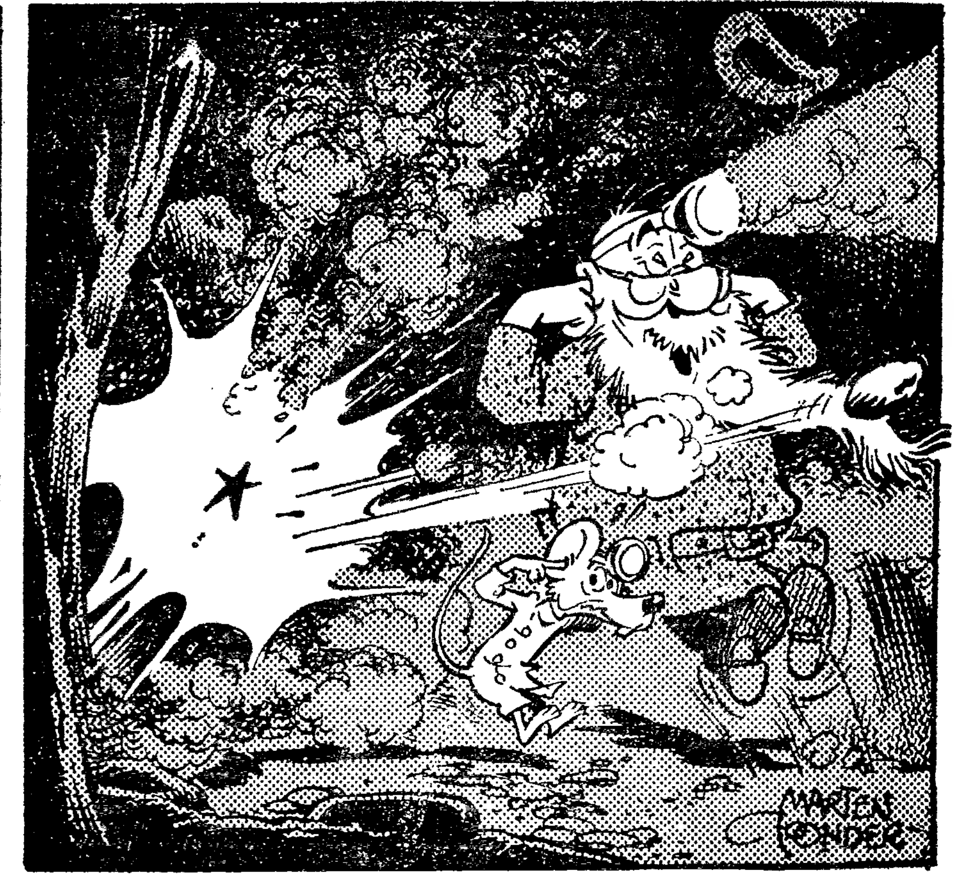
"J-ja, heel goed", gaf de heer Pieps toe. "M-maar ik ben bang, dat de grot in elkaar zal zakken, prof! Zo'n vat is een hele lading, hoor!"

Heer Bommel was een eind verderop bezig, en hij wist niet wat hem boven het hoofd hing.

"Ik kom er aan!", riep hij, terwijl hij probeerde met het houweel wat ruimte in de nauwe gang te hakken. Maar hij had weinig armslag en hij schoot niet zo vlug op als hij wel gewild had.

"Houd nog maar even moed, Konstantijntje!", vervolgde hij. "Ik laat je niet in de steek, hoor. Ik zal dit gat groter maken; als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks!"

7296 Tom Poes had gezien, dat de driewieler van professor Prlwytzkofski voor de mijn stil hield, en dat de beide geleerden een vat buskruit aan het voertuig ontrolden. Toen ze dit naar binnen wentelden, begreep hij dat heer Bommel in gevaar verkeerde.

"Ze weten niet, dat hij daar binnen is", dacht Tom Poes. "Ze hebben de Oude Schicht waarschijnlijk niet zien staan; en bovendien hebben ze alleen maar aandacht voor het openleggen van de spelonk. Het is niet zo best, maar ik ben bang, dat ik te laat zal komen om nog iets te kunnen doen."

Hij draafde zo vlug hij kon de berg af en holde op de ingang van de oude mijn toe. Hij was er echter nog een aardig eindje vandaan, toen een dof gerommel door de aarde voer en het gedempte geluid van een zware ontploffing hoorbaar werd. Steenklompen en rookwolken vulden de nachtlucht, en Tom Poes, die begreep dat hij inderdaad te laat was, bleef ontsteld staan.

"Die knal was veel te zwaar", zei hij tot zichzelf. "Het zou een wonder zijn wanneer de hele grot niet was ingestort!"

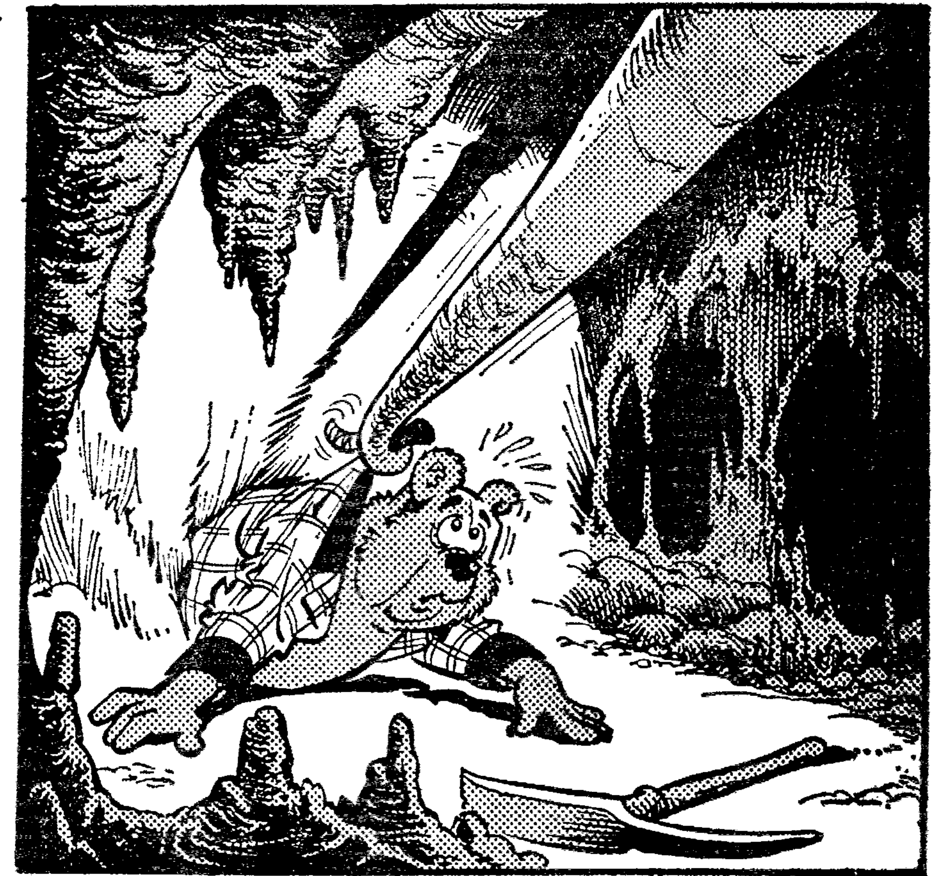
"Dat was een gans schoner, groter verknallering", riep de geleerde in de mijn uit. De echo's van de ontploffing rommelden nog zwaar door alle gangen en zijn gehoor had een ernstige klap gekregen, zodat hij zijn eigen stem niet kon horen.

"De hele grot is ingestort!", riep de heer Pieps. "Dat was de stomste ontploffing die er ooit in een mijn gemaakt is!"

Gelukkig drongen ook de woorden van de assistent niet tot de hoogleraar door, zodat hij nog even een voldaan gevoel kon houden. Maar dat duurde niet lang.

7297 Professor Prlwytzkofski wreef zijn oren en opende zijn ogen om een onderzoek naar de gevolgen van de ontploffing in te stellen. Een korte blik was echter voldoende om zijn opgewektheid geheel te doen verdwijen.

"Der zaak is verschutterd!", riep hij met overslaande stem. "Daar zijn me de holen en speloenken gans ineengestort geworden en het is ja nog slimmer dan voorheer. Hoe kunnen wij hierlangs geraken? De amorfen zijn thans afgesloten of wellicht wel door herondergestort gesteente vergraven. Ach, dit is alles zo onwetenschappelijk daargesteld; hoe kan ik mijne onderzoekingen voortvoeren?"

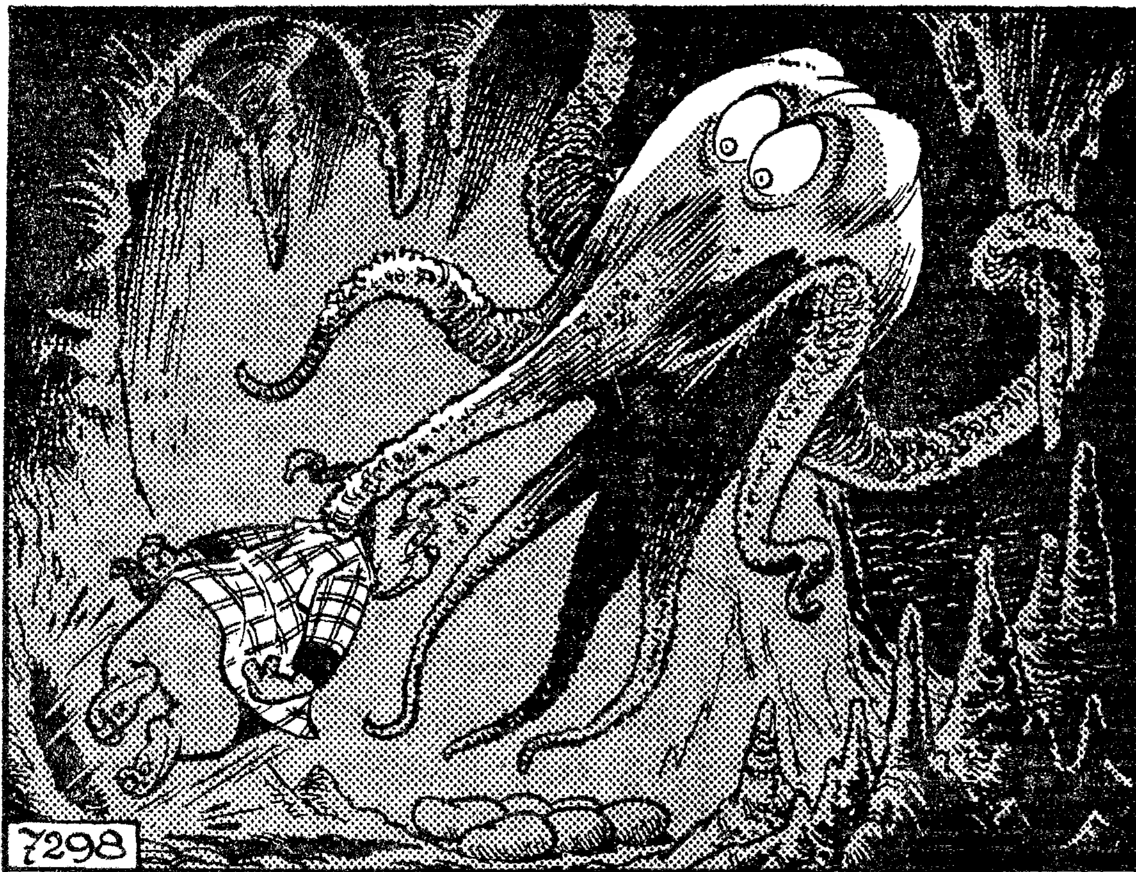
Dat vroeg heer Ollie zich ook af. De explosie had hem verrast terwijl hij bezig was de nauwe gang een beetje uit te hakken, om zodoende in de grote grot te kunnen komen. Door de luchtdruk was hij echter met grote kracht naar voren geschoten, zodat hij nu tot de heuppartij uit de opening stak als een kurk uit een fles.

"W-wat was dat?", stamelde de getroffen heer. "Er is... er is iets ergs gebeurd, dat voel ik! En nu hang ik hier, en ik kan niet voor- of achteruit, en er is niemand die me helpen kan..."

Het schreien stond de ongelukkige nader dan het lachen, en vol wanhoop staarde hij de spelonk rond. Die was echter geheel verlaten en behalve enkele vormloze eieren was er geen teken van leven.

"Konstantijntje!", riep hij met schrille stem. "Waar ben je? Waar ben je gebleven? Zeg dan toch wat!"

"Hier", zei een doffe stem, en op hetzelfde moment voelde heer Bommel dat hij krachtig in de kraag gevat werd.

7298 Heer Bommel voelde, dat een grote kracht hem bij zijn kraag uit het gat begon te trekken. Een ogenblik spande de jas hem akelig onder de armen, maar gelukkig was het kledingstuk degelijk gemaakt, zodat hij met een doffe plop uit het gat schoot voordat de naden scheurden.

Tot zijn verbazing werd hij niet op de grond gezet, maar begon hij langzaam naar boven te stijgen.

"Er is een gat in de zoldering", sprak de doffe stem van Konstantijntje boven hem. "Daardoor kunnen we naar buiten."

"J-je v-vliegt!", stamelde heer Ollie ongelovig.

"Ja", gaf de ander toe. "Dat komt van het groter worden, hè? Dan ga je vanzelf de lucht in, als je tijd gekomen is."

"O", mompelde heer Bommel. Met nietsziende blikken staarde hij naar de druipstenen die traag langs trokken, terwijl hij trachtte het gehoorde te verwerken.

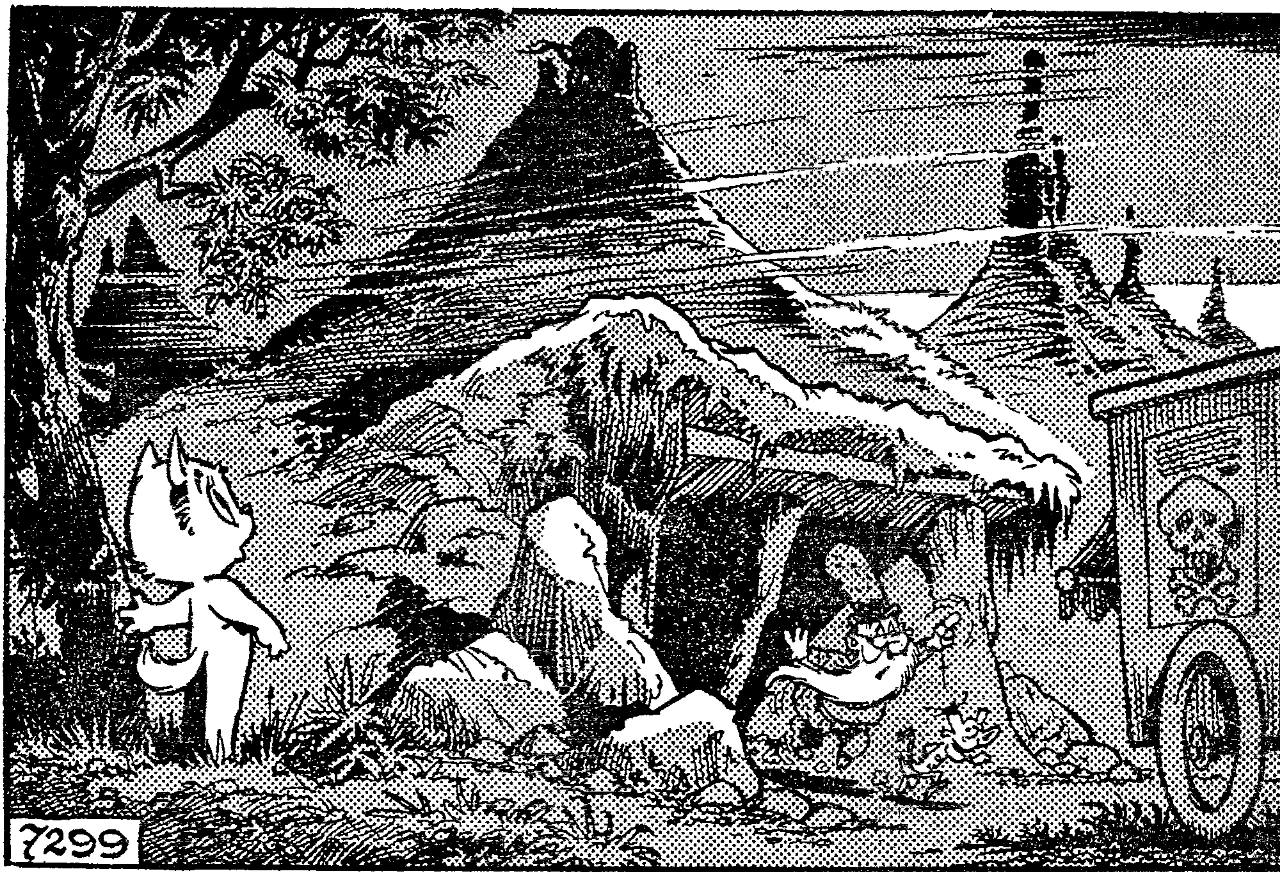
"Als je groter wordt, ga je vanzelf de lucht in", herhaalde hij. "Juist. Maar een Bommel doet zoiets niet, die blijft met zijn voeten op de grond. Ik heb je dat niet geleerd!"

"Ik ben geen Bommel", legde zijn redder uit. "Ik was een Kongruwer en toen ik hier kwam waren de anderen net bezig op te vliegen. Ik kon niets, want ik was te laat met alles, en ik was bezig vormvast te worden. En eieren leggen zoals de anderen kon ik ook niet."

Hij zuchtte, en een poosje stegen ze zwijgend verder, totdat ze door een gat op de bergtop terecht kwamen.

"Je was met alles te laat", zei heer Ollie droevig. "Ach, het is allemaal mijn schuld. Waarom help je me eigenlijk?"

"Ik kon je daar toch niet in de steek laten, in dat gat waar ik ook niet meer doorheen kon?", vroeg Konstantijn. "Tenslotte heb je me veel geleerd; de anderen konden alleen maar bla-bla zeggen. Maar ik ga achter hen aan, want ik kan ze door jou een beetje leren praten. En misschien komen we daardoor toch nog ergens."

7299 Tom Poes stond een beetje besluiteloos bij de mijningang. De wolken van de ontploffing waren opgetrokken en uit het inwendige drong de keelstem van professor Prlwytzkofski tot hem door, die zich boos pratend naar buiten repte.

"Misschien heeft hij houwelen bij zich", dacht Tom Poes. "We moeten direct aan het werk om heer Ollie uit te hakken."

Op dat moment zag hij een beweging op de bergtop. Tegen het vale licht van de dageraad bewogen daar twee figuren, en het was duidelijk, dat een daarvan heer Bommel was.

"Gelukkig!", mompelde Tom Poes opgelucht.

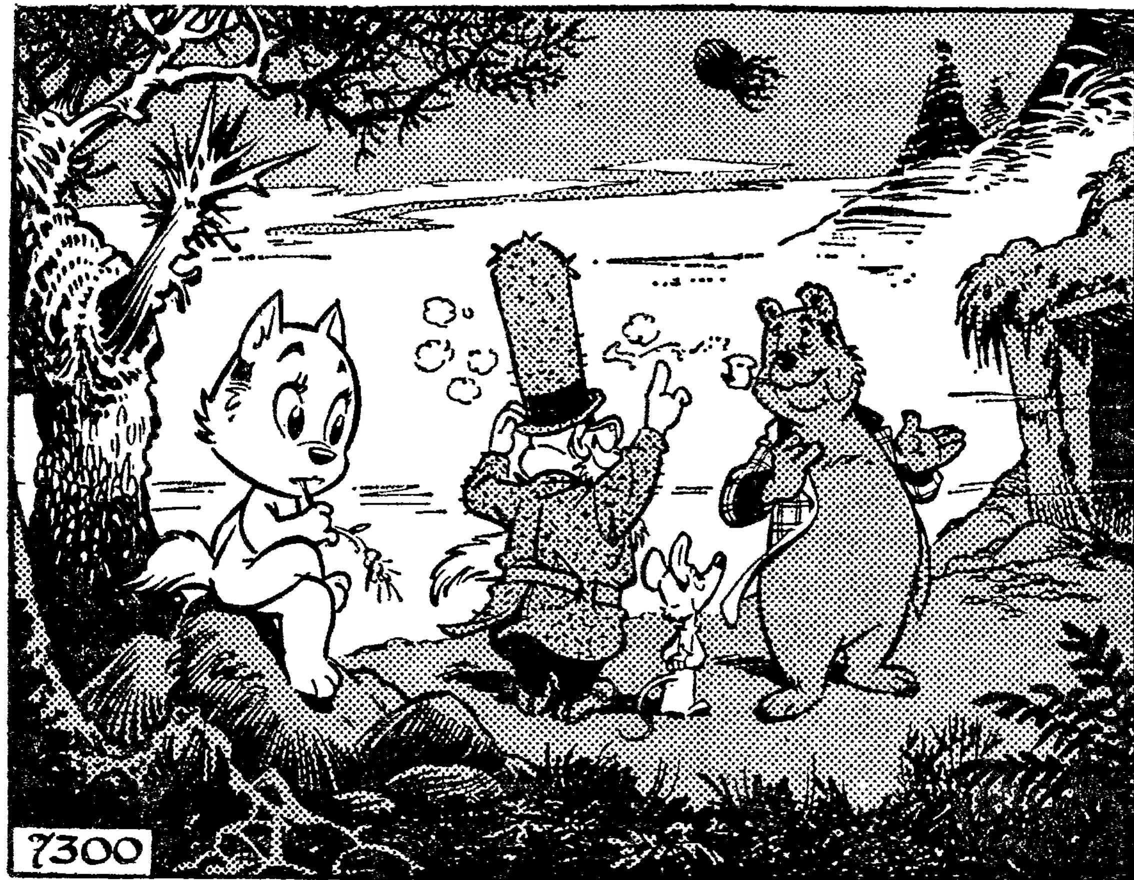
"Wat is hier dan geluklig?", vroeg de geleerde, die ontstemd naderbij was gekomen. "Hier is ja alles gans onzalig afgelopen geworden! Wat meent u?"

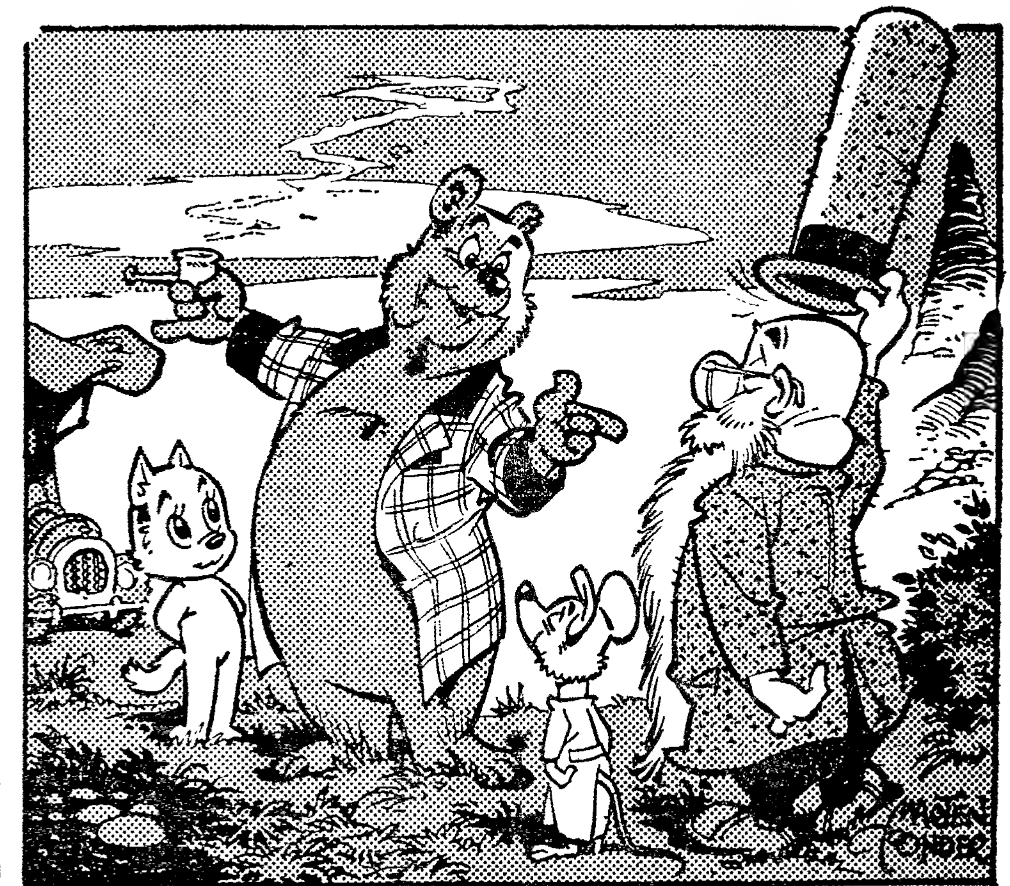
Hij hield halt en keek korzelig in de richting die Tom Poes wees. Maar toen maakte een grote verbazing zich van hem meester.

"Praw!", zo riep hij uit. "Wat geschiedt dan daar? Wat maakt der Boml op der bergenspits en waarom doet hij daar een luchtballon opstijgen? Ik moet hem dringstens spreken, want van deze zaken moet ik het mijnige hebben!"

Het zag ernaar uit, dat dit niet moeilijk zou zijn. Heer Ollie kwam reeds met veerkrachtige passen naar beneden dalen, en in het voort gaan stak hij een pijp op.

"Het werk van een heer is toch niet voor niets geweest", sprak hij welgemoed tot zichzelf. "Natuurlijk is het jammer, dat mijn zoon Konstantijn nu is uitgevlogen, en dat ik hem misschien niet meer terug zal zien. Maar ja, men moet de jeugd laten gaan. En de hoofdzaak is, dat ik hem geestelijk inhoud heb gegeven, als iemand begrijpt, wat ik bedoel."

7300 Toen heer Bommel de berg was afgedaald, werd hij staande gehouden door professor Prlwytzkofski. De geleerde had nog steeds een slecht humeur door het mislukken van zijn grot-openlegging en zijn stem klonk dan ook snauwerig toen hij op de wegvliegende Kon Gruwer wees.

"Wat is dat voor ener ballon?", wilde hij weten. "Wat maakt u dan hier?"

"Een luchttochtje", legde heer Ollie uit. "Heel gewoon. Ik wilde kijken hoe het met Konstantijn was, want het ventje had zich teruggetrokken in zijn geboortegrot. Maar een paar dwazen lieten iets ontploffen, zodat de hele berg instortte. En nu is alles afgelopen".

De hoogleraar zakte langzaam wat in, en er viel een gedrukt stilzwijgen.

"Het waren geen dwazen, die iets lieten ontploffen", begon de assistent Pieps. "Dat waren....."

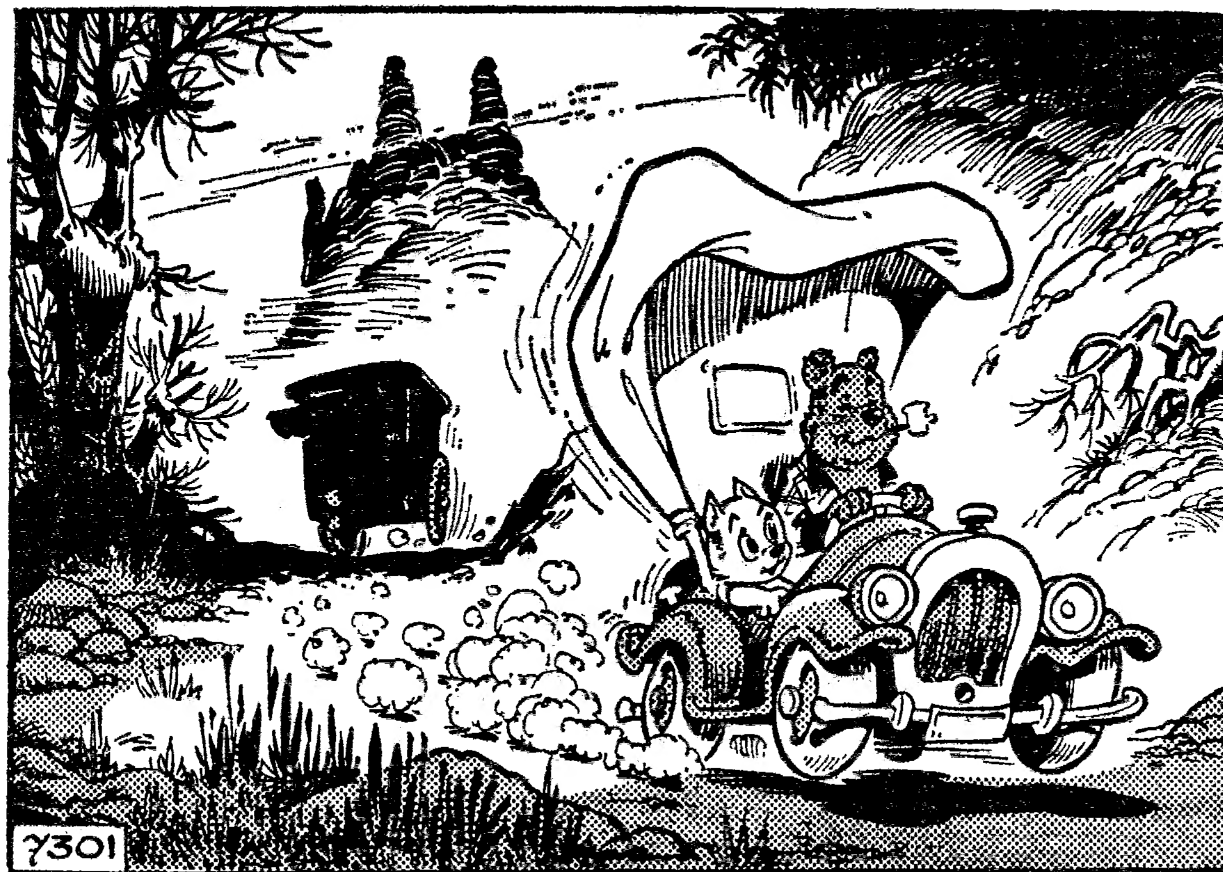
"Dat maakt ja niets uit!", riep de heer Prlwytzkofski haastig. "Het is alles afgelopen. Nu zullen we gener onderzoeking meer kunnen maken, want der behoorde zal wel geen geld meer ter vervoeging stellen willen. Ach, het is ja alles zeer mies!"

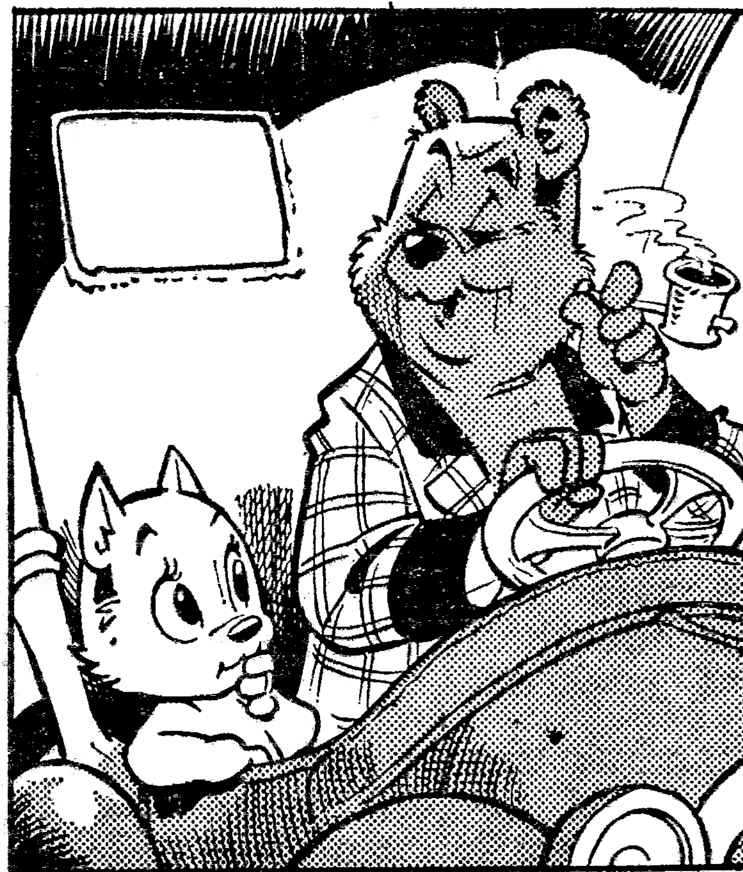
Heer Bommel glimlachte en knikte hem vriendelijk toe.

"Erg mies", sprak hij. "Maar komaan, het leven gaat verder en treuren heeft geen zin. Wat denkt u ervan om mee te gaan naar Bommelstein? Joost pleegt om deze tijd een eenvoudig doch voedzaam ontbijt gereed te hebben"

Door deze uitnodiging knapte de geleerde zienderogen op.

"Recht gaarne!", riep hij uit terwijl hij zijn lange hoed lichtte. "Der gedarmte knaagt, na dezer onwetenschappelijk besteder nacht en ik gevoel mij onder der water!"

7301 Heer Bommel zette zich achter het stuur en startte de motor van de Oude Schicht.

"U hebt de professor voor de gek gehouden", zei Tom Poes, toen ze wegreden, gevolgd door de driewieler van de geleerde. "Die ballon was natuurlijk Konstantijn, want de laatste keer dat ik hem zag was hij al raar aan het veranderen. En de berg is helemaal niet ingestort, want dan zou u eronder geraakt zijn. Waarom hebt u gejokt?"

"Een list is geen gejok", sprak heer Ollie glimlachend. "En het is mijn plicht als heer om de jeugd tegen de wetenschap te beschermen, als je begrijpt wat ik bedoel. Kijk, nu kunnen de eieren rustig uitkomen voor een nieuwe generatie kongruwertjes; en Konstantijn zal ze vormen naar het beeld van een heer, zoals ik hem geleerd heb".

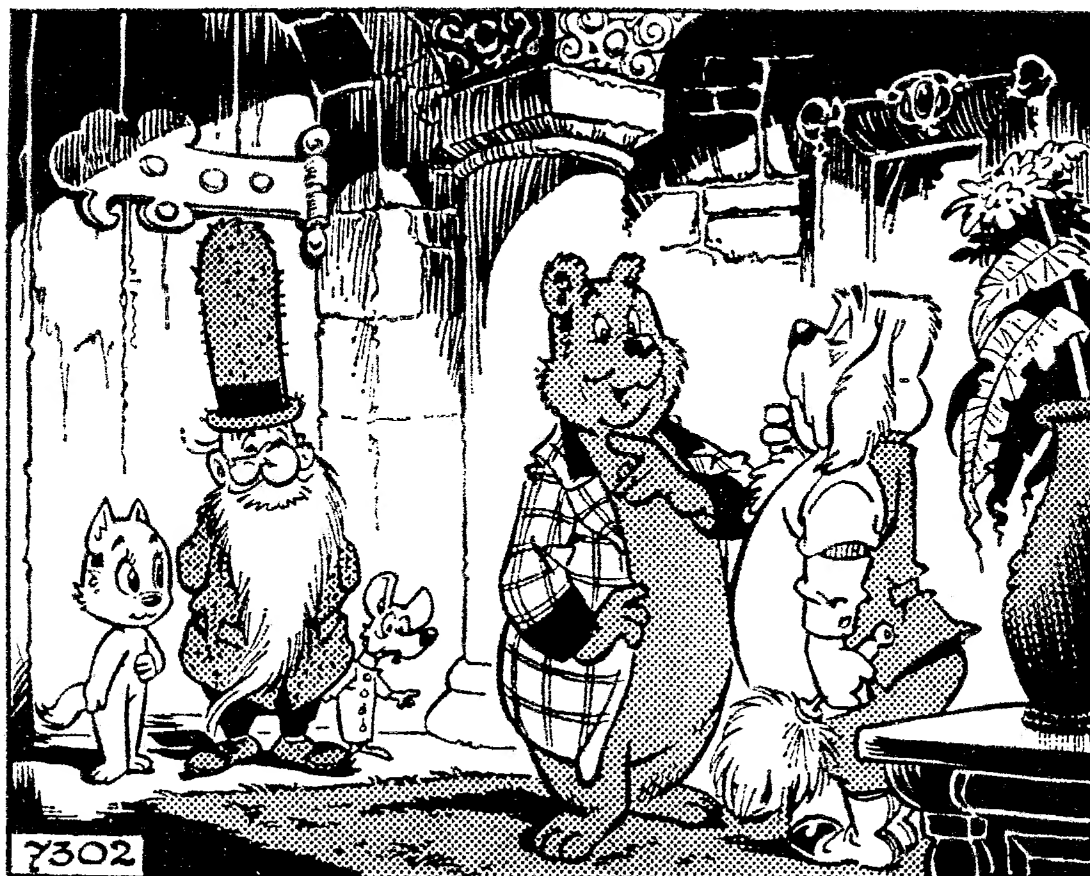
Hij zweeg even om aan zijn pijp te kunnen trekken; tevreden over zichzelf.

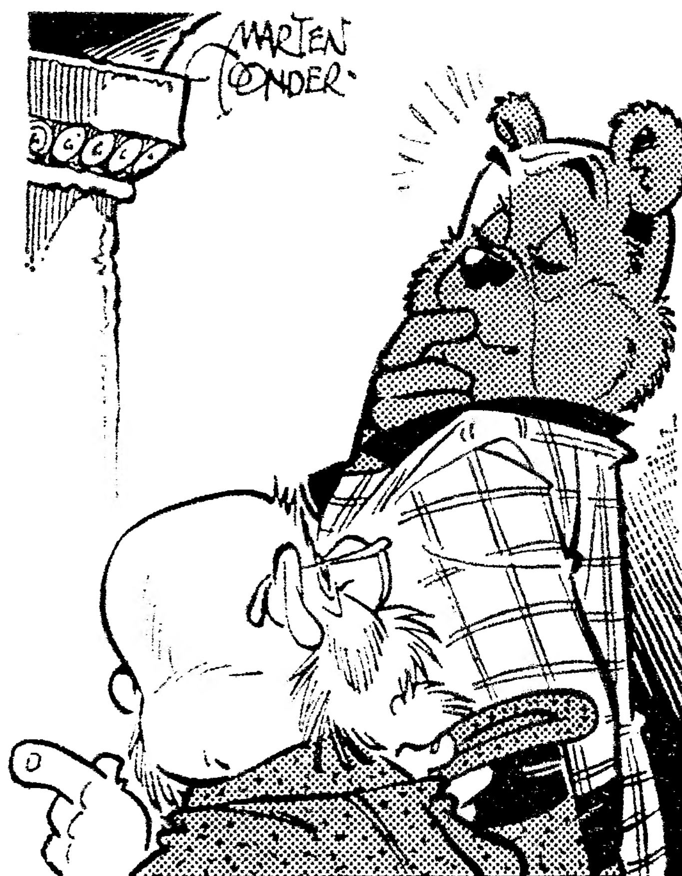
"Zo zie je", besloot hij. "We hebben allebei gelijk gehad; jij omdat het ventje zijn eigen vorm moest vinden — en ik door mijn goede voorbeeld".

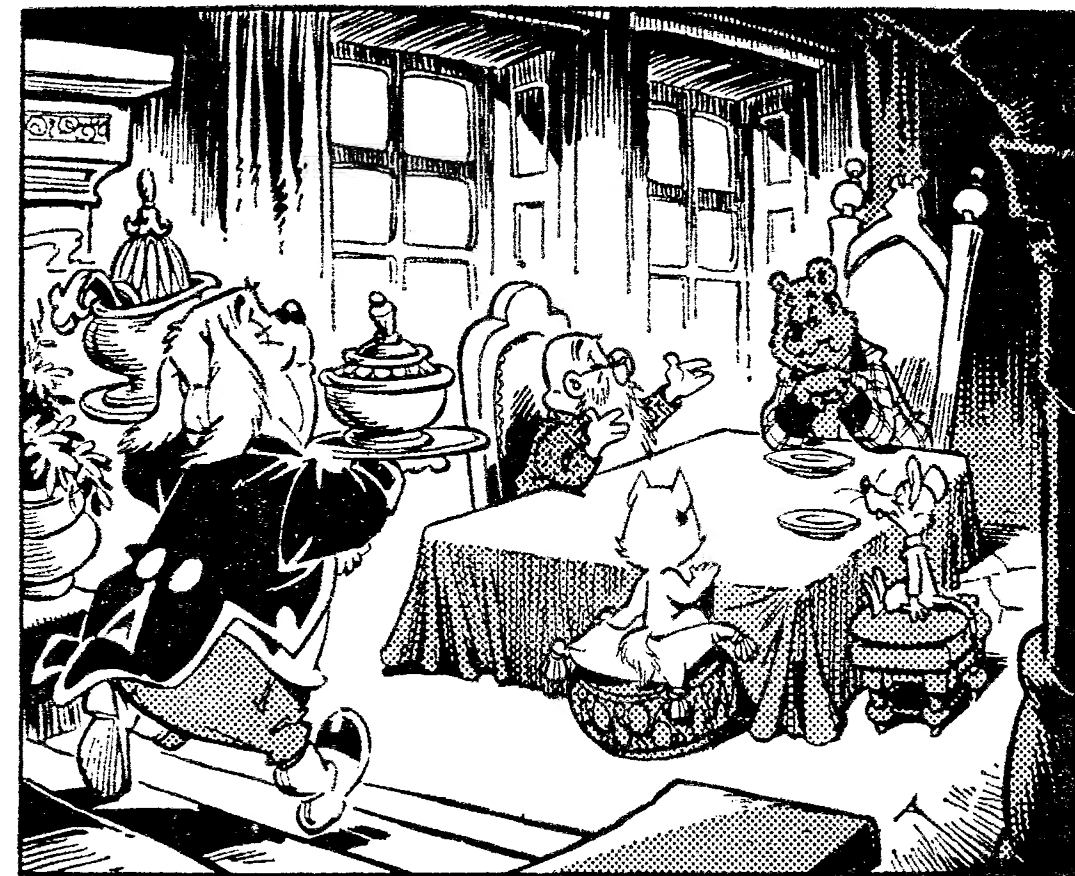
Tegen deze tijd hadden ze de ingang van de verlaten mijn al ver achter zich gelaten, en de korte gestalte van Joris Schoffel die daar naar buiten stapte werd door niemand opgemerkt.

"Overlast en gedonderjaag, mompelde deze humeurig. "Ik ga nooit meer in de buurt van de Kon Gruwer wonen. Aanloop en geklets en het eindigt in een puinhoop. Trouwens, waarvoor heeft men nu een telefoon? Leuterkoek!"

En zo sprekende verliet hij de omgeving en deze geschiedenis.

7302 Joost betrok toen hij heer Bommel met al zijn gasten zag binnentreden.

"De ochtendpap is maar op één persoon berekend", sprak hij wat zuinig. "En mag ik informeren of de jonge heer Konstantijn ook komt ontbijten? In dat geval moet ik namelijk overwegen....."

"Die komt niet", zei heer Ollie haastig. "Het ventje heeft de vleugels uitgeslagen en is de wijde wereld ingevlogen, als je begrijpt wat ik bedoel. Hij heeft zijn eigen vorm gevonden".

"Het doet mij genoegen dat te vernemen", riep de knecht opklarend uit. "Ik bedenk me opeens, dat ik nog wat zuurkool van gisteren heb staan, met vlees en garnering naar behoefte, als u mij toestaat".

"Gans wonderbaar!", prevelde professor Prlwytzkofski op de achtergrond. "Zuurkruid met klapstukken en braadworst; daaraan heb ik nu net bedurvenis na der ineenstorting mijner hooggespande wetenschappelijke verwachtingen".

Hij nam zijn lange hoed af en volgde zijn gastheer naar de eetkamer.

"Stelt u zich toch voor", hernam hij. "Daar had ik der hand gelegd op ener amorfer levensvorm, der slechts bestaan kon door zijner kongruens-vermogen. Dat was wetenschappelijk onmogelijk en daarom stond ik op der grens ener ongehoorder ontdekking. Volgt u mij?"

"Nee", gaf heer Bommel toe. Hij ging zitten en keek glimlachend naar de bediende die met enige dampende schalen binnentrad.

"Maar dat hoeft ook niet", voegde hij eraan toe. "Kinderen zijn wetenschappelijk altijd onmogelijk te verklaren. En daarom is hun vorming de taak van een heer. Wat jij, jonge vriend?"

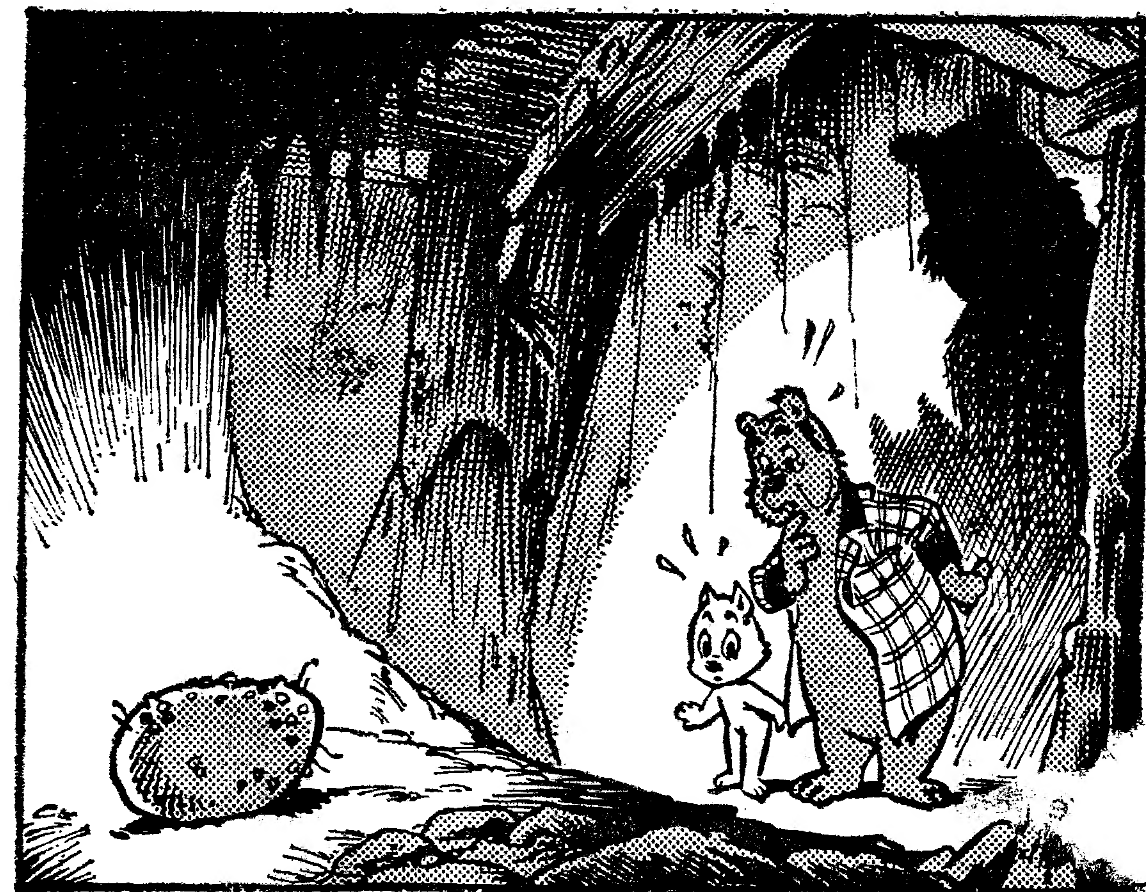
"Hm", zei Tom Poes.

EINDE VAN DIT VERHAAL

711102

Heer Bommel en de Kongruwer

Onderbreking Tom Poes door gruwelijke bezigheden van Heer Bommel.

In de zomermaanden gaan de meeste mensen oppervlakkig met vakantie. Ze doen dit in het vertrouwen, dat er gewetensvolle en bekwame lieden achterblijven, die de misstanden in het oog houden en die in zullen grijpen wanneer er gevaar dreigt.

Dit vertrouwen is niet misplaatst. Welk een geruststelling is het bijvoorbeeld, dat er een grote figuur in ons midden is, die met waakzaam oog en vaste hand de vinger in alle puddingen houdt.

Wij bedoelen natuurlijk heer Olivier B. Bommel die ook deze zomer weer paraat was en een verschrikkelijke taak op de schouders nam terwijl velen zich overgaven aan scherts en zonnebad.

Het was moeilijk de juiste gegevens over zijn avontuur te weten te komen, want de overschrokken heer was nog doende bij het ter perse gaan van dit nummer.

Noodgedwongen moet het relaas van zijn lotgevallen dan ook even worden onderbroken. Maar op maandag 9 augustus hopen wij de eerste aflevering te kunnen plaatsen van het schokkende en gruwzame verhaal:

"HEER BOMMEL EN KON GRUWER"

710712